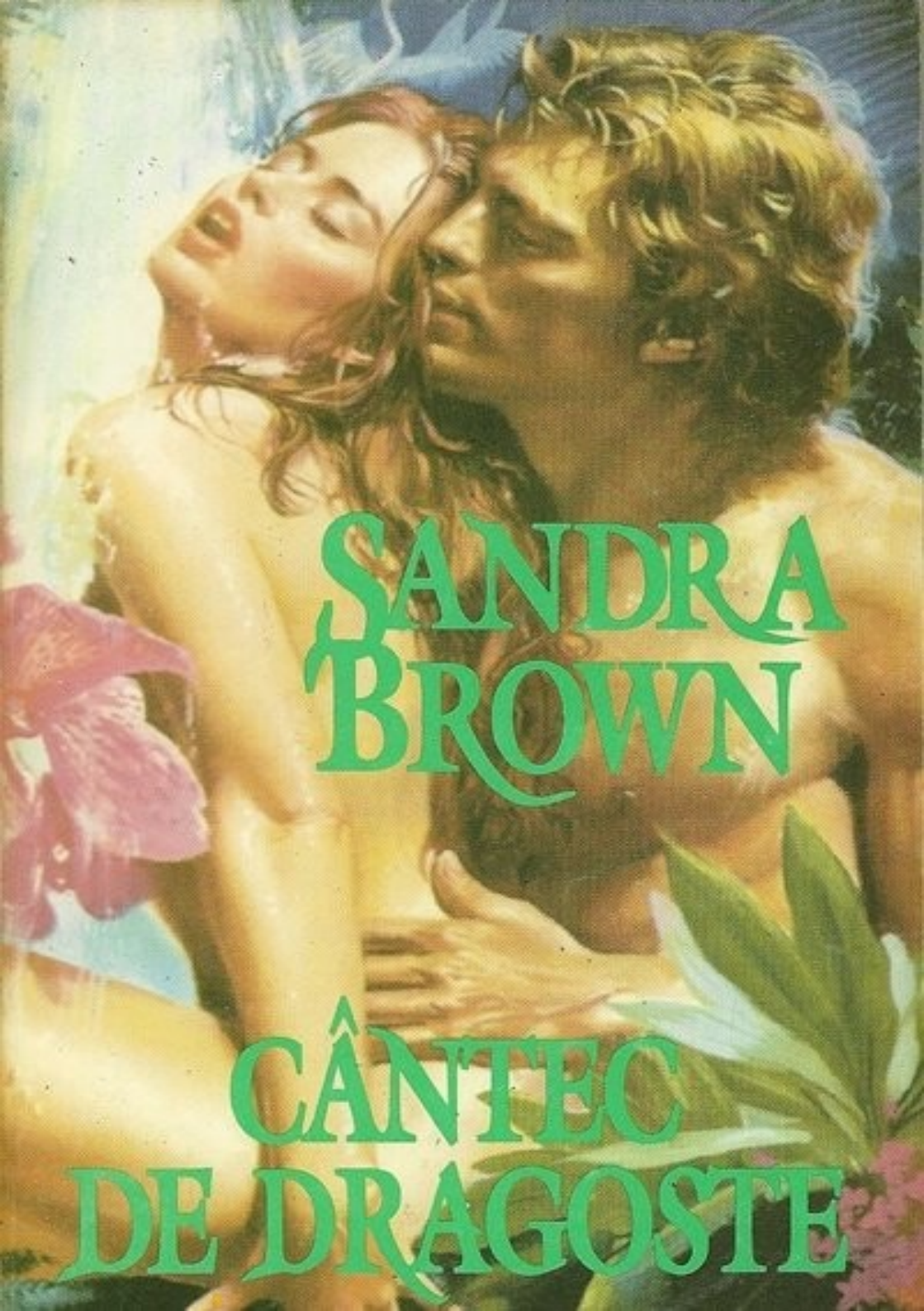
SANDRA
BROWN
CÂNTEC
DE DRAGOSTE

SANDRA BROWN

CÂNTEC DE DRAGOSTE

Cuprins

Capitolul I.....3
Capitolul 2.....18
Capitolul 3.....32
Capitolul 4.....46
Capitolul 5.....65
Capitolul 6.....84
Capitolul 7.....97
Capitolul 8.....118
Capitolul 9.....132
Capitolul 10.....151
Capitolul 11.....168

Capitolul I.

Jet Luellyn răsuci volanul somptuoasei sale limuzine argintii la intersecţia Telford şi ieşi de pe autostradă. Se plictisea să şofeze pe autostradă şi mâinile sale fine şi energice se relaxau puţin pe volan, când se înscrise pe drumul către Ironbridge.

Traficul de pe îngusta străduţă principală îi captă toată atenţia. Micul orăşel istoric era într-o dispoziţie de sărbătoare, pâlcuri de turişti străini se învârteau peste tot cu aparatele de fotografiat atârnate de gât, gospodinele locale se grăbeau cu sacoşele pline, soarele se reflecta în apele Severnului, pe partea stângă a drumului, şuvoiul apelor săltăreţe conducând râul în curgere tumultoasă către cheile împădurite.

Se hotărî să oprească pentru o cafea. Micul dejun în apartamentul ei din Londra părea să fi fost luat cu mult timp în urmă. Barbie, secretara ei internă şi Fata Vineri îi spusese:

- Îţi urez o vacanţă plăcută, Jet, o meriţi! îşi însoţise remarca cu un zâmbet fugar şi cald, apoi îşi îndreptase atenţia către copil. Ben, în vârstă de aproape cinci ani, îşi mânca fulgii de porumb cu solemnitatea unei bufniţe care îşi dezminţea infinita sa capacitate de îndurare.

Jet strânse din buze până ce ele deveniră doar o linie lungă şi purpurie deasupra unei bărbii hotărâte şi renunţă la ideea de a bea cafea. Părea imposibil de găsit un loc de parcare şi, oricum, în curând, urma să ajungă acasă.

Acasă. Cât timp trecuse de când nu se mai gândise la Foundlands, undeva, sus, pe dealurile ce mărgineau

ţinutul Shropshire, ca la casa ei? Cât timp de când nu se mai gândise deloc la el?

Uluitorii săi ochi albaştri se îngustară pe sub genele negre şi dese. Şase ani. Timp de şase ani scosese complet din gând Foundlands, pe unchiul Micah şi doisprezece ani din viaţă şi realizase această amputare cu precizia unui chirurg.

Acum, Micah murise. Lăsase moştenire Foundlands, mica fermă de pe deal şi cei câţiva acri rămaşi, finului său Alan Taylor. Iar cu o săptămână înainte, Alan o sunase la telefon şi spusese:

- Scot Foundlands la licitaţie, acum, că s-a terminat cu deschiderea testamentului. Vrei să vii să mai vezi o dată locul înainte de prima strigare?

Alan avea douăzeci şi cinci de ani, cu un an mai mult decât Jet, şi îşi petrecuse parte din vacanţele şcolare cu naşul său, în fiecare vară, pe când Jet locuia acolo. Ea şi Alan se înţeleseseră întotdeauna bine şi, de când Micah o alungase, cu şase ani în urmă, ei doi rămăseseră în legătură. Simple felicitări de Crăciun, schimbând ce veşti mai erau, şi, o dată, Alan rămăsese peste noapte în apartamentul ei, chiar la ieşirea de pe Temple Street, îi cunoscuse pe Barbie şi pe Ben şi se înţelesese cu ei la fel de bine cum s-ar fi înţeles cu oricine nu i-ar fi tras un pumn între ochi.

După şase ani, Jet era suficient de tare, suficient de stăpână pe sine pentru a arunca o ultimă privire fostului său cămin, iară să-şi smulgă părul din cap. Nu ar fi pornit la drum dacă nu ar fost sigură de asta.

- Ai nevoie de o pauză completă, îi spusese

Bărbie cu o expresie pe cât de severă se putea compune cu nişte bucle roşcate şi dese, cu un nas cârn şi o gură cu buze pline.

Pleacă să îl vezi pe bunul tău prieten Alan şi nici nu te gândi la lucru pentru o săptămână. Este mai mult decât necesar să îţi iei o vacanţă.

- Am fost în Franţa toamna trecută, amintise Jet, surprinsă că

Bărbie şi-l mai amintea pe Alan.

- Şi ce dacă? i-o tăiase Bărbie. Atunci făceai cercetări pentru cartea pe care tocmai ai terminat-o. Nu te-ai relaxat nici un minut.

Jet nu prea era de acord cu relaxarea. O minte relaxată ar fi putut permite strecurarea unor amintiri interzise. Se înverşuna pe muncă grea. Munca grea o răsplătea, îi oferea dividende. Şase romane poliţiste scrise la scurt interval unul după celălalt, cu acţiuni complexe, palpitante, bine concepute îi oferiseră un cont în bancă ce nu înceta să o uimească. Romanele sale, publicate sub pseudonimul Roger Blyde, deveniseră vertiginos nişte bestsellers internaţionale: două dintre ele fuseseră deja ecranizate, iar agentul ei era pe cale de a negocia în termeni încă şi mai avantajoşi contractul şi drepturile de autor pentru ecranizare a altor două.

Popularitatea ei ca scriitoare creştea în aceeaşi măsură cu calitatea stilului dar asta nu i se sui se la cap ; privea acest lucru la rece, ca pe toate celelalte.

Munca era tot ce avea ea nevoie. Şi dacă fusese o provocare în ochii căprui ai lui Bărbie, era o pierdere de timp. Alan era un bun prieten - un vechi prieten - şi Jet nu avea de gând să se implice într-o legătură afectivă cu el sau cu oricine altcineva. Dragostea era o emoţie prea dureroasă pentru a-i face loc pe schema sa de lucru. Îşi construise o cochilie protectoare, groasă de un kilometru, în jurul inimii. în sinea ei se considera tare ca o stâncă şi rezistentă ca nişte ghete vechi. Nu fusese întotdeauna... dar ăsta era un lucru la care nu se mai gândise până acum.

Cum conducea către vest, marginile drumului deveniră mai înguste şi mai abrupte. Soarele unui aprilie târziu mângâia coastele verzi ale dealurilor ce sprijineau cerul albastru ca florile

de clopoţel, presărat de nori albi şi pufoşi. Satul de pe deal, Tipper's Batch, se întrezări printr-o ceată de stejari înmuguriţi şi Jet conduse încet în josul singurei străzi, trecând de îngrămădirea de căsuţe din piatră cenuşie şi de clădirea victoriană a şcolii primare, unde unchiul său o trimisese din prima zi în care venise să locuiască împreună cu el.

Zâmbi amar, în timp ce unicii localnici la vedere - un bătrân cu o roabă şi două femei flecărind peste un gard - priveau la BMW- ul care trecea. Nici unul dintre aceştia nu ar fi putut face vreo legătură între tânăra cu chipul palid şi rece de la volan şi fetiţa de şase ani, cu părul vâlvoi şi ochi înspăimântaţi care fusese împinsă pe poarta şcolii cu optsprezece ani înainte de către un unchi care nu avea timp pentru ea.

Foundlands se afla la o distanţă de doi kilometri jumătate de sat. Era o fermă lungă, din piatră, cu acoperişuri răsucite îmbrăţişând tot versantul dealului. Jet îşi îndreptă BMW-ul pe cărarea plină de gropi şi observă, pe măsură ce se apropia, starea dărăpănată a acareturilor, vopseaua cojită şi ţiglele lipsă ale fermei, buruienile crescând în noroiul din curte. Niciodată nu fusese Foundlands bine îngrijit, dar era evident că Micah îl lăsase complet în paragină în ultimii ani.

Un firicel de fum ieşea pe unul dintre coşuri, culcat în bătaia vântului de vest - la fel ca şi mărăcinii piperniciţi care înconjurau clădirea principală - şi un Land Rover murdar de noroi era parcat lângă grajd. Alan.

Gura ei cu buze lungi şi frumoase se arcui într-un zâmbet uşor. Se bucura să îl revadă. Şi nici nu opri bine motorul că, pe când îşi lua geanta de piele, el îi şi deschise portiera.

- Asta este noua ta jucărie? Ochii lui cenuşiu deschis alunecară admirativ pe caroseria lucioasă a maşinii.

- Poţi spune şi aşa.

- Foarte şic.

- Jet îşi puse pe pământ picioarele lungi, înveşmântate în mătase şi ieşi graţioasă din maşină pentru a se ridica în picioare lângă el.

- Îmi place foarte tare.

Cumpăra lucruri de calitate pentru că îi ofereau cele mai bune servicii şi pentru că acum şi-o putea permite. Acest principiu se putea recunoaşte şi în fusta cafenie de lână fină pe care o purta împreună cu o bluză crem de mătase, cu. o jachetă crem de caşmir şi cu pantofi italieneşti de piele.

Jet era înaltă pentru o femeie, subţire şi cu oase mici, iar vârful capului ei - acoperit cu un păr negru, lucios şi greu, răsucit pe ceafă - era la acelaşi nivel cu buclele cârlionţate, de un castaniu deschis, ale lui Alan.

- E grozav să te revăd, Jet. Arăţi din ce în ce mai bine. Mâna lui caldă, cu degete boante, îi apucă degetele lungi şi

reci strângându-le între palmele lui mari şi Jet îi oferi unul dintre rarele ei zâmbete calde, cu una dintre sprâncenele fine ridicată întrebător.

- Vreau să spun că arăţi mai bine.

Chipul lui Alan se înroşi puternic trăsăturile colţuroase şi toată construcţia lui masivă era un rezultat al multor generaţii de fermieri.

- Hai înăuntru. Am să fac un ceai.

Interiorul casei era alandala. Jet încercase să păstreze oarece ordine cât timp locuise acolo. Dar ce puteai face când cele câteva mobile existente erau de cea mai proastă calitate şi când toate eforturile ei erau categorisite drept pierdere de timp de către un bătrân misogin care considera confortul unei case ca ceva „efeminat”?

Jet ridică din umeri; locul arăta ca şi cum nu ar mai fi fost curăţat de când plecase ea.

Se aşeză pe un scăunel de bucătărie, lângă plita de modă veche şi îl privi pe Alan care lua de pe foc vechiul

şi prăpăditul ceainic negru şi turna apă fiartă pe frunzele de ceai dintr-o cană mare şi cafenie, cu mâini îndemânatice, în ciuda aparentei.

- Vreo fantomă, ceva? întrebă ea, arătând cu bărbia către livingul mohorât, sărăcăcios mobilat, cu grinzile tavanului încărcate de pânze de păianjen.

- Nici una.

În ce o privea pe Jet, nu putea fi vorba de fantome. În viaţa ei exista un gol impus, care începea de la vârsta de şase ani, când rămăsese orfană şi fusese încredinţată singurei sale rude, unchiul Micah, şi se încheia după moartea fiului său, cu paisprezece ani mai târziu. Tăiase anii respectivi din viaţa ei şi acest proces fusese înspăimântător de simplu, când o durere rece ca oţelul îi împietrise sufletul, după moartea micului Tod.

Deci, faptul că se afla în această cameră nu îi aducea aminte nici de nopţile reci de iarnă când un copil singur se juca cu o păpuşă pe care şi-o încropise singur din bucăţele de lemn şi resturi de cârpă, nici de timpul în care, ani de zile mai târziu, stătuse la masa tratativelor, încercând să se concentreze pe problemele şi socotelile neplăcute ale fermei.

- Mă bucur să aud asta.

Alan îi oferi o cană cu ceai tare şi fierbinte.

- Bătrânul Micah s-a purtat ca un nenorocit cu tine. Doamne! îmi pare rău ... O umbră de jenă îl făcu să pălească. N-am vrut să spun ...

- Las-o baltă, îi răspunse Jet, sorbindu-şi ceaiul cu ochii săi de safir întunecaţi privind pe deasupra marginii de la ceaşcă şi urmărindu-i încurcătura.

- Vreau să spun - ei bine - vreau să spun că este păcat să nu te poţi bucura de propriile tale amintiri, nu-i aşa? murmură el. Am petrecut câteva momente plăcute împreună, când eram copii, deşi, pentru tine, trebuie să fi fost un iad în restul anului, singură cu el. Şi acum mi se întâmplă să râd când îmi amintesc ce pozne făceam -

Întotdeauna de abia aşteptam să-mi petrec aici cele două săptămâni pe vară erai aşa un copil zburdalnic pe atunci...

Alan era de obicei retras şi tăcut, iar acum făcea tot ce îi stătea în putere ca să se scuze că îl luase gura pe dinainte. Ciudat - gândul se ivi neaşteptat şi nedorit în mintea ei - ciudat cum niciodată nu se gândise la micul Tod ca la un bastard. Şi totuşi, desigur că asta fusese.

Capacul de fier care despărţea acea parte a vieţii ei de cea reală se aşează din nou la locul lui, precizia unui autocontrol total îi reveni brusc şi vocea îi sună rece şi clară când puse cana jos şi îl întrebă cu un zâmbet imperturbabil:

- Când va avea loc licitaţia?

- Peste o săptămână. Agentul imobiliar şi-a dat toată silinţa ca să iasă bine.

Mai aruncă nişte buşteni în sobă şi îşi şterse palmele de pantalonii săi din catifea reiată, înainte de a îi aduce de pe un raft, un teanc de ziare îngălbenite şi de a se aşeza.

- Totuşi nu cred ca multă lume să fie interesată să cumpere locul ăsta. A fost un tip, a făcut nişte cercetări - o să vină la licitaţie. Dar cred că i-aş fi putut-o vinde direct lui, la cât de interesat e publicul.

- Nu te-ai gândit să păstrezi ferma?

Alan făcu feţe-feţe.

- Casa şi clădirile celelalte sunt o responsabilitate, iar bucăţica de pământ care a mai rămas este la treizeci de kilometri de casa mea. Nu merită să mă agăţ de ea. N-am nici un motiv.

Alan preluase ferma familiei sale din Corve Dale după moartea tatălui său, cu câţiva ani înainte şi nu mai dorea să se lege la cap cu Foundlands. Ridicându-se în picioare, Jet adună cănile goale şi le puse pe masă.

- Mama ta e bine?

- Aşa şi aşa: încă mai suferă după tata. Cât stai pe aici, poate îţi găseşti timp să-i faci o vizită. I-ar face plăcere.

- Îmi voi face timp.

Îi vedea pe părinţii lui Alan când îl conduceau în vacanţe cu maşina, la Micah, şi când veneau să îl ia din nou acasă ; stăteau de fiecare dată puţin la taifas. Jet îi plăcea şi ştia din instinct că formau un cuplu unit. îl invidia pe Alan pentru viaţa lui fericită de familie. Părinţii săi muriseră când ea avea doar şase ani şi singura ei rudă, fratele mult mai în vârstă al tatălui, îi demonstrase clar, din prima zi, că nu o dorea.

Jet se îndreptă către micul geam pentru a admira priveliştea văii şi îi spuse lui Alan, când acesta sosi alături de ea:

- Dacă toate aceste acareturi ar fi dărâmate, priveliştea din faţa casei ar fi superbă.

- O! Cred că da.

Lui Alan nu îi păsa prea tare dacă priveliştea îţi tăia răsuflarea sau nu. Imaginea încântătoare a marginii de deal nu îi mersese aşa de mult la suflet cum îi mersese lui Jet.

- Nu te întorci la Londra astă seară, nu-i aşa? Ce-ar fi să-ţi rezerv o cameră la hanul din sat? Nu am vrut să aranjez nimic înainte să te întreb ; nu am ştiut ce planuri aveai.

- Tu ce ai de gând să faci?

- Eu? Alan ridică din umeri ; umerii săi puternici ce arătau uriaşi pe sub jacheta de tweed, masivitatea lui scoţând şi mai mult în evidenţă fragilitatea ei.

- Eu am de gând să rămân vreo două nopţi aici. Vreau să mă uit prin lucrurile bătrânului.

- Te superi dacă stau şi eu?

Lui Jet nu îi plăcea hanul din sat. Nu că nu ar fi putut face faţă şi celei mai mici priviri indiscrete, întrebărilor oricărui localnic care ar fi recunoscut-o şi reamintit-o. Pur şi simplu nu dorea să se obosească să le răspundă. Iar dacă rămânea aici, îl putea ajuta pe Alan la ceea ce ar fi putut fi o muncă uriaşă şi plictisitoare.

Mama lui Alan pregătise mâncare care ar fi putut ajunge pentru o şedere de două săptămâni, nu numai pentru două zile, cât intenţiona el să stea la Foundlands. Jet puse la prăjit două fripturi pe plita electrică din bucătăria sordidă şi zâmbi uşor la gândul că Alan era pe cale de a-i pregăti patul în camera liberă. El folosea vechea cameră a lui Micah şi hotărâse, plin ele tact, ca ea să nu mai doarmă în micul dormitor pătrat care îi aparţinuse timp de doisprezece ani. Nu se împotrivise. Nu se temea să facă fată amintirilor, pentru că pur şi simplu, nu le permitea să pătrundă. Niciodată. Alan nu realiza cât de dură devenise o considera încă plină de sensibilitatea fetei pe care o cunoscuse cu mulţi ani înainte.

- De drept, locul ăsta ti se cuvenea ţie, îi spuse el pe când mâncau. Ai fost singura lui rudă de sânge.

- Nu mă putea suferi - de ce să-mi fi lăsat ceva? Vorbeşte-mi despre tine.

încerca să canalizeze discuţia către ceva mai interesant.

- Nu te-ai gândit încă să te însori, să-i dai mamei tale nepoţii pe care îi aşteaptă?

Când îi văzu expresia de încurcătură de pe chip, îi veni să-şi muşte limba. Problema era că învăţase să uite - şi o învăţase prea bine, cel puţin în această situaţie.

Ar fi trebuit să-şi amintească cum el venise, cândva, în

apartamentul întunecos pe care îl împărţise cu Denise şi o ceruse de nevastă. O iubea de mult, murmurase el atunci, timiditatea făcându-l să se bâlbâie. Ştia că ea nu îl iubea pe el, nu în acelaşi fel, dar ar fi făcut-o fericită, la naiba dacă nu ar fi făcut-o. Şi i-ar fi dat copilului pe care îl purta un nume, i-ar fi fost un tată bun, din moment ce tatălui adevărat nici nu-i păsa.

Alan alese o bucată de carne, o băgă în gură şi începu să o mestece cu stoicism, cu privirile în pământ, pentru a-şi ascunde expresia ochilor.

Supărată pe ea însăşi din cauza lipsei de tact, Jet începu să vorbească despre subiecte neutre, încercând să obţină

răspunsuri simple la întrebările sale.

- Cât pământ a vândut Micah de-a lungul timpului?

- Cea mai mare parte.

Puse tacâmurile pe masă şi se lăsă pe speteaza scaunului, relaxat din nou, uitând de încurcătura în care îl adusese amintirea acelei unice declaraţii de dragoste, a acelei cereri în căsătorie, a acelui refuz recunoscător, dar hotărât.

- Manny Granger de la Town Farm a cumpărat pământul din luncă şi fâşia de trecere a cailor de la Mere End la Crew's Top. Şi tipul ăla despre care î?i vorbeam, cel care ar vrea să cumpere ferma, a cumpărat Tipper's Hollow şi bucata de pădure de lângă apă - acum trei-patru şi se poate spune că a transformat locul.

- Dumnezeule! Jet îşi amintea de cabana aproape părăsită de la marginea domeniului ei; se jucase destul de des pe acolo în copilărie. Cabana fusese cândva ocupată, dar ciobanul care locuise acolo plecase cu mult înainte de venirea lui Jet la Foundlands, unchiul ei preferând să aibă singur grijă de turmă şi să scutească un salariu. Nu îşi putea imagina cum căsuţa dărăpănată putuse fi transformată într-o locuinţă confortabilă de vacanţă.

- Mă întreb de ce mai vrea să cumpere şi locul ăsta, cugetă Jet leneşă, puritatea rece a trăsăturilor ei fiind foarte puţin afectată de către acest interes academic.

- Mă depăşeşte. Vrei nişte cafea?

Alan se îndreptă către plită, aşeză ceainicul acolo unde focul era mai puternic şi luă borcanul de cafea instant şi două căni din dulap.

- Este deja proprietar la Tipper's Hallow şi nu poate fi interesat de bucăţica de pământ care aparţine fermei - acolo nu este decât o mlaştină şi piatră. Poate că vrea să

o amenajeze pentru alţi iubitori de vacanţe, să o închirieze excursioniştilor pe bani grei.

- Poate. Jet îşi înăbuşi un căscat, pierzându-şi interesul. Avusese o zi lungă.

Dormi bine, aşa cum făcea de obicei, dar fu încântată să se trezească în cântecul păsărelelor, pe susurul de fond al torentului care îşi cânta sie însuşi pe patul său de pietre din spatele casei.

Trăgând pe ea o pereche de pantaloni de o croială perfectă şi o jachetă asortată, cenuşie, cu revere lungi şi subţiri, luate din geanta sa de voiaj, regretă oarecum lipsa unor haine mai comode. Timp de doisprezece ani, cât locuise la fermă, nu purtase altceva decât jeans şi reiaţi, tricouri sau pulovere, toate sau mult prea mari pentru ea, sau prea mici. Lucruri cumpărate de la solduri sau haine vechi de-ale lui Alan, dăruite din când în când de mama lui, şocată, probabil, de aspectul jalnic al copilului cu păr negru şi aspect de ţigan care hoinărea şi alerga precum o sălbăticiune pe pământul unchiului Micah ca şi pe pământurile altora.

Din când în când satul murmura cu privire la modul în care micuţa Jet Luellyn era lăsată să alerge de capul ei. Unii spuneau că ar fi fost prost crescută, alţii că nu era vorba despre „proastă creştere” ci numai că era lăsată să se descurce singură, ca o sălbăticiune.

Nu mai rămăsese nici o urmă din acea fostă sălbăticie în imaginea pe care Jet o văzu reflectată în oglindă, în acea dimineaţă. Oglinda decolorată înfăţişa o siluetă înaltă şi graţioasă, al cărui costum impecabil îi punea discret în evidenţă rotunjimile sânilor mici, talia subţire, şoldurile înguste şi picioarele lungi şi elegante. Fularul albastru de mătase, înnodat neglijent în jurul gâtului, completa culoarea ochilor săi remarcabili iar chipul palid şi rece, cu trăsăturile sale fin modelate, vorbea numai despre calm şi linişte sufletească. Numai gura mare, cu

buza inferioară senzuală te ducea cu gândul la pasiuni îndelung stăpânite.

Jet îşi pipăi cocul de păr negru şi des de pe ceafa, pentru a se convinge că nici un fir nu scăpase, apoi părăsi camera şi coborî scările înguste şi nemochetate. Mirosul de slănină prăjită îi spuse că Alan se trezise şi se apucase de treabă. După ce îşi băgă nasul în bucătăria aceea îngrozitoare pentru a spune bună dimineaţa, merse în camera de zi şi acoperi masa soioasă cu cea mai prezentabilă faţă de masă ce putuse găsi, apoi răscoli prin dulap în căutarea tacâmurilor.

Soarele strălucea prin ferestruică, lăsând o urmă aurie acolo unde cădea, şi Jet se simţi dintr-o dată într-o dispoziţie de sărbătoare. Cu puţină modernizare şi multă curăţenie, acest loc ar fi putut fi transformat într-un refugiu plăcut. Ar fi avut linişte ca să lucreze şi micul Ben ar fi putut profita de aerul curat de ţară şi de libertatea spaţiilor deschise. Şi lui Bărbie i-ar fi plăcut la Foundlands. Era născută şi crescută la ţară şi deseori spusese că suferă de claustrofobie la Londra.

Inconştient, Jet scutură din cap. Nu îi stătea în fire să viseze ziua în amiaza mare. Toţi trei coexistau cât se poate de bine în apartament, deci nu avea nici un motiv să se gândească la o mutare. De ce oare îi trecuse prin minte că ar putea locui aici?

Ceainicul fierbea pe focul din plită ; cu cana de ceai într-o mână şi ceainicul în cealaltă, începu să strige:

- Ceaiul este gata! Alan răspunse:

- Mai durează doar un minut, cât se prăjesc ouăle.

Era ceva cu totul ieşit din comun pentru Jet să stea la masă, în faţa unei farfurii cu ouă şi slănină, la această oră a zilei. întotdeauna îşi lua singură micul dejun, compus dintr-o cafea neagră şi o jumătate de grapefruit, folosind tot timpul pentru a face planul zilei de muncă. Acum mânca relaxată, bucurându-se de mâncare, de atmosfera de picnic, de conversaţia lâncedă.

- Ar trebui să ieşi la aer astăzi, îi spuse Alan, împărţind între ei doi ultimele picături de ceai din cană.

- Este o dimineaţă atât de frumoasă - mergi să faci şi tu bujori în obraji. Eşti prea palidă.

- Am rămas ca să te ajut la lucrurile lui Micah, spuse Jet, ignorându-i comentariul referitor la culoarea fetei ei. Propun să începem fiecare cu câte o cameră, ca să putem termina cu toate. Cred că cele mai multe lucruri oricum vor ajunge pe foc.

- Eşti îndreptăţită să vii aici. Ochii lui se îngustaseră la colturi..

Chestia asta pe care o porţi, cred că a costat o avere. Nu ai şi tu ceva mai ieftin? O să fie o treabă destul de împuţită.

Alan purta nişte pantaloni vechi din flanelă gri şi o cămaşă ecosez care cunoscuse şi vremuri mai bune şi Jet recunoscu că era echipat mult mai adecvat decât ea.

- Ce o să se întâmple cu mobila? întrebă ea.

Costumul clasic, cenuşiu, nu era important; îl va da la curăţat.

Alan ridică din umeri.

- Cine va cumpăra ferma va lua şi mobila. Cea mai mare parte nu e bună decât ca lemn de foc.

- Dulapul nu arată rău.

Jet se răsuci în scaun pentru a privi piesa cu pricina, deplângând dezordinea de pe rafturi: cratiţe vechi, cu smalţul sărit, teancuri de scrisori, centimetri de praf, sticluţe goale de sosuri.

- Bine frecat şi cu o cantitate suficient de mare de ceară...

Se întrerupse, zâmbind, cu privirile aţintite în ochii lui.

- Să lăsăm mobila în pace. După cum zici, cine va cumpăra casa va avea şi durerea de cap ca să decidă ce face cu ea.

- Atunci eşti sigură că nu vrei să profiţi de vreme?

Adam începu să adune farfuriile şi să elibereze masa.

- Nu te-am chemat aici ca să mă ajuţi la dereticat.

- Mi-ar face plăcere să te ajut.

Jet se ridică de la masă, şi traversă cu paşi leneşi camera către fereastră, de unde peisajul însorit îi făcea cu ochiul, cu o nostalgie ciudată. Era o vâlcea, chiar în spatele movilei pe care creşteau mărăcinii, care primăvara era mereu plină cu narcise sălbatice. Dar probabil că erau deja trecute acum... Şi în nici un caz nu dorea să regăsească potecile copilăriei...

O mişcare la jumătatea potecii care cobora, îi atrase atenţia pe când se întorcea ca să părăsească fereastra. O siluetă bărbătească singuratică. Era evident că scurtase drumul luând-o pe domeniul Foundlands. Chiar şi de la această distantă putea vedea că era înalt, bine făcut, îmbrăcat în ceva ce semăna cu o pereche de jeans şi un pulover închis la culoare.

Bărbatul nu avu nici o ezitare când o porni în sus pe potecă, cu paşi mari, potriviţi cu statura sa peste medie. Jet întrebă cu detaşare, fără a-şi lua ochii de la fereastră:

- Aştepţi o vizită?

- Nu. Alan intră din nou în cameră, după ce lăsase toate tacâmurile la bucătărie. Vine cineva?

- Uită-te şi tu.

Jet se dădu de-o parte ca să îi focă loc să se uite şi Alan mormăi printre dinţi:

- Este tipul care a cumpărat Tipper's Hollow. Ţi-am spus că face valuri cum că ar vrea să cumpere şi locul ăsta. Poate că vine să mă roage să i~l vând lui personal şi mă întreb dacă nu ar trebui să o fac, dacă mi-o cere.

Cum distanta dintre bărbatul care se apropia şi cei doi care se uitau de la fereastră se micşora, Jet dădu să se întoarcă. Putea foarte bine să facă ordine în bucătărie, nu avea rost să mai piardă timpul. Să îl lase pe Alan să discute cu acest nebun care era atât de deştept încât se încumeta să cumpere aşa o coşmelie.

Dar ceva o ţinu acolo unde se afla, privind şi împotriva voinţei ei, se trezi că ochii i se îngustează dintr-o pornire ce nu mai era doar o simplă curiozitate.

Ceva din acest bărbat îi aducea aminte lucruri de mult uitate... Felul în care soarele îi strălucea în păr, acel păr creţ, tuns scurt pe capul frumos modelat, păr de culoarea frunzelor de stejar într-o toamnă târzie, a ferigii uscate, cu nuanţe de vulpe...

Era acum destul de aproape pentru a-l recunoaşte şi inima ei avu o oprire dureroasă după care începu să palpite. Ochii migdalaţi de culoarea chihlimbarului, gura puternică, fermă, care se putea îmblânzi la o senzualitate ce te scotea din minţi, nasul acvilin, dominator, pielea întunecată de la natură, smeadă, întinsă pe pomeţii obrajilor...

Jet nu se mai putea mişca acum, chiar să fi vrut. Şi chiar voia să plece. O voia atât de tare, încât descărcarea de adrenalină devenise dureroasă. Creierul îi spunea să fugă aşa cum nu mai fugise în ultimii şase ani, să fugă şi să se ascundă. Mintea ei încerca să îi repete ritmic avertismentul: „Fugi, pentru Dumnezeu, fugi! Uită de mândria care te-a făcut să stai dreaptă în faţa oricărei porcării pe care ţi-o face viaţa. Fugi! Ascunde-te !”

Dar trupul ei, încordat ca oţelul, nu asculta. Urechile îi vâjâiau, un cuţit i se răsucea în măruntaie şi un torent cotropitor de ură îi alerga prin vene ; rămase ţintuită locului, prinsă fără scăpare într-o capcană de emoţii nestăpânite, atunci când Denzil Fox, bărbatul pe care şi-l smulsese pentru totdeauna din suflet şi din minte după moartea lui Tod, intră calm, înapoi în viaţa ei.

Capitolul 2.

Fu şocat la fel de tare ca şi ea să o revadă ; nu încăpea îndoială. Deşi şoc era un cuvânt prea slab pentru a defini emoţia puternică ce îi răsucise şi înnebunise toate simţurile cu o tulburare agonizantă.

Îi trebui o frântură de secundă pentru a se recunoaşte. Şi ea văzu imediat cum gura i se crispează şi o sclipire de ură îi inundă ochii aurii. Apoi Alan îi prezentă unul altuia, iară să ştie că se mai cunoscuseră cândva, insensibil la profunda, aproape animalica descărcare de ură dintre ei doi.

Deşi Jet nu îşi putea imagina ce ar fi putut naşte această ură a lui Denzil Fox faţă de ea.

- Spune-mi Denny, îi ceruse o dată, cu vocea încărcată de dorinţă. Spune-mi „Te iubesc, Denny”, spune-o, Jet !

Ignoră mâna pe care el i-o întinse nehotărât, pe când Alan termină prezentările. Nu îl putea atinge. Chiar şi simpla strângere de mâini dintre doi presupuşi necunoscuţi i-ar fi făcut un rău fizic violent.

Nemişcată şi neimpresionată de ridicarea din sprânceană prin care îi dădea de înţeles că îi remarcase refuzul, nici de aspectul animalic al dinţilor lui albi, descoperiţi de un zâmbet rece şi trecător, Jet urmări cum Alan îl invita deferent în casă, cu o expresie de interogaţie zâmbitoare pe chipul său rumen şi onest.

Pe din afară, Jet părea a-şi fi păstrat pe de-a-ntregul cumpătul, trăsăturile ei palide, reci şi lipsite de expresie, subliniate de luciul întunecat al părului. Doar sclipirile de gheaţă ale ochilor de un albastru intens trădau freamătul interior al nervilor încordaţi.

Ce venise el să facă aici? De ce bântuia aceste locuri ca o stafie a trecutului, care ar fi trebuit să se chircească de ruşine pentru ceea ce făcuse, în loc să stea aici, în faţa ei, cu atâta aroganţă, cu o siguranţă care o îmbolnăvi atunci când întrebă:

- Bănuiesc că ai idee de ce mă găsesc aici, Taylor? Putem discuta undeva între patru ochi?

Jet îşi stăpâni cu greu pornirea de furie provocată de aceste cuvinte jignitoare şi spiritul ei de luptătoare se răzvrăti mai tare ca niciodată. Simţea numai ură şi dispreţ pentru bărbatul care îşi ţinea sus capul cu păr roşcat, întors nonşalant cu spatele la ea, concediind-o.

Instinctiv, aşa cum ea se şi aşteptase, Alan o privi încurcat, întrebând-o din priviri. Prin spatele lui Denzil, Jet îi răspunse printr-o mişcare a capului, cu o nuanţă de avertizare în ochi. Denny Fox îşi va da seama că nu o putea concedia chiar atât de uşor. Nu mai discuta acum cu o haimana pe jumătate sălbatică - credulă, naivă şi dureros de ignorantă. Acum trebuia să îi facă fată lui Jet Luellyn. Matură, dură şi rece ca otelul şi tot la fel de tăioasă - Jet Luellyn, alias Roger Blyde, a cărei capacitate de a face bani l- ar fi lăsat iară grai numai la gândul fostei micuţe ignorante care se agăţase cândva, încântată şi impresionată, de fiecare cuvânt al lui, inteligent şi mincinos.

Alan îşi drese glasul, proptit bine pe picioare.

- Poli spune ce ai de spus în fata lui Jet. Nu avem secrete. Nu aveau secrete? Când cel mai mare secret între ei, gândi atunci când Denny se întoarse încet, măsurând-o insultător cu ochii din cap până în picioare. Dar această cercetare insolentă nu îi prinse ochii şi pierdu expresia de furie ce ardea în adâncurile ochilor de safir înainte ca aceasta să fie ascunsă cu o clipire expertă de autocontrol. Nu mai văzu decât o aparenţă înşelătoare de plictiseală.

- E vorba despre Foundlands, spuse Denny cu voce moale, întorcându-se către Alan. Deşi bănuiesc că ai ghicit deja. Vreau să te rog să fii de acord cu o vânzare particulară. Sunt pregătit să îţi fac o ofertă bună.

- Să contramandez licitaţia? Mi-a trecut asta prin minte. Alan era din nou în largul lui, interesat în cele ce se discutau. Deşi tot nu-mi pot da seama de ce vrei asta.

- Să spunem că este o obsesie de-a mea. Deşi stătea ostentativ întors cu spatele la ea, Jet îi percepu zâmbetul, când continuă să explice cu nonşalanţă:

- Am aflat că nu voi putea fi prezent aici în ziua licitaţiei, ceea ce ar însemna sau să-mi las baltă treburile, sau să desemnez pe altcineva să-mi ţină locul. Altă soluţie ar fi ca să ne înţelegem în particular. Facem afacerea, Taylor?

Jet observă furioasă că dădea pe dinafară de încredere de sine. Felul în care îşi ţinea capul sus, poziţia graţioasă şi comodă a umerilor lui largi, chiar felul în care stătea, demonstra că era un bărbat obişnuit să obţină ce vrea de la viaţă, căruia puţin îi păsa de ceilalţi.

Numai la gândul că el, sau oricine altcineva, ar fi putut dispune de Foundlands, ar fi avut acces la acel loc ce făcuse parte din viaţa ei timp de doisprezece ani lungi, o revolta. Nu avea nici un drept aici, nici un drept sub acest acoperiş care o adăpostise pe fetiţa singură şi sălbăticită care fusese ea cândva. Ar fi însemnat o intimitate care o îmbolnăvea. Şi Jet dorea să se asigure că nici nu va avea vreodată vreun drept.

Vocea ei frumoasă şi clară răsună rece şi calmă, ca un ecou al sufletului rece şi împietrit pe care îl chema în ajutor, atunci când spuse privind liniştită în ochii lui Alan:

- Ai venit puţin cam târziu, domnule Fox. Ce păcat !

îl văzu cum tresare la auzul tonului ei sarcastic şi continuă calmă, bucuroasă că luptă acum împotriva lui cu propriile ei arme, pe teren propriu.

- Cumpăr Foundlands. Alan şi cu mine am discutat deja preţul. îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul degeaba. Bună ziua.

Nu mai aşteptă să-i vadă reacţia. Nu o interesa reacţia lui. îl lipsise de ceva ce el îşi dorea şi asta îi era de ajuns. Alan nu ar fi vândut Foundlands nimănui altcuiva dacă ar fi ştiut că ea dorea ferma şi ea putea concura orice preţ ar fi oferit Denny Fox.

Jet părăsi camera, cu o seninătate care o ului şi îşi stăpâni tremurul picioarelor care o cuprinse de cum închise uşa bucătăriei, sub simplul pretext că mai avea vase de spălat.

Câteva minute mai târziu, Alan fu lângă ea, perplex şi amuzat în acelaşi timp.

- Ai înnebunit sau chiar vrei dărăpănătura asta?

- A plecat?

- Da. Chiar acum. Şi pot spune că e foarte furios. Ce pui la cale, Jet?

Alan luă un prosop de bucătărie şi începu să şteargă vasele pe care ea le punea pe uscătorul de pe bufet. Jet îi aruncă o privire piezişă.

- De ce ar trebui să pun ceva la cale? pară ea, oferind imaginea pură şi senină a unui profil care nu trăda din satisfacţia de a-l fi pus la punct pe Denny Fox. în ce o privea, locul lui era chiar sub călcâiul ei.

- Mi-am dat deodată seama că nu vreau ca Foundlands să aparţină altcuiva, minţi ea. îmi pare rău că am procedat aşa, dar am văzut că erai pe punctul de a încheia afacerea cu Fox şi m-am gândit că e mai bine să vorbesc cât mai este timp. Nu te superi, nu-i a sa?

Ştia că nu se supărase era sigură. În acelaşi timp, conştiinţa o mustra, când el o urmă în cealaltă cameră, frământând în mâini prosopul de bucătărie.

- La naiba, sigur că nu! Mă bucur că ai să locuieşti în apropiere. Am să te pot vedea mai des.

Părea încântat de această perspectivă şi Jet, mustrată acum şi mai tare de conştiinţă, îşi aminti de vremea când îi spusese că o iubeşte, de faptul că nu se însurase încă în toţi anii care trecuseră de atunci şi îi răspunse grăbită:

- Poate că ar trebui totuşi să ţii licitaţia. Fox şi cu mine am putea participa amândoi.

Ideea îi surâse ; la orice sume s-ar fi discutat, putea face faţă mai bine decât el - chiar de ar fi fost să vândă tot ce avea. Intrase într-un joc foarte important pentru ea.

- În felul ăsta poţi obţine un preţ mai bun, adăugă ea serioasă.

- Las-o baltă! Alan era amuzat. Domnul Fox m-a întrebat dacă ai vorbit serios. I-am răspuns că da, că m-am înţeles cu tine. A plecat arătând ca şi cum ar fi vrut să ne omoare pe amândoi.

- Foarte bine. Atunci hai să discutăm concret preţul.

Jet îi acceptase hotărârea de a nu mai scoate casa la licitaţie. Alan era un om matur, pe care îl respecta, şi care era la fel de priceput ca şi ea când era vorba despre afaceri. Fu, deci, luată pe nepregătite de răspunsul lui:

- Nu îţi pot primi banii, Jet. Pentru Dumnezeu, locul ţi s-ar fi cuvenit de drept. Am spus asta din prima clipă în care am aflat că vrea să mi-l lase mie. Tot timpul m-am gândit la asta.

Jet îi văzu linia încăpăţânată a gurii şi neliniştea din priviri.

- Să ştii că dacă o iei aşa îmi retrag propunerea. Chipul ei era ferm hotărât. Şi nici nu am să mai trec vreodată pe aici. La cât ai stabilit primul preţ? Dacă nu îmi spui tu, pot afla.

- Patruzeci şi cinci de mii, spuse el într-un suflet, cu umerii căzuţi şi se întoarse cu spatele pentru a stârni focul în sobă.

- Atunci rămâne la cincizeci şi cinci de mii? Fox Ji-ar fi dat mult mai mult. Dar, decât nimic, eu vreau să îti ofer măcar suma minimă, spuse ..ea pe cât de blând putu

văzând cum apar scântei de furie în ochii lui de obicei calmi. Nici unui om nu îi făcea plăcere să i se arunce altruismul în fată.

O duci chiar atât de bine încât să îţi poţi permite să renunţi la cincizeci şi cinci de mii?

Jet îi răsplăti aprobarea cu unul din rarele ei zâmbete care îţi încălzeau inima.

- Mulţumită lui Roger Blyde, contul meu din bancă nu va avea prea mult de suferit, glumi ea. Şi dacă eşti atât de fraier încât să te simţi vinovat că îmi iei banii, poţi să-ţi iei revanşa supraveghind pe aici cât voi aduce echipa de constructori. Mi-ai fi de mare ajutor, ca să nu mai trebuiască să-mi fac mereu drum pe aici, luni de zile, înainte ca totul să fie gata şi să mă pot muta; Şi acum, prietene, avem o grămadă de telefoane de dat.

Merse să-şi ia geanta de umăr, pe care şi-o lăsase agăţată de speteaza unui scaun şi scoase de acolo o agendă subţirică de piele, în căutarea numerelor de telefon de care avea nevoie, ignorând comentariul mormăit al lui Alan:

- Deşi arăţi ca şi cum o adiere de vânt te-ar putea lua pe sus, te comporţi ca un uragan, Jet!

Restul zilei trecu pe nesimţite. Folosiră telefonul cu schimbul. Alan contramandă licitaţia la agenţia imobiliară şi luă legătura cu două firme locale de construcţii pentru a cere să trimită un expert să evalueze lucrările de reparaţii necesare. Telefonară amândoi avocaţilor lor. Jet aranjă să-şi subînchirieze apartamentul din Londra, gata mobilat şi îi ceru lui Bărbie să anunţe schimbarea de adresă agentului şi editorului ei.

Bărbie nu fu mirată de hotărârea bruscă a şefei sale de a se muta, iar când Jet îi spuse:

- Te las pe tine să rezolvi toate problemele acolo. Eu am să stau aici până urnesc lucrările - vreau ca să se poată locui până la sfârşitul lui mai ; tot ceea ce Bărbie replică fu:

- Bine. Eu şi Ben de abia aşteptăm să ne mutăm acolo. §i dacă am nevoie de semnătura ta, am să-ţi trimit hârtiile. Iar în rest mă voi ocupa de toate ca de obicei.

Jet semna tot ceea ce avea legătură cu viaţa sa profesională cu numele său de scriitor, iar Bărbie, ca secretară, discuta la telefon cu agentul, cu editorii sau cu cei din mass-media care doreau interviuri cu celebrul, dar retrasul autor, Roger Blyde.

Jet era o persoană care dorea să-şi păstreze anonimatul şi nimeni în afară de Bărbie şi de Alan nu ştia că Roger Blyde era de fapt o femeie. Simţea că acele cărţi adresate în special bărbaţilor ar fi pierdut ceva dacă s-ar fi ştiut că autorul lor era o femeie. De asemenea., considera că identitatea şi personalitatea unui scriitor nu avea nici o legătură cu produsele oferite publicului consumator, pe rafturi sau pe ecrane.

- Am făcut ceva treabă azi! E timpul să încheiem, spuse Alan, coborând scările, având braţele pline cu hainele cele mai bune ale lui Micah, cele pe care le găsise potrivite pentru viitorul târg sătesc de vechituri.

Lumina începea să pălească şi Jet, care îşi petrecuse cea mai mare parte din după-amiază şi din seară încercând să aranjeze bucătăria, fii de acord cu el. Dar nu îi plăcu propunerea lui de a merge să ia masa la hanul din sat.

- Ca să sărbătorim, spuse el. Şi nu ştiu ce părere ai tu, dar mie nu prea îmi vine să gătesc după tot ce am avut astăzi de făcut.

- Am văzut în frigider nişte carne de viţel pregătită de mama ta şi nişte plăcintă cu şuncă, replică Jet aruncând o tigaie soioasă în lada pe care Alan o adusese pentru gunoaie. Pe cuvânt că nu am chef să mai ies. Tot ce vreau acum este o baie fierbinte.

Părul i se ciufulise şi dacă fata îi arăta la fel de murdară ca şi mâinile, ca şi costumul ce fusese cândva imaculat,

atunci va avea ceva de furcă să-şi pună din nou la punct aspectul obişnuit, sofisticat şi îngrijit.

La fel ca pe vremuri, în timpul vacantelor de vară pe care le petrecuseră împreună, Alan era gata să fie de acord cu planurile ei, găsindu-le oarecum mai pe gustul lui decât cele pe care şi le Seu se singur.

- S-ar putea să ai dreptate. Aruncă un ochi către hainele lui uzate. O să-mi ia o lună întreagă să arăt din nou curat şi prezentabil.

Se împăcase în sfârşit cu ideea neplăcută de a lua bani de la ea pentru ceva ce considera că era practic al ei şi nu avea de gând să lase să treacă neobservată această ocazie de a sărbători împreună.

- Încerc să dau jos grosul de jeg, apoi am să dau o fugă până la han ca să iau câteva sticle de vin.

Zece minute mai târziu, proaspăt bărbierit, purtând un costum de jeans curat şi frumos, Alan se sui în Land Rover şi Jet urcă la etaj, către baia care se eliberase.

Acum, că toată concentrarea necesară activităţii fizice şi psihice trecuse, mintea ei pătrunzătoare şi fără odihnă se reîntoarse către evenimentele dimineţii. Fusese uşor să şi-l gonească pe Danny Fox din minte, atâta timp cât avusese de făcut aranjamente pentru cumpărarea fermei şi închirierea apartamentului din Londra, întotdeauna era capabilă să se concentreze asupra chestiunii la care lucra, făcând abstracţie de toate celelalte, de lucrurile neesenţiale. Şi nu exista nimic mai neesenţial pentru modul ei de gândire decât Denzil Fox.

Cu tot sentimentul de silă fizică cu care curăţase bucătăria dezgustătoare, îndepărtând murdăria şi urmele trecerii timpului, mintea ei fusese preocupată numai de această activitate.

Acum, însă, zăcând pe spate în apa fierbinte, Denny pătrunse iar în mintea ei, şi îşi croi drumul în ciuda faptului că ea îl condamnase la nefiinţă cu mult timp înainte.

Revederea, după ce nu se mai gândise la el ani de zile, dăduse drumul unui torent de amintiri dureroase. Trebuia să le gonească, să le întemniţeze pentru a doua oară. Dacă nu reuşea, înnebuneal

Sărind din cada ciobită, îşi înfăşură trupul înalt şi subţire într-un prosop de pânză, singurul pe care îi găsise curat şi merse la chiuvetă să se spele pe cap.

Străduindu-se să se concentreze pentru a face economie de mişcări, încercând să gonească orice alt gând, se spălă pe cap, se limpezi şi îşi pieptănă în duşmănie părul unduitor, cât era de lung. Apoi merse în camera ei, unde îşi trase pe ea un halat de casă albastru din lână pură şi îşi legă strâns cordonul în junii taliei.

Demachiată, cu părul lung încă umed căzându-i greu pe umeri în bucle mari, arăta mai tânără decât cei douăzeci şi patru de ani pe care îi' avea. Imaginea din oglindă înfăţişa mai degrabă o adolescentă nestăpânită cum fusese ea, cândva, în lunga vară fierbinte a celor optsprezece ani.

Jet alungă acest gând eu o brutalitate care ar fi durut dacă nu ar fi fost acum deasupra oricărei dureri. Fetiţa sălbatică, cu claia de păi negru şi ciufulit, făta care dorise dragostea cu toată puterea unei firi emotive şi sensibile, căreia mult timp i se refuzase orice afecţiune, fata aceea murise. Dispăruse şi murise de mult, în ce o privea pe Jet. încălţând nişte balerini confortabili, părăsi repede camera şi se grăbi să coboare scările în spirală, prost luminate, ferm hotărâtă asupra celor ce le avea de făcut: să taie plăcinta în felii, să spele salata, să pună masa. Numai cu gândul la îndatoririle sale sociale, îşi îndepărta ideile nedorite.

Era întuneric acum în casă. Jet aprinse lumina în holişor, pentru Alan, când se va întoarce, apoi merse din nou în bucătărie, privind înapoi, deoarece o mişcare rapidă îi atrăsese atenţia către uşa din faţă.

Fără să se gândească - şi mai târziu se blestemă că nu se gândise - se întoarse, scoase automat siguranţa de la uşă şi deschise.

El umplea, aproape, rama uşii, cu silueta sa masivă umbrită

pe fundalul de ametist al cerului de seară. Trăsăturile nu i se zăreau clar, pometii puternici şi pielea smeadă bătând în tonuri de cenuşiu.

Pentru o clipă trecătoare, Jet revăzu chipul bărbatului care fusese cândva totul pentru ea. Iubitul minţii, inimii şi trupului ei, prinţul fermecat al viselor ei romantice de tinereţe, cel pe care îl aşteptase toată viata, încântarea şi minunea sufletului ei.

Şi pentru acea clipă trecătoare, inima îi zvâcni iar, cântând melodia dulce şi sălbatică a adoraţiei nemăsurate, un cântec pe un straniu pământ care îi cucerise simţurile până când nu mai avusese altă ieşire decât să capituleze, cu întreaga sa flintă, dorinţei lui şi să urmeze muzica stranie a inimii, oriunde ar fi purtat-o.

Clipa trecu, ucisă de puternica sa dorinţă de supravieţuire.

Bărbatul care stătea acum în cadrul uşii, nu mai era iubitul fermecat al cărui zâmbet ar fi putut îmblânzi spiritul cel mai sălbatic, a cărui voce moale îţi putea răpi sufletul din trup, ale cărui mâini frumoase şi totuşi puternice puteau deveni magice.

Era un mincinos şi un înşelător, cu mintea murdară, un monstru. îl ura şi îl dispreţuia cu aceeaşi pasiune cu care îl iubise cândva.

Reacţia ei fu iute, dar nu atât de iute ca a lui. Un braţ puternic, urmat de un umăr acoperit de muşchi, blocă uşa, în momentul în care ea încerca să i-o trântească în faţă. Fără o vorbă, o împinse pentru a intra pe hol. La lumina lămpii, văzu că nu se schimbase mult în cei şase ani care trecuseră. Liniile chipului său erau mai dure, mai adânc trasate, ochii îi erau mai reci. Dar atracţia lui vitală

nu scăzuse trupul lui vânjos era la fel de puternic şi de ager cum fusese dintotdeauna.

Jet închise ochii în fata amintirilor nedorite despre senzaţiile pe care le avea atunci când mângâia acest trup puternic - mângâieri ce fuseseră la început timide şi nesigure. Care deveniseră apoi dornice, implorând dragostea de care avea nevoie, găsind această dragoste în pasiunea răspunsurilor lui - sau cel puţin aşa crezuse în prostia şi naivitatea ei.

- A trecut mult timp, Jet. Dar am ştiut că, dacă voi aştepta, voi da din nou peste tine.

Vocea lui tăioasă o făcu să deschidă bine ochii. Erau acum două bijuterii mari şi lichide, încă tulburate de impresia acelor amintiri nedorite, dar imposibil de oprit, ale trupului ei.

El făcu un pas înapoi, pentru a se sprijini de stâlpul scării, într-o poziţie de stăpân, ca şi cum ar fi avut toate drepturile din lume ca să se găsească acolo. Ochii lui de ambră, lipsiţi curios de expresie, o măsurau cu brutalitate.

Instinctul îi spunea să privească în altă parte, să-şi strângă marginile halatului peste decolteul indiscret. Dar mătură automat această cale de apărare, ochii nu îi clipiră când îl priviră direct în fată şi mâinile îi rămaseră nemişcate, căzute lângă trup.

- Ieşi naibii de aici!

Salvarea lui Jet se afla în furie şi aceasta fusese stârnită un val rapid şi aţâţător de ură îi curgea prin vene ca nişte limbi sălbatice de foc, colorându-i intens obrajii, întunecându-i ochii cu ace de gheată.

- Te-ai făcut şi mai frumoasă, fii singurul lui comentariu.

Nu era un compliment, mai mult o discreditare amară. Avu o undă de batjocură într-un colt al gurii când spuse:

- Chestia aia pe care o porţi pe tine nu provine dintr-un târg de vechituri şi maşina pe care o conduci nu a fost culeasă pe nimic de la fiare vechi. Te-ai descurcat

frumuşel - felicitări! Pentru o vagaboandă nespălată, pe jumătate sălbatică, cu zdrenţe pe ea, chiar că te-ai descurcat frumos.

Ochii migdalaţi, chihlimbarii, căzură pe mâna ei fără verighetă apoi îi aruncă în fată, abia auzit:

- Nu te-ai măritat? Nu, nici nu mă aşteptam să o faci - nu înainte-ca farmecele să-ţi pălească. Există ocupaţii mai bune pentru o femeie dacă este liberă.

Inspiră profund, în tăcere, cu nările delicate fremătând, luptând cu durerea incredibilă cu care el reuşise să o rănească ... iar şi iar.

- Nu ştiu ce ai venit să faci aici, spuse el aspru, cu voce gâtuită, dar vreau ca să pleci.

- Da, bănuiesc că vrei. Dar cine o să mă dea afară? Tu?

Jet era înaltă pentru o fată şi stăpânea suficientă tensiune interioară ca să facă dovada unei forţe mult mai mari decât ar fi fost de aşteptat de la aparenţa ei fragilă. Dar el o depăşea cu un cap şi pe lângă construcţia masivă, căpătase o imitate, o aură de ameninţare, încât nu se îndoia că nu ar fi ezitat să facă uz de, forţă, în caz că ar fi încercat să îl facă să plece.

- Şi să nu-mi spui că îţi aduci prietenul să mă gonească, îi aruncă jignitor. Ar avea nevoie

de o armată personală ca să o facă. In afară de asta, l-am văzut conducând în jos, către sat.

Cuvintele lui îşi făcură drum printre gândurile haotice §i capul îi zvâcni în sus, cu buzele strâmbate de dezgustul de a fi descoperit încă un motiv ca că îl dispreţuiască.

- Ce lucru caracteristic pentru un laş! Nu ai fi îndrăznit să vii aici să-mi spui lucrurile pe care mi le-ai spus dacă Alan ar fi fost acasă. Tonul ei superior şi îngheţat era incomparabil, cuvintele calculate să rănească. Denzil Fox zvâcni de pe stâlpul de care se sprijinea, cu furie greu stăpânită.

- Blestemată să fii, tu, Jet Luellyn, târfă pentru o noapte! Blestemată să-ţi fie limba otrăvită!

Furia îl zguduise evident, chipul i se albise. Vocea i se îngroşă când se îndreptă către ea, cu ochii ca două găuri în flăcări pe furia cenuşie a chipului.

- Nu dau o ceapă degerată pe iubitul tău! Am venit atunci când am ştiut că este plecat pentru că am să-ţi spun ceva în particular. Este particular şi bolnav - ca tot ce a fost vreodată între noi.

Jet se ţinu tare, cu expresia controlată cu grijă. Dar era zguduită de emoţia lui. Scârba lui fată de ea părea aproape palpabilă, ceva ce îi cuprinsese şi îi învăluia într-o lume de nevoie împărtăşită. O nevoie de ură, care trebuia alimentată şi realimentată, până ce îi va fi consumat pe amândoi. Orice altă emoţie între ei doi era de neimaginat, din cauza celor petrecute deja.

Chipul i se mai calmase, culoarea îi revenise şi vocea îi era mai liniştită atunci când spuse:

- Tu şi cu iubitul tău m-aţi cam pus astăzi pe drumuri. Nu îl învinuiesc pe el, bietul fraier. Era gata să-mi vândă mie locul ăsta înainte să-ţi bagi tu coada aici. Voi doi nu puseseräţi la cale nici un târg până să intru eu pe uşă. Un singur cuvânt din partea ta şi prostul ţi-a mâncat din palmă. Joacă aşa cum îi cânţi tu, nu-i aşa? Şi ce primeşte în schimb? Câteva nopţi de mângâieri, până ce hotărăşti tu că a fost destul.

Îl privi înlemnită, cu chipul nemişcat, arătând mai bătrână din cauza efortului de a se controla, de a nu urla şi a da din picioare, de a nu-şi da frâu liber nevoii de a lovi şi răni. Nu putea vorbi, dar ochii ei îi fulgerau, dorind să îl vadă mort în fata ei.

- Bine ai venit aici, Jet! spuse el plat. Apoi, apropiindu-se de ea într-atât încât îi

putu simţi căldura corpului, cu voce răguşită, continuă:

- Este a doua oară că mă iei de fraier. Nimeni nu mi-a făcut asta vreodată fără să păţească nimic, să nu mai vorbim de a doua oară. Am aşteptat arii de zile să ţi 3 plătesc pentru prima dată. Ani, Jet. Ani în care m-am

întors aici de câte ori am putut, ani de aşteptare. Am ştiut că vei veni, mai devreme sau mai târziu. Am ştiut că voi avea ocazia să îţi plătesc pentru ce mi-ai făcut, prima dată.

Se îndepărtă către uşă, cu o lucire răzbunătoare şi un ton de ameninţare în glas atunci când îi spuse:

- Acum va trebui să ţi-o plătesc dublu. Somn uşor, dragă Jet.

Capitolul 3.

Şi urmă o nouă dimineaţă frumoasă. Jet privi cu ochi mângâietori salonul transformat de la Foundlands. Deja se simţea la ea acasă deşi niciodată nu simţise aşa cât timp locuise acolo împreună cu Micah.

Pereţii crem, proaspăt, spălaţi, erau un fundal potrivit pentru mobila stil care luase acum locul vechiturilor şubrede ale unchiului ei. Dar dulapul fusese restaurat şi era acum împodobit cu porţelanul albastru de Delftware pe care şi-l procurase de curând. Ea şi cu Alan găsiseră mobila pentru casă scormonind prin anticariatele locale şi bântuind sălile de licitaţie.

Ciudat că se hotărâse în sfârşit să prindă rădăcini - şi tocmai aici, din toate locurile posibile!

Un sunet de motor, urcând cu grijă pe potecă, îi întrerupse reveria. Bărbie se întorsese.

Jet îşi vânduse BMW-ul şi îl înlocuise cu o maşină spaţioasă, mai potrivită pentru activităţile zilnice.

Realizase supărată faptul că încercase, prin acea maşină de lux să se convingă pe ea însăşi că fata care crescuse fără să aibe nimic al ei îşi putea, în fine, permite orice şi-ar fi dorit.

- Bună !

Bărbie intră ca o vijelie în cameră, îndreptându-se către bucătărie cu o pungă de cumpărături în braţe. îl trăgea după ea pe fiul său, Ben, cu buclele arămii neobişnuit de pieptănate. Jeans-ii şi tricoul pe care le purtase în toate cele zece zile de când sosise cu mama lui la Foundlands fuseseră înlocuite astăzi cu un şorţ albastru şi o bluză

albă şi curată, concesie făcută cu ocazia vizitei matinale la directoarea şcolii din localitate.

- Ce zi frumoasă! strigă Bărbie încântată din bucătărie. Chiar acum mi-am zis în gând că am văzut raiul pe pământ! îşi scoase capul pe uşa de la bucătărie, hlizindu-se, cu chipul obraznic înconjurat de bucle roşii-aurii. Şi să ştii că raiul are forma celui mai nemaipomenit tip pe care l-am văzut de când sunt! Vine aici la cafea - eşti şi tu de acord? O, şi domnişoara Lovatt, de la clasele primare, spune că Ben poate începe de luni. E de părere că asta o să-l ajute să se acomodeze mai repede, să-şi facă prieteni pe aici şi aşa mai departe, înainte de a împlini cinci ani şi de a începe de-a binelea la toamnă. Hei! Lasă aia din mână!

Bărbie se repezi, smulse un pachet de biscuiţi dintre mâinile încleştate ale lui Ben şi îi puse înapoi în pungă.

- Toate mămicile au ochi la spate! îl ciufuli drăgăstos şi îl expedie cu o palmă la funduleţ. Ai să-ţi mănânci biscuiţii cu suc după ce ai să te schimbi cu hainele de joacă. Şi acum, şterge-o!

Ben o şterse, alergând către scări, pe picioruşele lui plinuţe, cu o expresie pe faţă care demonstra că, la aproape cinci ani, ştia deja foarte bine ce vrea, dar era suficient de înţelept pentru a-şi da seama că cea mai scurtă cale până la ceea ce îşi dorea în acel moment - biscuiţii cu ciocolată şi zmeele pe care Alan le agăţase de un copac - era să urmeze indicaţiile mamei sale.

Jet îl privi părăsind camera, cu ochi stinşi. Tod, unicul ei copil, ar fi avut cam aceeaşi vârstă cu Ben, dacă ar fi trăit.

Mişcările îi erau lente şi neobişnuite, pe când ridica un ghiveci cu flori din bătaia soarelui pentru a-l muta într-un colţ mai umbrit al camerei. Ştia că era timpul să se apuce de o treabă serioasă dar nu se simţea pentru moment capabilă să se închidă în micul birou pe care şi-l amenajase în camera unde Micah obişnuia să ţină în

neorânduială obiecte de uz veterinar şi alimentar. Maşina de scris o aştepta, alături de pagini şi pagini de note - rezultate ale cercetărilor sale - tot ce ar fi avut nevoie pentru a începe o nouă carte.

- ... şi a spus că va veni pe la ora unsprezece. Eşti sigură că nu te deranjează?

Jet se strădui să înţeleagă ceva din conversaţia unilaterală care venea din bucătărie unde Bărbie punea cumpărăturile în dulap. Aruncă o privire la ceas. Fără cinci. Gândi fără mult entuziasm, că era tocmai bine- pentru a se reîntoarce la masa de lucra. Nu dorea în mod special să îl întâlnească pe bărbatul dumnezeiesc al lui Bărbie.

- E în regulă. Ştii că poţi invita pe cine vrei tu.

Jet părăsi minunata privelişte însorită ce se arăta prin ferestrele strălucitor de curate şi cu perdelele în culori vesele.

- Dar, oricum, cine este tipul?

- Denzil Fox.

Bărbie ieşi din bucătărie, îndesându-şi bluza fără mâneci mai sigur în betelia de la jeans şi se bătu uşor peste fese, ca şi cum acest gest de nemulţumire i-ar fi putut îndepărta, ca prin minune, cele câteva kilograme în plus.

- L-am întâlnit în fata magazinului sătesc. De fapt, l-a împiedicat pe Ben să intre sub rotile unui camion. Am început să vorbim după ce mi-au mai trecut istericalele şi aşa am aflat că suntem vecini. Deci, am fost o bună vecină şi l-am invitat la cafea. În fond, ochii căprui i se adumbriră, l-a salvat pe Ben de la un accident destul de urât. Şi în afară de asta, dădu ea din umeri şi arătând din nou. incorigibilă, este cu adevărat grozav! Nici nu-ti poţi imagina!

Jet îşi imagina cât se poate de bine. Nu prea luase seama la tot ce spusese Bărbie; fusese şocată la auzul numelui.

Sângele începu să îi pulseze prin vene şi picioarele i se îngreunară prea tare ca să se mai poată mişca. într-adevăr, Denny Fox arăta grozav - dacă nu îţi dădeai osteneala de a privi in spatele acelei faţade atrăgătoare pentru a descoperi sufletul mincinos de dedesubt.

Nu îl mai revăzuse din noaptea în care dăduse buzna peste ea şi o rănise cu vorbele lui tăioase. Dar fusese prezent în gândurile ei, nu putuse scăpa de asta. Oricât se străduise să îl dea afară, el fusese mereu acolo.

În timpul zilei nu era chiar atât de rău. Avusese prea mult de lucru cu echipa de constructori, urmărindu-i să nu strice ceva, apuce imediat de lucru, cu cumpărarea mobilei.

Dar în fiecare noapte în care încerca să adoarmă, el fusese chiar acolo, în mintea ei, cu amintirea chinuitoare a lucrurilor care ar fi trebuit uitate.

- Jet, nu te simţi bine? Ai devenit deodată atât de palidă!

Făcu un efort să se adune. Trebuia să plece înainte de sosirea lui Denny. Trebuia să fugă de aici!

- Nu-i nimic. Mă doare puţin capul, asta este tot. Cred că am să ies un pic la aer.

Zâmbi către Bărbie, urmărind cum neliniştea i se şterge, apoi simţi cum sângele îi colorează obrajii la auzul vocii binecunoscute care striga de pe hol:

- E cineva acasă?

Nu putea fi adevărat, gândi Jet, cuprinsă brusc de ameţeală. îşi strânse tâmplele între degete, ştiind că va trebui să dea acum ochii cu el. Una era să fugă înainte ca el să sosească, dar altceva era ca el să afle că reuşise să o gonească din propria ei casă. Şi-ar fi dat imediat seama.

Bărbie îl conduse în cameră, roşie în obraji, îşi făcu apariţia îmbrăcat în pantaloni strâmţi de catifea reiată şi într-un tricou verde, mulat pe superbul său trup atletic. Farmecul zâmbetului lui fu foarte evident atunci când întrebă:

- Ţi-ai mai revenit acum, Bărbie?

- O, da.

Vorbea într-un suflet, cu ochii aţintiţi într-ai lui.

- Dar nu voi putea uita ce am simţit atunci când l-am văzut pe

Ben zbughind-o în stradă. Dacă nu ai fi fost tu acolo ...

- Nu ar fi păţit cine ştie ce, o asigură Danny blând, cu ochii calzi. Vorbesc serios. Camionul circula foarte încet. Şoferul ar fi putut opri la vreme.

- Chiar şi aşa ...

Gura dulce a lui Bărbie luă o expresie fermă. Era hotărâtă să nu renunţe la recunoştinţă.

- Chiar şi aşa a fost un şoc şi nu voi uita niciodată ce ai făcut! O! Rămase cu gura deschisă. Am uitat! Ea este şefa mea ,

Jet ...

- Ne-am mai întâlnit.

Danny reteză scurt introducerea lui Bărbie şi fu ca şi cum un alt om ar fi privit acum prin ochii ce fuseseră atât de curând plini de căldură şi încredere. Un bărbat neiertător şi fără milă, cu sufletul plin de ură. O măsură lung, cu o privire jignitoare şi Jet simţi cum i se strânge stomacul.

Cel puţin, se încurajă că arată ca o femeie lipsită de emoţii.

Cu părul strâns îngrijit la spate, cu cercei de aur, cu o fostă de comandă din bumbac gri închis şi o bluză sobră, gri deschis. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să îşi joace rolul. Să-i arate că nu putea ajunge până la ea, nu mai putea.

Întrerupând peroraţiile lui Bărbie, care îl invită să ia loc şi să se facă comod, cât timp ea pregăteşte cafeaua, Jet spuse cu o voce clară şi calmă, cu chipul lipsit de expresie:

- Am să fac eu cafeaua, Bărbie. Tu stai să-i ţii de urât musafirului tău.

Va bea o ceaşcă de cafea, apoi se va scuza şi va merge în birou. Aşa nu ar fi părut că încearcă să fugă. Ben coborâse când ieşi Jet cu tava. Toii trei stăteau pe canapeaua de sub fereastră, Ben arătând în largul lui, cum se sprijinea pe genunchii lui Denny, Bărbie turuind vioaie vrute şi nevrute.

Ţintuită în uşă, Jet simţi cum îi vine să urle şi de abia îi putu mulţumi din cap lui Bărbie care sări să îi ia tava din mâini, alergând apoi în bucătărie să aducă sucul şi biscuiţii pentru Ben.

Denny dădu copilul la o parte.

- Du-te să o ajuţi pe mama ta, Ben. Se ridică încet, cu gratia unei pisici.

Întrebarea sunând ca o ameninţare.

- De ce ai venit?

Vocea ei era rece, cum şi-o calculase. Ochii ei erau şi mai reci.

- Am fost invitat.

- Nu de către mine. Nu eşti binevenit aici.

- Asta o ştiu. Ai vrea să-i spunem şi încântătoarei tale secretare de ce?

Ochii lui de ambră o priveau cu dispreţ şi Jet ştia că el ştie că doar în ultimă instanţă, bătută şi învinsă, ar fi putut spune cuiva cât de idioată putuse fi cândva.

- Oameni buni, haideţi la cafea! dădu Bărbie buzna înapoi, urmată îndeaproape de către Ben, care îşi bău sucul dintr-o singură înghiţitură, apoi ieşi alergând din cameră şi urcă scările.

Denny şi Jet îşi desprinseră încet privirile unul de la celălalt, ca şi cum ceva necunoscut i-ar fi ţinut legaţi. Ei se reîntoarse la canapea, pentru a primi ceaşca de cafea oferită de Bărbie şi îi aruncă un zâmbet cald fetei care se fâstâcea evident din ce în ce mai tare.

Jet îşi luă ceaşca şi se aşeză pe un scaun, în apropierea căminului gol, simţind milă pentru Bărbie care era pe cale

să se prindă în plasă. Nu ştia în ce ar fi intrat dacă s-ar fi lăsat dusă de acest farmec prefăcut.

Pe cât ştia Jet - şi ştia ceva despre fata care nu numai că îi fusese secretară în ultimii doi ani, dar era probabil şi cea mai apropiată de ideea de prieten din câţi avusese până acum - Bărbie nu se mai uitase la vreun bărbat de când tânărul său soţ murise într-un accident de alpinism, cu câteva zile înainte de naşterea lui Ben.

Dar se uita acum.

Privindu-i aşezaţi alături pe canapea, Jet simţi că i se face rău fizic. Cafeaua care i se răcea în cană ar fi doborât-o dacă ar fi încercat să o bea. Denny zâmbea în faţa flecărelii necontenite a lui Bărbie, capul lui cu nuanţe roşcate atingând aproape buclele ei mult mai roşii, iar curba senzuală a gurii lui îi înfipse lui Jet un cuţit în inimă.

Pe Jet o îmbolnăvea să îl privească cum îşi pune în joc tot farmecul, ca şi când nu ar mai fi existat nici o femeie în afară de Bărbie. Oare de ce acceptase, blestematul, invitaţia la cafea?

De ce, când ştia că Jet ar fi lăsat mai degrabă un tigru furios să-i intre în casă?

Descurcându-se de una singură, exclusă de ceilalţi, simţindu-se ca un musafir nedorit şi nepoftit şi nu ca o stăpână în propria sa casă, Jet ştia de ce venise Denny. Venise pentru că ştia că asta o va scoate din minţi. Chiar dacă nu ar fi cunoscut-o pe Bărbie în circumstanţe atât de dramatice, tot ar fi găsit un mijloc de a o aduce în situaţia jenantă de a-l accepta sub acoperişul ei ca musafir al propriei ei secretare.

Privind cu atenţie pe sub genele lungi şi negre, Jet se întreba pentru a mia oară de ce o ura. Atunci când el reintrase în viaţa ei, se crezuse capabilă de o ură nemăsurată. Dar, pusă lângă repulsia pe care o avea el faţă de ea, aceasta era aproape copilărească. O uluia şi, ca să fie cinstită, o şi înspăimânta.

Niciodată nu făcuse ceva care l-ar fi putut lovi sau jigni. Tot ce făcuse ea fusese să îl venereze cu adoraţia oarbă şi nemăsurată a cuiva care suferise mult, mult timp din lipsă de dragoste.

Ceva din ce spusese Bărbie, a cărei voce coborâse prea jos pentru ca Jet să o mai distingă, îl făcuse pe Denny să-şi lase capul pe spate şi să râdă tare, cu gâtul puternic fiemătându-i. Ochii lui Bărbie coborâră, cu un zâmbet stânjenit şi fericit, iar Ben intră pe uşă cu ultima sa creaţie Lego, uitând de deliciile leagănului din dorinţa de a-şi impresiona musafirul.

Când copilul se sui pe canapea, Denny îl cuprinse în braţe şi se aplecă să admire jucăria ce îi fusese adusă pentru inspecţie.

Jet sări în picioare, cuprinsă de durere. Nu putea suporta să sentiment afectuos.

Tot controlul său topindu-se sub năvala unei dureri de nedescris, ivită cine ştie de unde, ieşi grăbită din cameră. îi putea simţi privirile sfredelindu-i spatele - putea vedea expresia rece şi triumfătoare din ochii ştiutori, de culoarea chihlimbarului. A

Jet stătea la biroul ei, răsfoind hârtii. Îl aşezase în aşa fel încât stătea cu spatele la fereastră, pentru a nu fi furată de priveliştea ce urca înspre Crow's Top. Până nu de mult, puterea voinţei ei, hotărârea ei de a reuşi, de a lupta pentru reuşită, nu ar fi admis nici un fel de perturbare.

Dar astăzi, mintea ei părea a fi oriunde altundeva decât unde ar fi trebuit să fie şi mai ales la Denny Fox. Era înspăimântător să descopere cât de repede putea el distruge persoana dură şi calculată care se străduise ea să devină. Dar el era o fiinţă distrugătoare.

Închise ochii, pleoapele ascunzând privirea hăituită a ochilor ei profund albaştri şi încercă să se concentreze. Respiră adânc de câteva ori, încercând să îl respingă, pe el şi amintirile dureroase pe care i le readucea în gând.

Nu le putea face faţă. Era suficient faptul că reapariţia lui în viaţa ei le renăscuse. Dar nu trebuia să le dea frâu liber. Nu trebuia să îl lase să câştige !

După câteva minute, respiraţia îi reveni la normal, aşa că introduse o coală de hârtie în maşina de scris şi bătu „Capitolul I”. Concentrându-se acum serios, reuşi să scrie două paragrafe, doar pentru a fi întreruptă, aproape înainte de a începe bine, de către râsul vesel al lui Bărbie, de răspunsurile în tonuri joase ale lui Denny care treceau prin holul de la intrare.

Degetele lui Jet îngheţară, înţepenind pe clape, apoi se ridicară către faţă, cuprinzându-i tâmplele. Blestemat să fie pentru acest deranj nociv! O distrugea, spulberându-i pacea. Asta înţelesese când îi vorbise de răzbunare şi răsplată?

Ştia că aşa era şi nu avea legătură numai cu faptul că acum i-o luase înainte cu cumpărarea casei. Era vorba despre ceva ce mergea mult mai departe în timp. Văzuse ura din ochii lui, în momentul în care o recunoscuse. Şi spusese ceva despre faptul că o aşteptase, ştiind că ea se va reîntoarce aici cândva, că plănuise o răzbunare pentru acea primă dată.

Acea primă dată, pentru Dumnezeu? Jet gemu, incapabilă să înţeleagă ceva de aici. Nu făcuse absolut nimic pentru a-l răni; ea doar îl iubise. Ea era cea care ar fi putut vorbi de răzbunare!

Jet o auzi pe Bărbie întorcându-se pe hol spunându-i ceva lui Ben, care îl făcu să protesteze. Ştiind că nu se putea preface că lucrează în acea după-amiază torida, nu într-aşa o stare de tulburare a minţii, ştiind că nu putea asculta flecăreala lui Bărbie, care cu siguranţă că s-ar fi axat pe persoana lui Denny Fox şi pe atracţia lui, Jet părăsi camera şi spuse din uşa bucătăriei:

- Nu pregăti masa pentru mine. Mă duc să iau puţin aer. Se simţi mai bine afară. Văzduhul era plin de cântecul

păsărilor, greu de mireasma pătrunjelului sălbatic, care se învorbura ca un nor alb pe marginea potecii. Jet inspiră adânc, îndreptându-se către pajiştea din apropiere, picioarele ei lungi purtând-o cu graţie prin iarba proaspătă.

Urmă drumul fară denivelări pentru că fusta strâmtă nu îi mai permitea să o ia prin hârtoapele pe care obişnuia să se caţere pe când era copil. Deseori, când crescuse mai mare şi nu se simţea bine acasă, alături de unchiul ei care tuna şi fulgera, pentru că nu o putea suferi, stătea afară până dimineaţa petrecând nopţile scurte şi calde de vară ghemuită în buruieni, urmărind stelele şi visând cu ochii deschişi.

Urmau vorbe grele, obscene chiar, când o prindea strecurându-se înapoi în casă. Dar se învăţase să le îndure, le accepta ca pe o parte inevitabilă a vieţii ei, alături de bătrânul acrit, care îi cântărea fiecare îmbucătură, nu o lăsa să îşi aducă colegii de şcoală şi nici să meargă la aceştia, la locuinţele lor din sat.

Nu că ar fi avut mulţi prieteni la şcoală, îşi aminti ea, oprită să se sprijine de poarta ce se deschidea către pajiştea de la capătul grădinii. Tovarăşii săi o priviseră ca pe o ciudăţenie, ca pe cineva pe care îl puteau necăji sau de care îşi puteau bate joc, decât să şi-l facă prieten. Fusese un copil cu părul ciufulit, cu ochi largi, curioşi şi lipsiţi de odihnă, îmbrăcat în haine improvizate şi care nu i se potriveau.

Şi nici nu mersese mult timp la şcoală. Cel puţin nu după ce crescuse suficient de mare pentru a-l ajuta pe Micah la treburile fermei. Şi aşa, îşi găsise scăparea pe dealuri, alergând în sălbăticie, rămânând cât mai mult timp posibil departe de acel bătrân amarnic, găsindu-şi fericirea în lucruri simple: apa limpede a pârâiaşului de pe deal, floricelele şi creaturile sălbatice care o însoţeau în peregrinările ei singuratice, splendoarea plină de avânt a vastelor ţinuturi stâncoase şi mlăştinoase, pinii unduind în

bătaia vânturilor blânde, căldura ierbii încălzite de soare ...

Jet îşi reveni, deschise poarta şi ieşi, închizând-o cu grijă în urma ei. Zâmbi strâmb. In zilele de demult ar fi fost de neconceput pentru ea să deschidă o poartă ; pur şi simplu ar fi sărit peste ea! Pe viitor, va trebui să poarte altceva, dacă mai voia să iasă la plimbare.

O luă pieziş, urmând direcţia malului abrupt, pe lângă alunii care mărgineau torentul. Era acum mai în largul ei, capabilă să gândească raţional.

Faptul că cumpărase Foundlands şi venise să locuiască aici fuseseră probabil cel mai puţin înţelepte lucruri cu putinţă, pe care le făcuse. Ştia că Denny Fox foloseşte Tipper's Hollow ca locuinţă ocazională de vacantă. Greşise dacă cumpărase Foundlands numai pentru a-i demonstra că nu putea face întotdeauna numai ce voia el. De la moartea lui Tod, nu îşi mai permisese greşeli. Dar Denny Fox şi tulburarea pricinuită de revederea lui o duseseră aici.

Simţind adierea vântului prin păr, îşi aranjă din automatism o şuviţă rebelă, apoi se aplecă, pentru a trece pe sub o creangă joasă. Era răcoare sub copaci, iar murmurul molcom al apei era propice unor gânduri logice.

Munca era partea cea mai importantă a vieţii ei de acum şi urma să rămână la fel pe toată perioada viitoare la care se putea gândi. Deci, dacă ar fi descoperit că sentimentele neplăcute pe care i le trezea Denny Fox o deranjau de la lucru, dacă nu ar fi putut găsi alt mijloc să şi-l gonească din minte, atunci nu-i mai rămânea decât să vândă şi să se mute. Era cât se poate de simplu.

Dorindu-şi ca el să nu iasă învingător din această necruţătoare înfruntare de voinţe, încurajată de faptul că exista o cale de ieşire, deşi o cale a laşităţii, merse mai departe, bucurându-se de umbra oferită de bolta înverzită de deasupra ei. Dar se opri brusc, zguduită, când ajunse

la un gard jos, care mărginea o porţiune de teren cu iarba tunsă.

Desigur, era partea din spate de la Tipper's Hollow. Cum putuse fi atât de proastă să se îndrepte în această direcţie? De ce nu îşi adusese aminte cele spuse de Alan, că Denny cumpărase fâşia de pământ de pe marginea râului? Sau trupul ei era condus de nişte instincte pe care mintea le refuza?

Jet se întoarse repede, cu inima la început oprită, iar apoi palpitând nebuneşte, cu respiraţia accelerată, cu picioarele devenite nesigure, ca şi cum ar ii fost pe cale să o lase în orice moment.

Când ieşi în sfârşit de sub copaci putu auzi paşii care o urmăreau, foşnetul frunzelor uscate, rămase de toamna trecută, trosnetul crenguţelor rupte. Soarele ce cădea pe materialul subţire al bluzei i se părea insuportabil de cald. Transpiraţia îi inundă deodată fata şi i se scurse în deschizătura dintre sâni. Nu mai trebuia sa i se spună că bărbatul care o urmărea pe sub copaci era Denny Fox. Ştia.

O ajunse înainte să-şi poată lua picioarele la spinare şi să fugă. Mâna lui o apucă de umăr, strângând oasele subţiri, forţând-o să îl privească. Apoi, privind ca vrăjită chipul frumos, văzând cum expresia de nemulţumire a ochilor lui aurii se transformă în amărăciune, se bucură că nu avusese timp să facă aşa un lucru lipsit de demnitate şi revelator cum era fuga.

- Mă urmăreşti?

Ochii li se întâlniră, safire contra chihlimbare, cu vădită neplăcere, atunci când îi porunci:

- Ia mâna de pe mine !

Încercând să se răsucească pentru a scăpa din strânsoare, fără a arăta că era cuprinsă de panică, îi simţi degetele puternice încleştându-se şi mai tare, os cu os. Vedea cum o venă îi pulsează la baza gâtului şi linia sprâncenelor lui îi arăta tensiunea internă.

Ochii ei alunecară, pe când propriul trup i se încorda, simţind că se va rupe înainte de a scăpa din strânsoare.

- Eşti pe pământul meu !

Cuvintele erau că nişte bucăţi de gheaţă, ieşite de pe buzele strâmbate de dispreţ, cu ridurile gurii săpate adânc.

- Şi ca să-ţi aduc aminte de propriile tale vorbe, nu eşti binevenită aici.

Inima i se zbătea ca o pasăre sălbatică în colivie, dar nu lăsa să se vadă aceasta, doar trăsăturile ei reci îi permiseră un mic zâmbet reprimat. Nici în ruptul capului nu i-ar fi arătat cât de tare era tulburată pacea sufletului ei, atât de greu câştigată.

- Ce lucru îngrozitor din partea mea! Vocea îi era voit o parodie a unei negări rafinate.

- Pe viitor voi fi mai atentă unde mă duc picioarele. Te poţi aştepta la asemenea lucruri inimaginabile când te plimbi - nu-i aşa, domnule Fox?

Îi dădu drumul şi îşi înfipse mâinile adânc în buzunarele pantalonilor comozi, ca şi cum s-ar fi abţinut să nu o Strângă de gât, atunci şi acolo.

Conştientă de victoria repurtată, deşi mică, cuprinsă totuşi de o durere ascuţită, se întoarse cât putu de rece, fără să-şi reţină o ultimă înţepătură, înainte de a pleca:

- Îmi pare rău că m-am apropiat atât de tare de tine. A fost fără intenţie, după cum îţi dai seama. Am să fiu atentă să nu se mai întâmple aşa. ceva vreodată.

Nu făcu decât doi paşi înainte ca mâinile lui să îi cuprindă braţele, înlănţuind-o. Clătinându-se, căzu peste ei, cu respiraţia sacadată şi iute, când el muşcă cuvintele cu sălbăticie:

- Târfă mică !

Chipul aplecat deasupra ei era întunecat de furie, arătându-şi colţii albi ca un animal atunci când gura îi coborî către a ei şi îi zdrobi buzele, forţând-o să şi le deschidă. Presiunea gurii lui crescu, neiertătoare,

dureroasă, mâna lui îi merse către ceafa şi îi scoase agrafele, una câte una, până ce părul i se revărsă într-un nor întunecat, încătuşat de degetele lui care o chinuiau.

Cu cealaltă mână o înlănţui, strângând-o mai aproape de el, încât îi putea simţi muşchii puternici lipiţi de ea, căldura trupului lui care o ardea.

Jet gemu, luptându-se cu el, luptându-se cu imperioasa explozie de dorinţă, cu fierbinţeala care o cotropise, ameninţând să o înece cu revărsarea sa violentă.

Geamătul îi deveni un scâncet, când încerca să scape din îmbrăţişarea aceea răzbunătoare, lupta să îndepărteze amintirea altor sărutări, care fuseseră calde, cu mulţi ani înaintea acestui atac plin de ură.

Brusc, ca şi cum l-ar fi dezgustat jocul mortal pe care îl începuse, o respinse cu brutalitate, cu trăsăturile contorsionate; ea căzu la pământ, risipindu-se pe iarba încălziţi de soare, ca o păpuşă stricată.

Stătu un moment să o privească de sus, cu picioarele depărtate, cu respiraţia furioasă şi sudoarea curgându-i în josul gâtului încordat.

O privi cu ochii întredeschişi şi dispreţul îi ridică un colţ al gurii, apoi se întoarse cu spatele şi plecă.

Capitolul 4.

Cu respiraţia transformată în spasme dureroase, Jet se sprijini moale de un colţ de stâncă, apoi alunecă încet pe iarba de la baza lui, cu genunchii adunaţi sub ea.

Nu încetase să alerge din clipa în care se ridicase de unde o azvârlise Danny şi Crow's Top (Culmea Ciorii) era cel mai înalt loc unde se putea merge. Precaută, îşi duse mâna la gură, atingând, cu degete tremurătoare, buzele moi care îi fuseseră sărutate atât de brutal. Ochii ei de un albastru intens, măriţi de emoţie, priveau fără să vadă şirul de dealuri săltăreţe, turnul bisericii din sat, vizibil de la distanţă întruna din văile înverzite.

Această îmbrăţişare, chiar dacă forţa ce se ascunsese în spatele ei fusese ura. Se trezise foarte devreme, se răsucise pe spate şi privise către tavanul crăpat. Astăzi avea optsprezece ani!

Jet sărise din pat, plină de o energie intensă care, în toată această lungă vară fierbinte, îşi căutase o cale de eliberare. Podelele iară covoare erau reci şi alunecoase sub picioarele ei goale, când fugise să deschidă fereastra pentru a lăsa să intre aerul - proaspăt şi dulce al dimineţii.

Îşi aducea aminte amintiri ce se zbăteau acum să fie recunoscute, să iasă la lumină. Încercase să fugă de ele, să le lase în spate, pe drum, dar o urmăriseră până aici şi erau acum cu ea, în mintea ei, imposibil de. neglijat, cerând să capete frâu liber.

Capul îi căzu înainte, cu părul întunecat în neorânduială scăpat de sub stăpânirea agrafelor. Genunchii şi fluierele

picioarelor o dureau din cauza tăieturilor şi zgârieturilor căpătate în timpul urcuşului său inconştient până sus, hainele îi erau complet distruse, Dar nu era conştientă de nimic din toate acestea când tensiunea se transforma în apărare,, când toate amintirile împotriva cărora luptase atâta timp îi. năvăliră în gând, făcând-o să retrăiască ziua în care împlinise optsprezece ani...

Încet, îşi băgase mâinile prin coama ciufulită a părului ei lung şi negru, ridicând-o deasupra gâtului şi umerilor. Era o zi specială foarte specială.

Dăduse drumul părului greu care căzuse la locul lui acoperindu-i umerii, învăluind-o aproape până la mijloc; ochii îi sclipiseră la gândul celor ce trebuia să urmeze.

Micah nu obişnuia să ţină cont de aniversări, sau de Crăciun f dar Jet reuşise întotdeauna să aranjeze un fel de sărbătorire pentru ea însăşi. Urma să marcheze în acea zi un punct de cotitură. Din acea zi, ea ieşea de sub tutela legală a lui Micah. Putea pleca, părăsi pentru totdeauna acea casă lipsită de dragoste şi confort, îşi putea hotărî singură viaţa, departe de unchiul care începuse prin a o înspăimânta şi sfârşise, după doisprezece ani, prin a o dezgusta.

Cum urma să îşi atingă acel obiectiv, nu ştiuse precis. Nu avea un ban pe numele ei, puţinele ei haine erau o ruşine chiar pe plan local şi avea o educaţie cam peticită. Dar pe de altă parte, era energică, sănătoasă şi inteligentă - aşa că şi-ar fi putut găsi o cale.

Daca Micah ar fi păstrat bani în casă, i-ar fi luat. îi era dator. De ani de zile lucrase ca o sclavă la fermă şi nu primise niciodată vreun bar răsplată, nici măcar un cuvânt de mulţumire sau o laudă .

Munca pentru nimic altceva decât lovituri şi cuvinte grele era ceva de domeniul trecutului, şi. urma să îşi petreacă ziua pe dealuri, după cum şi-o promisese, ca un cadou de ziua ei. Şi pentru ca totul să fie mai uşor, în aceeaşi zi era târg la Tolcaster. Micah nu lipsise de acolo

niciodată. La acel gând, ochii ei vii se măriră. însemna că în acea zi urma să se scoale devreme şi să îl ia pe Prince la târg cu ei.

Zburând în linişte, în josul scărilor răsucite, cu picioarele adunând praful, se strecurase în bucătărie şi luase castronul cit coji de pâine de ia ascunzătoarea lui de sub chiuvetă, încet, pentru a nu-l trezi pe Micah ieşise pe uşa din spate, afară, la zorii trandafirii.

Câinele ciobănesc venise din cuşca, sa rudimentară, dând din coada murdară târând lanţul greu, cu ochi credincioşi. Se aplecase, fără să-i pese că poalele cămăşii de noapte îi atârnau în praful curţii neîngrijite, şi îi dăduse resturile pe care i le păstrase, mângâind urechile animalului care mânca, aliniându-l.

Prince fusese un căţeluş atunci când Jet - În vârstă de şase ani, înfricoşată şi îndurerată - venise să locuiască aici. Şi din moment ce nu mai era nimeni prin preajmă care sa dorească dragostea pe care o avea de împărţit, ea i-o dăruise câinelui. Iar el i-o întorsese însutit, îmbătrânise acum, era ţeapăn şi reumatic, aproape orb, Dar încă mai muncea la turma de oi şi Micah nu i-ar fi acordat nici un moment de odihnă, până ce câinele nu ar fi căzut mort.

Prince, după ce terminase de mâncat, rămăsese cu grumazul aşezat pe genunchii ei, mişcând uşor din coadă, cu ochii topiţi de adoraţie. Şi ochii lui Jet se umpluseră de lacrimi. Ce se va întâmpla cu el dacă ea va pleca? Va muri, ştia că aşa va fi! Nu va mai fi nimeni să îi suplimenteze porţiile derizorii pe care i ie dădea Micah, atunci când îşi aducea aminte. Nimeni să îi pună paie proaspete şi calde în cuşcă atunci când bătea vântul rece peste dealuri. Nimeni să îi mai spună o singură vorbă de mângâiere. Nu îl putea lăsa, nici nu se putea gândi la suferinţa pe care i-ar fi pricinuit-o plecarea ei, aşa că trebuia să îl ia cu ea. Se vor descurca împreuna, într-un fel.

Lovind câinele pentru, ultima oară uşor cu palma, Jet intrase înăuntru. Micah coborâse şi era în bucătărie când ea intrase cu vasul gol în mână. Ascunzând proba compromiţătoare la spate - Micah ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat vreodată că ea dădea mâncare omenească acelui „blestemat de câine bătrân” - se îndreptase către masă şi îl aşezase frumuşel printre celelalte vase murdare, unde sperase că va trece neobservat.

Micah privise pe deasupra slăninei pe care şi-o prăjea, chiar când degetele ei se desprinseseră de pe vas.

- De ce nu eşti îmbrăcată? Ce te arăţi aşa pe aici?

Înghiţind în sec, Jet îşi acoperise cu braţele sânii, ale căror vârfuri trandafirii se zăreau prin ţesătura ieftină a cămăşii sale uzate.

Era îngrozitor! Dezgustător! Nu voise să se arate numai că nu se aşteptase ca el să coboare atât de devreme. Şi, în fond, ce era de arătat?

Înaltă, cu picioare lungi, Jet fusese dintotdeauna subţire. Din acea vară începuse şi ea să capete un chip - cum îşi descria ea însăşi rotunjimile blânde ale sânilor şi liniile mai pline ale şoldurilor ei băieţeşti. Câteodată era cuprinsă de doruri fără nume, făcând-o să-şi?crească cu disperare să termine cu acea viaţă lipsită de dragoste şi de ţel.

Cu capul sus, păşise afară din bucătărie, încercând să pară cât mai demnă, dar, de cum închisese uşa în spatele ei, o pornise la goană sus pe scări şi se închisese la ea în cameră. Se aşezase pe pat, cu genunchii la bărbie, până când auzise zgomotul camionului care se îndepărta. Era ziua ei. Şi nu avea de gând să facă nici măcar una din duzina de treburi pe care i le lăsase cu o seară înainte!

Când zgomotul maşinii se stinsese, se rostogolise pe burtă sub pat, până ce degetele ei găsiseră sacoşa de plastic. Cu dragoste, scosese de acolo rochia. Nu şi-ar fi iertai să poarte în acea zi, cea mai importantă din viata ei, hainele obişnuite, pantalonii vechi şi bluza zdrenţuită!

Ţinând lipită de obraz rochia din material purpuriu şi galben, îşi amintise cât fusese de bucuroasă să o găsească. Întotdeauna ajuta la târgurile de vechituri din sat, avea grijă să o facă, deşi ştia că toţi ceilalţi care ajutau se uitau urât k ea, ştiind că la sfârşit, soţia vicarului - care nu era chiar aşa o fiinţă rea - Îi dădea voie să îşi aleagă unul sau două lucru uşoare pentru ea fără să plătească. Şi la ultima vânzare îşi alesese această rochie, în loc de echipamentul obişnuit de lucru.

Mişcându-se repede, o dată ce Micah nu îi mai stătea în drum, îşi trăsese cămaşa de noapte peste cap şi alunecase în rochie. Se simţise ciudat. Avea optsprezece ani şi nu îşi putea aminti să fi purtat vreodată o rochie. Probabil că atunci când venise acolo, la şase ani, avusese unele, probabil că le purtase până ce îi căzuseră de pe ea, dar nu îşi mai putea aminti cum se simţise.

Se învârtise de probă; bumbacul indian moale îi gândilase picioarele goale, uşor şi vaporos. Puţin nemulţumită, se aranjase la gât. Elasticul se dusese, din care motiv probabil că şi ajunsese la vechituri şi, ţesătura semitransparentă cădea de pe ea. Dacă trăgea corsajul în sus, cât să arate decent, i se vedeau umerii şi jumătate de spate. Tot i se spusese că voia să se arate!

Făcuse o retuşare finală şi părăsise camera cu picioarele goale şi înaripate. Nimeni nu putea fi acolo sus, pe dealurile însorite, să vadă dacă corsajul rochiei ei cade sau nu! Şi, în sfârşit, la a optsprezecea sa aniversare se putea simţi şi ea ca o femeie şi nu ca o mână de lucru la fermă, de sex nedefinit.

Îşi petrecuse ziua rătăcind leneşă pe dealurile care înconjurau bătrâna clădire a fermei, bucurându-se de sentimentul libertăţii, de atingerea ierbii uscate la soare sub picioarele ei desculţe, de senzaţia neobişnuită şi moale a rochiei care se mişca o dată cu ea, mângâindu-i trupul gol de dedesubt. Când i se făcuse foame se aşezase pe un colţ de stâncă şi mâncase tartinele cu

brânză pe care le luase cu ea. Când va pleca, îi vor lipsi aceste dealuri care fuseseră locul său de joacă, mângâierea ei, pe tot timpul pe care şi-l putea aminti. Dar nu mai putea rămâne cu Micah. Vor fi poate alte dealuri de colindat, alt aer de respirat.

Somnolentă, îşi întinse materialul ieftin al rochiei ţipătoare în jurul ei, se aşezase pe pământ şi adormise pe când soarele se ridicase strălucitor, pentru a se trezi tremurând la primul bubuit îndepărtat de tunet, care cuprinsese dealurile şi când primele picături mari de ploaie o atinseseră.

Ridicată într-un cot, dându-şi la o parte părul greu de pe faţă îşi ridicase ochii îngrijoraţi către cer. Era plumburiu şi, ca şi când nu ar fi fost de ajuns, tunetul zgudui iarăşi dealurile, de data asta mai aproape.

Jet îşi impusese să nu se teamă de nimic, dar teama de tunet nu o părăsise niciodată. La şase ani fusese trează, speriată, în prezenţa unei îngrijitoare încă şi mai speriată decât ea . când o furtună bântuise în jurul casei în care locuise împreună cu părinţii ei.

Poliţia sosise chiar atunci când furtuna era pe sfârşite. Amândoi părinţii ei fuseseră ucişi când stejarul uriaş de la capătul drumului, lovit de trăsnet, căzuse chiar pe maşina cu care se întorceau acasă după una dintre rarele lor seri petrecute în oraş. Şi de atunci, nici un argument raţional nu îi putuse micşora groaza de a auzi bubuitul tunetelor şi de a vedea fulgerele luminând.

Sărise în picioare, sfâşiindu-şi rochia, cu inima bătându-i nebuneşte când o fulgerare lumină cerul de-a curmezişul. Cu pupilele dilatate de o teroare instinctivă, alunecase peste umărul dealului, în căutarea cabanei ciobanilor.

Era o distanţă destul de mare până acolo, dar mai mică decât până la fermă şi, până ce ajunse să deschidă uşa de lemn, rochia i se zdrenţuise şi se lipise de ea, muiată de aversa de ploaie. Fiecare respiraţie grea o durea şi

aproape scoasă din minţi de teamă se aruncă pe baloţii de fân rămaşi din toamna care trecuse, cu părul ud împrăştiat ca un tău de apă neagră.

- Hei, dar asta chiar că a fost o intrare! Jet auzise vag vocea, amestecată cu huruitul ameninţător al tunetului, cu răpăitul ploii pe acoperişul de tablă. Auzise nişte picioare care umblau prin fân şi ştiuse că bărbatul stătea deasupra ei şi o privea cum se adăpostise în baloţii care o zgâriau, ca un animal înnebunit, dornic doar să se ascundă de furia furtunii.

- Haide. Cine te urmăreşte? Belzebut?

Îi simţise mâinile calde pe umeri, trăgând-o de unde se ascunsese, cu fermitate şi blândeţe. Stătuse pe vine şi o trăsese în poziţie şezând, desprinzându-i pumnii încleştaţi de la ochi şi îi putuse atunci vedea ochii aurii, blânzi şi calzi, trăsăturile bronzate, îndulcite de un zâmbet amuzat.

- Te-ai speriat de furtună? Sau e altceva care te-a adus în starea asta?

Îl privea cu ochii larg deschişi, cu trupul încordat. O fulgerare umplu pentru o clipă interiorul întunecat al cabanei cu o lumină orbitoare, iar ea se aruncase înainte, suspinând şi agăţându- se, îngropându-şi capul în căldura trupului lui.

- Gata, copile, gata !

Vocea lui avea o sonoritate stranie, caldă şi hipnotică. Stătuse în fân, adăpostind-o între braţele lui, ţinând-o blând, vorbindu-i încet, până ce suspinele i se liniştiseră în oftat.

- Sunt aici. Şi eu am tras o goană ca să ajung. O să ne ţinem unul altuia de urât, până ce trece furtuna, Nu-ţi fie teamă. Te rog încearcă să nu te terni.

Vocea lui adâncă era mângâietoare, plină de grijă, trupul îi era cald şi braţele reconfortante. Nu mai fusese ţinută în braţe şi mângâiată de când avusese şase ani aşa că se abandonă fără să se gândească la plăcere, doar la

sentimentul uitat de a ţi se purta de grijă. Nu ştiuse cine era bărbatul, dar gândise că nu se putea întâmpla nimica rău cu o fiinţă atât de bună ca aceea,

- Ştii, îi spusese el repede, înconjurând-o mai strâns, pe când un fulger străbătuse întunericul cabanei, cred că te-am mai văzut mergând pe dealuri. Locuieşti prin apropiere?

Jet aprobase pe muteşte, cu buzele strânse, în aşteptarea bubuiturii inevitabile a tunetului. Dar degetele ei se odihneau pe pieptul lui, fără să se mai agaţe ca nişte gheare, şi îi putea simţi bătaia puternică a inimii, căldura trupului lipit de ai ei.

Fusese cuprinsă de un frison şi se strânsese mai aproape. În mod inexplicabil, nu mai era chiar atât de înfricoşată de furtună. Era ca şi cum, prin faptul că o ţinea in braţe, îi redădea protecţia care îi fusese atât de tragic răpită de către cealaltă furtună, de demult, şi îi îndepărta teama.

- Ferice de tine, spuse el când îi simţise | aprobarea. Este un colţ frumos de ţară. Stau aici | cu prietenii mei de câte ori îmi pot permite – la conacul Withington - Îi ştii?

Mâinile lui o bătură pe umeri, alintând-o, când tunetul se auzi iar, rostogolindu-se printre dealuri.

- Nu este departe de aici.

Pentru un zbor de pasăre, satul Withington era cam la cinci kilometri peste deal. Conacul Withington era ceva mai aproape. Privind în jos dinspre deal, îl puteai vedea, o bijuterie de piatră zidită, în mijlocul unui parc imaculat.

- L-am văzut, îi. murmurase Jet prin cămaşă. Erau primele cuvinte pe care l ie spusese de când intrase acolo ca o vijelie. Văzuse casa dar numai din exterior. Fiinţele ca ea nu erau invitate în asemenea locuri.

- Hilda Briggs este menajeră acolo; sora ei conduce oficiul poştal din satul nostru, îi povestise ea.

- Iau asta ca pe o prezentare formală, îi replică el amuzat.

Apropo, eu sunt Denzil Fox, dar îmi poţi spune Denny. Nu-mi spui şi mie cum te cheamă?

- Jet. Jet Luellyn.

- Jet? E ceva în legătură cu părul tău? Degetele lui lungi şi puternice îi răsfiraseră pletele umede, jucându-se lene§ cu ele, găsindu-i ceafa caldă.

Cealaltă mână îi rămăsese liniştită să-i sprijine spatele, dar mişcările îi deveniseră dintr-o dată erotice.

Jet scoase un uşor scâncet de plăcere, bucurându-se de noua şi. încântătoarea senzaţie creată de degetele lui care o mângâiau. Închisese ochii şi se apropiase mai tare, ghemuindu-se inocentă în el, cu trupul fremătând provocator, dar inconştient.

Dar chiar când braţele ei se agăţaseră de el, pentru a-i simţi mai bine apropierea şi prezenţa acolo, el sărise în picioare, cu o mişcare bruscă, şi se îndepărtase de ea prin încăperea tapetată cu paie. Jet îşi întinse braţele, strigând din instinct:

- Nu mă părăsi! Nu pleca !

Începuse din nou sa tremure, dar de data asta nu de frica furtunii, ci de teama de a pierde ceea ce ar fi avut el să-i dăruiască, orice ar fi fost acela, de a. nu şti măcar despre ce era vorba.

- Nu plec nicăieri. Vocea îi sunase îmbătrânită, dură şi ei îi venise să plângă.

- Eşti ud leoarcă din cauza ploii, copilule, spuse el într-un sfârşit.

- Nu sunt un copil! Vocea îi sunase cu zece ani mai bătrână.

Astăzi am împlinit optsprezece ani.

- Atât de bătrână !

Zâmbetul îi revenise în glas şi asta o făcuse să se simtă fericită, aşa că zvâcnise în picioare de cum el îi întinsese o mână de ajutor.

- Scoate chestia aia udă de pe tine, rochie sau ce o fi.

Aruncând o prime către ea însăşi, putuse înţelege de ce îi fusese atât de greu să numească lucrul acela ud care atârna. Chiar şi în lumina aceea slabă putuse vedea că dispăruseră culorile vii, că era mai mult ruptă, că corsajul i se lăsase după cum fusese de aşteptat. Jet trăsese speriată de materialul ud, pentru a se îmbrăca cu prima mea rochie, de fapt, singura mea rochie. Şi arată ca o zdreanţă. Dar nu-i nimic, sunt obişnuită să port zdrenţe!

Dorise să îl facă să râdă, dar el nici măcar nu zâmbise. Privirea cu care o învăluiseră frumoşii lui ochi aurii fusese lungă - o măsurase şi o cântărise - iar ea se bâlbâise dintr-o dată încurcată:

- Şi nu o pot da jos pentru că nu mai am nimic pe dedesubt.

Dinţii îi clănţănea şi tremura, nemaifiind protejată de căldura lui, atât spirituală cât şi fizică. I se păruse că îl aude înjurând, nu fusese sigură, dar auzise ordinul şuierat printre dinţi:

- Ia cămaşa mea. Am ajuns aici înainte ca ploaia să înceapă de-a binelea, aşa că este uscată. Dacă stai în haine ude ai să faci pneumonie.

Îi întoarse spatele, desfăcându-se deja la nasturi şi trăgând-o din pantaloni.

Nu mai avusese altceva de făcut decât să îl asculte. Nu putuse îndura să îl vadă supărat pe ea şi nu înţelesese ce făcuse rău. Şovăitoare îşi trase rochia peste cap, auzind cum pânza udă se sfâşie iar. O lăsase să cadă pe podea şi rămăsese goală, tremurând convulsiv; cu ochii la linia puternică a spatelui lui, cu umerii largi si talia subţire, cu pielea bronzată lucind în lumina palidă, îi întinsese cămaşa într-o mână, întors cu spatele la ea, scuturând-o iritat.

- Pune-o pe tine. Nu mă întorc până nu îmi spui tu.

Jet înşfăcase cămaşa şi o trăsese pe ea, cu degetele bâjbâind după nasturi, cu ochii la spatele lui. Nasturii păreau să nu se potrivească cu butonierele, mâinile îi

tremurau prea tare. Renunţase la încercare şi se înfăşurase, inhalând mirosul masculin şi curat cu care era îmbibată şi simţise nerăbdarea bărbatului, după felul în care îi jucau muşchii.

- Acum sunt cuviincioasă, îi spuse timidă, sperând că nu mai era supărat pe ea, iar el se întoarse încet, şovăitor, la cuvintele ei, cu ochii coborând de la coama de păr negru, care îi scotea în evidenţă trăsăturile delicate, la picioarele lungi şi goale, descoperite de cămaşă.

- Bine.

Cu o expresie impenetrabilă se întoarse clin nou către singura ferestruică şi privise prin stratul de praf şi pânze de păianjen.

- Se linişteşte furtuna. Cred că nu mai este mult până să se oprească şi ploaia asta blestemată, ca să putem pleca.

Păruse că de abia aşteaptă să plece. Jet se simţise văduvită; siguranţa şi căldura pe care i le oferise îi fuseseră acum complet retrase fetei care tânjise după ele timp de doisprezece ani.

Scosese un mic sunet de aprobare, care sunase ca un scâncet când un alt tunet făcuse să răsune văile.

Denny se întorsese cu chipul concentrat şi ploaia reîncepuse să cadă pe acoperiş, umplând cabana cu ropotul ei monoton. îi simţise oftatul şi uşoara relaxare a trupului lui puternic, atunci când întinsese braţele către ea. Confruntată cu o inexplicabilă emoţie interioară, Jet părăsise fânul răscolit, căutând alinare în braţele lui, oftând recunoscătoare şi fericită când o îmbrăţişase şi se lăsase jos pe podea, trăgând-o după el. Se agăţase cu braţele de el, pentru a-l lipi mai strâns de ea, iar mâinile îi urcară în căutarea părului creţ şi arămiu, a cărui atingere aspră o făcuse să-şi simtă inima bătând mai repede.

- Ştii ce faci, Jet?

Vocea lui fusese nesigură, joasă; îşi ridicase faţa către curba gâtului lui, cu buzele urcându-i către grumaz, unde simţise bătaia grea a pulsului.

Nu avusese vreun răspuns de dat la acea întrebare. Nici nu o pricepuse bine. Ştiuse numai că ceea ce se întâmpla era bine, că se simţea atât de bine ca şi cum de mult, mult timp l-ar fi aşteptat să o ia în braţe.

Mâna lui Denny se mişcase uşor pe şoldul ei gol, gura lui o găsise pe a ei, făcând-o să se topească de plăcere când îi deschisese buzele. îi răspunse cu o inocenţă dornică, implorând după căldura şi afecţiunea de care fusese lipsită de atâta timp, condusă de ordinele insistente ale senzualităţii ei înmugurite, conştientă numai de intensitatea sălbatică a dorinţei.

- Denny, ... O, Denny...! Numele ieşise într-o. şoaptă gâtuită când el îi desfăcuse cămaşa şi o aşezase încet, pe spate, în fân. Mâinile îi erau puternice, dar tremurânde, chipul încordat, cu o expresie intensă, când ochii lui îi devoraseră frumuseţea palidă a trupului.

Jet nu se mai simţise aşa niciodată, fiind înecată de senzaţii care palpitau. îşi putuse auzi respiraţia grea, amestecată cu ropotele de ploaie pe acoperiş, bătăile înnebunite ale propriei ei inimi. Tensiunea crescuse în interiorul micii cabane, aerul cald era încărcat, iar Jet o rupsese instinctiv, întinzându-şi braţele către el, cu ochii arzători pe faţa îmbujorată. Dorinţa necunoscută izbucnise în ea ca o explozie, pielea dorind atingerea pielii lui, şoldurile căutând fremătătoare.

Se înnoptase în cabana cea mică atunci când Denny o întrebase cu voce joasă:

- A fost pentru prima oară, Jet, nu-i aşa?

I se păruse că era neliniştit, ca şi cum cele petrecute l-ar fi zguduit. Cuibărită în braţele lui, cu picioarele încolăcite de ale lui, Jet era prea relaxată ca să mai mişte. Ar fi dorit să stea aşa pentru totdeauna. îl iubea şi îl aşteptase viaţa întreagă. Capul îi odihnea pe pieptul lui,

buzele întredeschise îi atingeau pielea. îi putea auzi bătăile inimii, încrengătura de muşchi solizi şi oase sub degetele ei răsfirate. Şi îl iubea. O, cum îl mai iubea!

Câteodată, pe când visa singuratică pe dealuri, îşi imaginase un străin frumos, o fiinţă de basm, care să o cucerească, să o ocrotească, să o iubească. Visul devenise realitate.

- Mmm, răspunse ea amorţită la întrebare. Cred că da.

- Nu poate fi vorba de nici un „cred" aici. Nu îi plăcuse ascuţişul nou al vocii lui de atunci. O neliniştea. Totul, în acea noapte, trebuia să fie perfect. Fiinţele de basm se puteau evapora la fel de repede cum apăreau, dar înainte ca el să plece, totul trebuia să fie perfect. Ceva din gândurile care îi treceau prin cap o făcuseră să chicotească, să îşi bage nasul în pieptul lui şi să presare mici sărutări pe pielea caldă, umedă de transpiraţie, şi îl simţise fremătând.

- Ei, am mai fost sărutată.

Jet nu voise ca el să ştie cât era de inocentă, ştiind din instinct că asta îl va tulbura. Şi Alan o sărutase. O dată. Un sărut grăbit, neîndemânatic, pe care i-l pusese pe gură chiar înainte ca părinţii lui să sosească şi să îl ia înapoi acasă, la sfârşitul vacanţei, după ce terminase liceul agricol, în urmă cu două săptămâni. Singura senzaţie pe care o avusese atunci fusese surpriza.

- Este vorba despre un prieten bun?

Îi simţise trupul încordat şi scuturase din cap.

- Nu neapărat. Nu este nici unul mai deosebit. Nu dorise să vorbească despre Alan. Ceea ce se petrecuse între ea şi Denny fusese prea minunat, prea preţios pentru a fi stricat cu discuţii despre altcineva. Ochii i se umpluseră de lacrimi când se desprinse încetişor dintre braţele ei şi se ridicase, cu capul în mâini, cu spatele la ea.

- Şi pentru mine a fost pentru prima oară. Vocea îi sunase înecată, tânguitoare.

- N-am vrut să spun că am făcut acum pentru prima dată dragoste cu o femeie - în fond am douăzeci şi opt de ani! Dar niciodată nu am mai iubit o fecioară. Niciodată nu am mai făcut dragoste cu o femeie la numai câteva minute după ce am cunoscut-o!

Lacrimile îi ţâşniseră atunci, şi îi arseseră ochii. Lui îi părea rău de cele petrecute, era dezgustat de el însuşi. Poate că era dezgustat şi de ea. Aşa ceva nu se putea suporta - dragostea dintre ei să i se pară o ruşine, când pentru ea fusese cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată.

Probabil că el auzise sunetul hohotelor de plâns pe care ea încercase să şi le înghită, pentru că se întoarse imediat şi o luase în braţe.

- Nu plânge, nu plânge, iubita mea. O repetase mereu şi mereu, sărutând lacrimile care curgeau, gemând.

- Cum se poate ca ceva care părea atât de bun să iasă rău? Rămăseseră îmbrăţişaţi un timp, agăţaţi unul de celălalt, ca de singura realitate existentă. Furtuna trecuse, într-un sfârşit, şi aerul serii intra printr-o crăpătură a geamului, curat şi dulce. După un timp începuseră să vorbească, dar Jet nu îi dezvăluise decât în linii mari viaţa ei, pentru că tot ceea ce trăise până în acele momente fusese iară importanţă pentru ea. în schimb, se agăţase de fiecare amănunt pe care el i-l spusese înmagazinase în minte fiecare cuvinţel, pentru a le putea apoi savura în linişte.

Era liber cu un tată şi o soră care locuiau la Bournemouth. Era jurnalist la unul dintre cele mai cunoscute cotidiene naţionale şi venea cât de des putea la prietenii săi din Withington. îi plăcea muzica de ghitară clasică, maşinile rapide, pizza, poeţii moderni şi planorismul.

- Şi tu, bineînţeles, îmi place de tine.

Îi urmărise cu un deget linia perfectă a profilului şi se oprise pe buzele ei întredeschise.

- Mă placi? Chiar mă placi? Murmurase Jet, cu gura tremurătoare, în timp ce el îi desena cu degetele conturul buzei inferioare.

- Chiar te plac. Dar tu mă placi pe mine, măcar un pic, după tot ce ţi-am făcut?

Îi sesizase îndoiala şi explodase cu o sălbăticie de care nu se credea capabilă, în ceea ce îl privea.

- Am fost doi în treaba asta. Şi a fost frumos. Aşa că să nu mai vorbim ca de ceva ruşinos! Te iubesc... Te iubesc, Denny...

A doua oară când făcuse dragoste cu ea fusese cu o tandreţe care o făcuse să plângă din cauza frumuseţii, a straniei magii a dragostei.

Îi sărutase lacrimile, ca şi cum le-ar fi înţeles motivele, şi îi spusese cu o voce încălcată de emoţie:

- Nu am ştiut că dragostea se poate petrece atât de repede şi de perfect. Nu ştiam că poate fi aşa - mă simt ca şi cum nimic din ceea ce am ştiut până acum nu ar mai avea valoare. Este ca şi cum aş fi renăscut. Este adevărat, Jet, şi este pentru totdeauna.

Jet se ridică, străbătută de un frison. Cerul se înnorase şi lunga după-amiază fierbinte se topise în străfundurile îngheţate ale amintirilor, stând atâta timp într-o singură poziţie, aşa că îşi masă cu grijă picioarele lungi, cu inima strânsă de durere, ac am că rememorase tot ce se petrecuse între Denny şi ea.

Părăsiseră cabana când razele palide ale zorilor se arătaseră pe cer. Fuseseră atât de fericiţi, se purtaseră atât de natural unul cu celălalt, precum două animale tinere şi sănătoase - şi nimic din cele petrecute nu păruse sordid sau strâmb, nu atunci, ci numai un lucru de basm, frumos şi bun, care le eliberase spiritele.

Denny făcuse o grămadă de planuri şi ea îl ascultase, plină de fericire, incapabilă să scoată o vorbă . El mai avea zece zile rămase de la vacanţa trecută şi urmau să le petreacă cunoscându-se unul pe celălalt. Lui Jet i se

păruse că ştie tot ceea ce era de ştiut despre el era cealaltă jumătate a ei însăşi.

La sfârşitul vacanţei, el urma să o ia cu el ia Londra şi să se căsătorească acolo. Avea un apartament mic, dar suficient pentru ei doi. Pentru ei doi şi un câine, îi promisese el atunci, râzând, spre încântarea ei, când îi povestise despre bietul şi bătrânul Prince, de care el îşi adusese aminte cu grijă.

Şi în timp ce eu sunt plecat să câştig o coajă de pâine, tu vei plimba câinele şi te vei gândi la mine.

Toate lucrurile la care tânjise, bucuria şi dragostea care ar fi trebuit să-i aparţină şi nu le avusese, i se dăruiau acum, într-un ambalaj minunat.

Denny insistase să îi spună lui Micah despre planurile lor, deşi Jet nu prea fusese de acord. Nu ar fi făcut decât să le strice fericirea. Nu că ar fi avut această putere, dar el nu credea, pur şi simplu, că fericirea putea face parte din experienţa omenească şi nu mai dorea să îi asculte limba înveninată trăncănind despre bărbatul pe care îl iubea. Micah, în ciuda faptului că nu o putea suferi, tot nu ar fi fost de cord să piardă o mână de lucru neplătită de la fermă şi ar fi făcut orice să-i strice cheiul.

- Va trebui să dau nişte explicaţii când mă voi întoarce la Withington, îi spusese Denny când acoperişurile de la Foundlands începuseră să se zărească peste coama dealului.

- Am să le spun că mi-am petrecut noaptea cu viitoarea mea soţie. Nu te superi?

Scuturase din cap, cu ochii încărcaţi de dragoste, iar el rânjise deodată, ţinând-o la un braţ distanţă.

- Cum arătăm !

- Tu arăţi foarte bine !

Jet îi mânca din priviri trupul înalt, pietros, perfect proporţionat, îmbrăcat doar în jeans şi pantofi de sport, dorind să îl atingă la vederea flăcării de dorinţă din ochii aurii.

Privind mai departe, deodată neliniştită de teama că în orice clipă Micah ar fi putut ieşi să o caute, blestemând din cauză că nu dormise în patul ei şi nu făcuse nimic din treburile casei.

- Eu sunt cea care arăt rău, nu tu. Şi dacă ţie nu îţi pasă, mie nici atât.

Era desculţă, îmbrăcată în cămaşa lui, acum mototolită şi pătată de vopseaua care i se scursese de pe rochie. îşi legase ce mai rămăsese din aceasta în jurul taliei, ca un fel de fustă, şi îi spusese:

- Toate hainele mele sunt vechi. Haine de mâna a doua ,

pantaloni şi bluze. Am avut o singură fustă, şi asta a fost când am început cursurile şcolii secundare. Făcea parte din uniformă, aşa că Micah a trebuit să mi-o ia. l-a dat banii doamnei Briggs - ştii, este acum menajera prietenilor tăi, numai că, pe atunci, o ajuta pe sora ei la oficiul poştal din sat. Asta era înainte ca soţul ei să moară. Oricum, Micah a rugat-o să mă ducă în oraş şi să îmi cumpere ce era mai important. Niciodată nu am mai avut o altă fostă. Când mi-a rămas mică, m-a pus să îi cos petice pe ea. Am sfârşit prin a arăta ca un patchwork* - dar nu la fel de frumos. Îţi povestesc toate astea, spusese ea foarte serioasă, ca să ştii la ce să te aştepţi. Nu vreau să îţi fie ruşine cu mine.

- Nu mi-ar putea fi ruşine cu tine! Cuvintele fuseseră iuţi şi forioase. Chipul încruntat al lui Denny o înspăimântase.

- Vei avea toate hainele pe care le vei dori. Haine frumoase.

- Te vreau numai pe tine, şoptise Jet nesigură, tulburată de furia lui, incapabilă să o înţeleagă.

- O, Jet... Ochii i se îmblânziseră. Pur şi simplu nu ştii ce pot simţi eu!

---

* patchwork material făcut din petice

O înşfăca se deodată în braţe, lipind-o de trupul lui înalt şi vânjos, cu vocea încărcată de dorinţă.

- Spune-mi că mă iubeşti. Spune „Te iubesc, Denny”, spune-o, Jet!

Jet o luă înapoi pe potecuţa îngustă, printre stânci, în jos, cu chipul descompus, cu trupul chinuit de durerea loviturilor recente ca şi de cele ce îşi amintise. Acel alter-ego, copilul voios de demult care fusese Jet Luellyn, avusese atâta bucurie în acea zi! Cântase în timp ce trebăluia în jurul fermei, zâmbind chiar şi atunci când îl auzea pe Micah bombănind şi certând-o, lucru care îl făcea mai tot timpul când era prin preajmă, Denny spusese că va telefona în acea după-amiază pentru a-i spune lui Micah că ei doi urmau sa se căsătorească. Trebuia să sosească la ora patru.

Dar nu sosise. Desigur că nu sosise. Gura iui Jet era aspră, privirea tristă. El îşi luase ceea ce dorise, îşi avusese noaptea de plăcere şi dispăruse. îşi reaminti cum îl aşteptase, aşteptase şi sperase până târziu, după miezul nopţii. Zilele următoare se scurseseră încet şi ea încă aşteptase, incapabilă să mănânce, să doarmă sau chiar să - stea liniştită mai mult de câteva secunde. Bântuise dealurile privind, alergând, speriată să nu i se fi întâmplat cine ştie ce lucru îngrozitor, speriata, de celălalt lucru, căruia nu îi putea face faţă.

După o săptămână, mersese la Withington.

Dacă el nu voise sau nu putuse veni la ea, atunci se ducea ea la el. Vacanţa lui era pe sfârşite. O luase peste dealuri, şovăise lângă porţile metalice ale conacului „bolnavă de emoţie. Într-un final, îşi adunase curajul în singurul fel pe care îl ştia - readucându-şi în minte acea noapte, când îl găsise pe singurul bărbat pe care îl va iubi vreodată, spunâudu-şi că şi el o iubea.

Doamna Briggs îi deschisese uşa, arătând neliniştită atunci când o recunoscuse, iar Jet spusese, bolborosind:

- Este... este Denny Fox aici, vă rog? L-aş putea vedea doar un minut?

- Jet, dragă, nu crezi că ...

Dar o voce ascuţită şi pretenţioasă, venită chiar din spate, întrerupsese cuvintele menajerei, iar Jet, care îşi frământa mâinile, o privise pe doamna Briggs plecând, evident uşurată.

- Ei bine, ce s-a întâmplat?

Jet ridicase ochii pentru a o privi pe cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată. Pamela Trent, fiica stăpânilor casei, era bine cunoscută în împrejurimi pentru felul în care arăta. „Artistă de cinema” era consensul local. Jet nu o văzuse niciodată de aproape şi căscase ochii de admiraţie în faţa graţiei diafane a părului auriu, strâns în coc, a siluetei perfecte, înveşmântate în ceva lung şi mătăsos, de culoarea strugurilor negri.

- Ce s-a întâmplat? Repetase nerăbdătoare întrebarea. Tu nu eşti Luellyn, puştoaica de pe drumul către Tipper's Batch?

Jet aprobase din cap şi inspirase adânc, trăgând pe nări un miros de parfum scump.

- Am venit să îl văd pe domnul Fox. Denny Fox, vă rog.

- O?

Zâmbetul Pamelei nu fusese deloc plăcut.

- Îmi pare rău, dar logodnicul meu Denny nu este acasă pentru moment. Dar eu am să-i transmit mesajul, dacă vrei să mi-l laşi mie.

Jet nu îşi putuse niciodată reaminti cum ajunsese înapoi la Foundlands. Scurtul său răstimp de fericire, cât fusese îndrăgostită de el, avusese calitatea oricărei mari şi copleşitoare bucurii, dar durerea, profundul sentiment al trădării, o depăşea.

Iubirea pe care i-o dăruise fusese pură şi inocentă. Dacă, i-ar fi spus la revedere în zori, ar fi putut suporta. Ar fi durut-o, dar ar fi înţeles şi şi-ar fi păstrat puritatea dragostei pentru el ferecată în taina inimii, pentru tot

restul vieţii, recunoscătoare că îi fusese dat să cunoască măcar o dată dragostea.

Dar el îi spusese că şi el o iubeşte, că vrea să se însoare cu ea, să trăiască cu ea mereu. Fusese ceva de neiertat. Cum putuse, probabil, să râdă de prostia ei! Se simţise ieftină şi ceea ce fusese cea mai frumoasă experienţă a scurtei ei vieţi îi păruse dintr-o dată ceva fals şi sordid.

Capitolul 5.

Intrând pe uşa din fată, auzi vocea lui Bărbie din bucătărie şi pe Alan, râzând la cele ce-i spunea ea. Jet nu îl aşteptase, dar el venea de câte ori putea şi era bine venit. Nu se obosi să meargă să le spună ca s-a întors acasă. Urcă încet scările, ca o femeie bătrână, şi îl întâlni pe Ben ţopăind în pijama gata pentru pat.

- Bună Ben, îl salută ea din automatism, văzând cu coltul ochiului cum copilul se lipeşte de perete pentru a-i face loc să treacă, pe scările înguste, cu chipul lui de obicei expresiv, acum şters.

Jet era singura persoană cu care Ben, era neobişnuit de tăcut şi bine crescut, din instinct. Ştia că răceala ei îl ţinea la distanţă, dar nu putea nici măcar să încerce să stabilească vreo legătură. Nu era din cauză că îi displăcea copilul; de fapt, existenţa lui Ben fusese factorul decisiv pentru care o alesese pe Bărbie dintre mai multe fete la fel de potrivite pentru postul de secretară particulară, ştia din experienţă ea familiile cu un singur părinte se descurcau mai greu în viaţă.

Dar nu se putuse apropia de copil; nu îndrăznise. A face aşa ceva însemna a-şi aduce în memorie pierderea lui Tod, cu o pregnanţă pe care ştia că nu o va putea îndura.

Când uşa băii se închise în spatele ei, îşi dezbrăcă hainele distruse, mişcându-se ca un automat, şi păşi sub duş. Abia de simţi acele usturătoare ale apei fierbinţi. Catharsis-ul amintirii o golise şi nu mai putea simţi altceva

decât o oboseală seacă şi cumplită. Mai devreme sau mai târziu, durerea s-ar fi întors oricum, pentru că nu mai

putea respinge pentru a doua oară amintirile. Şi mâi avea de făcut faţă şi serii - cina alături de Alan şi Bărbie.

- Adu-mi aminte să cumpăr pantaloni şi pantofi comozi.

Jet îşi luă salată din castronul de sticlă şi se strâmbă la vederea porţiei enorme pe care Bărbie i-o pusese în farfurie.

- Mi-am stricat o fustă foarte bună când am ieşit la plimbare în după-amiaza asta.

Se străduia din răsputeri să se comporte normal, pentru că îi văzuse pe Barbie şi pe Alan schimbând priviri mirate când, la zece minute după ce coborâse în salon, pentru cină realizase că se poartă ca un zombie. Chiar se simţea ca un zombie, dar încerca să o ascundă, flecărind despre una şi despre alta, fiind cu adevărat interesată de conversaţie numai când Bărbie spuse:

- Alan m-a invitat să bem ceva. Ai putea sta tu cu copilul?

- M-am gândit că ar fi un bun prilej ca ea să cunoască unele localuri, completă Alan repede, aproape cerându-şi scuze din priviri. Te-aş fi invitat şi pe tine, dar...

Cuvintele i se stinseră şi Jet zâmbi.

- Mergeţi liniştiţi. Ben este cuminte şi eu chiar am ceva de lucru.

Remarcă felul în care Alan o privea pe Bărbie din când în când: o cântărea ca un bărbat, dar asta se transformase în ceva mai cald şi mai profund, din moment ce vizitele lui la Foundlands se îndesiseră.

Era un bărbat atrăgător, cu un aer plăcut, cald şi grijuliu. Dacă Alan i-ar fi putut distrage.

Trezindu-se calmă şi cu ochii uscaţi, Jet îşi spuse ei însăşi că cele petrecute între ea şi gândurile de la întâlnirea cu „bărbatul dumnezeiesc”, josnicul Denny Fox, atunci Jet ar fi făcut orice ca să îl ajute.

- Şş nu vă grăbiţi să vă întoarceţi, adaugă ea, strângând masa. Mă ocup eu de vase. Voi doi mergeţi şi distraţi-vă.

- Ben a adormit deja, spuse Bărbie. Am fost mai devreme la el şi era în lumea viselor. Dacă eşti sigură că nu te deranjează.

- Mergeţi, acum !

Jet încercă un zâmbet. Sentimentele se întorceau şi trebuia să facă ceva să le oprească. Practic, îi azvârli pe cei doi afară din casa, apoi Meu ordine §i spălă vasele în goană, şi aproape că alergă până la biroul unde îşi putea canaliza toată tensiunea acumulată în timpul zilei, în concentrarea pe primele pagini ale noii ei cărţi.

Dar mai târziu, în pat, nu mai fa chip să-şi scoată pe Denny din minte. Durerea inimii frânte odinioară se reîntorsese, ca şi cum trădarea lui s-ar fi petrecut chiar cu o zi înainte şi plânse până ce adormi, lucru pe care nu îi mai făcuse de ani de zile. Denny erau o poveste veche. Reuşise o data să o gonească din minte, aşa că o va putea face din nou. Nu avea rost să se neliniştească. Nu trebuia decât o voinţă puternică şi să îşi aducă mereu aminte de el ca de un nemernic, pentru felul în care se purtase. De ce q ura el atât de tare, de ce o numise „vagaboandă pe jumătate sălbatică" sau „târfa de o noapte" era ce va ce o depăşea şi nu o interesa pentru că nici nu conta pentru ea. Iar când îl va revedea, ceea ce era inevitabil, îi va arăta că pentru ea, el nu era mai mult decât nimic.

Nu avea cine ştie ce corespondenţă, doar un cec şi o scrisoare de la agentul ei şi una din partea editorului ei englez care cerea lămuriri privind evoluţia cărţii celei noi. I le dădu iui Bărbie să se ocupe de ele şi, în timp ce Bărbie şi Ben erau încă ia masă, Jet îşi luă cafeaua în birou, oprindu-se în uşă pentru a întreba:

- Te-ai distrat bine aseară?

- Da, grozav! Cârciuma din sat este ca în romanele lui Dickens?! Am petrecut o seară minunată. Am să-ţi povestesc mai târziu.

Jet părăsi camera zâmbind. Alan probabil că făcuse o impresie bună. Cârcima din sat era într-adevăr ciudata, dar nu merita chiar toate laudele.

Lucră din plin până la amiază, puterea de concentrare revenindu-i. Se deconectă cu greu când Bărbie sosi cu bolul de supă clară, care era singurul fel de mâncare de prânz pe care

Jet binevoia să îl accepte atunci când era în focurile creaţiei, într-un proiect de mare importanţă.

- Merge?

Era întrebarea obişnuită a lui Bărbie, în primele etape ale muncii, după care pleca şi o lăsa singură, pentru că ştia că mintea lui Jet era pe alte tărâmuri. Dar, de această dată rămase, mutându-se de pe un picior pe celălalt, cu ochii scânteietori.

Jet recunoscând semnele, spuse resemnată:

- Dă-i drumul. Văd că este ceva care te arde.

- Ei ..., începu Bărbie, sprijinindu-se de birou, răsucind o buclă rebelă în jurul degetului şi dându-i apoi drumul, ca un arc.

Avea să dureze, presupuse Jet, zâmbind în sinea ei, ghicind că va urma descrierea, punct cu punct, a celor petrecute cu o seară înainte. Sorbi absentă din supă, cu ochii plini de afecţiune, când Bărbie îi spuse:

- Promite-mi că nu ai să te opui, Jet, dar Alan şi cu mine am vorbit despre asta seara trecută şi am hotărât că ai nevoie de un pic de relaxare. Aşa că vrem să te scoatem undeva şi am rezervat o masă la noul restaurant dintre sat şi Tolcaster, „Pana cu fulgi”, pentru mâine seară. Au o mâncare grozavă şi se dansează.

Făcu o pauză ca să respire, cu ochii ei căprui neliniştiţi, iar Jet comentă sec:

- Asta ar mai fi, acum !

Îşi termină supa şi puse bolul gol pe birou.

- Şi ce se întâmplă cu Ben? Sau participă şi el la această
expediţie terapeutică?

- Nu o lua aşa! Bărbie făcu o faţă lungă şi tristă. Am avut grijă de toate. Am să îl duc eu la Alan acasă, mâine după-amiază şi poate rămâne acolo peste noapte, ba chiar până sâmbătă seara. Alan a zis că mama lui se va bucura să îl primească. Iar Ben o să sară în sus de fericire când am să îi spun: ştii cât de tare i-a plăcut acolo sâmbăta trecută. Iar doamna Taylor are atâta grijă de el.

- Deci hotărârea este în mâinile mele.

Jet dădu din umeri, zâmbind. Poate că ei aveau dreptate. De mult timp nu mai ieşise seara din casă şi poate că ar fi fost distractiv.

- Atunci rămâne cum am stabilit?

Bărbie o privea, cu capul aplecat într-o parte, cu ochii îngustaţi.

- Fără fasoane? Fără scuze elaborate?

- Nu, fără fasoane. A fost frumos din partea voastră că v-aţi gândit. Mă bucur că mergem. Totuşi... îi aruncă o privire amuzată în ochii săi strălucitori şi albaştrii, eşti sigură că nu te deranjează o a treia persoană?

- Şi de asta am avut grijă !

Bărbie coborî de pe marginea biroului, cu un hohot de râs copilăresc şi natural.

- Denny Fox va fi al patrulea. Ne întâlnim cu el aici la ora opt.

Şi, luând tăcerea lui Jet şi liniştea profundă ce se lăsase în jurul lor ca pe o invitaţie de a continua cu explicaţiile, gânguri:

- După ce am luat ceva de băut la local, Alan a propus să mergem la „Pana cu fulgi”. S-a deschis de curând şi a vrut să vadă cum e acolo. Este nemaipomenit, aşa că ne-a venit ideea să te ducem şi pe tine, iar Denny era întâmplător la bar. A venit lângă noi şi Alan i-a spus că intenţionăm să te aducem şi pe tine sâmbătă seara; nu

mai ştiu bine a cui a fost ideea, dar Denny vine şi el. Ce-i rău în asta?

Bărbia lui Bărbie zvâcni, privind chipul imobil al lui Jet, gura îngustă ca o linie subţire.

- De ce faci faţa asta îngheţată? Voi doi v-aţi cunoscut, în fond. A spus că v-aţi mai văzut şi înainte, în ziua în care a venit aici la cafea.

Ochii îi sclipiră, poznaşi.

- E un tip extra. M-am gândit că poate ţi-ar face plăcerea să îl reîntâlneşti !

Să îl reîntâlnească! Lui Jet i se uscase gura, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă Barbie ar ii ştiut ce spune! Acum nu mai avea nici o scuză pentru a da înapoi, nu după ce spusese deja că se bucură să meargă - cel puţin nu iară a da nişte explicaţii pe care nu voia să le dea. Ii răspunse lui Barbie, pronunţând cu dificultate.

- Ne-am întâlnit foarte scurt, când domnul Fox a venit aici să-l roage pe Alan să îi vândă lui casa. Dar eu mă hotărâsem deja să o cumpăr, aşa că întâlnirea a fost mai mult decât succintă.

Era o versiune puţin modificată faţă de adevăr şi lăsa multe lucruri nespuse, dar o putea opri pe Barbie de a mai pune alte întrebări referitor la cum se cunoscuseră ei înainte.

- Ahaaa...

Cealaltă fată o măsură lung.

- Şi asta îl face încă un străin pentru tine. Iar tu nu te simţi prea bine în prezenţa străinilor, mai ales când sunt de sex masculin. Măcar atâta lucru ştiu şi eu despre tine. Ştiu de asemenea că bărbaţii nu reprezintă pentru tine mai mult decât tapetul de pe perete. Şi eu am fost ca tine. In ultimii cinci ani, pentru mine, bărbaţii nu au fost decât nişte umbre îmbrăcate în costum, sau în ce-or fi fost îmbrăcaţi. Dar m-am trezit la gândul că nu toată populaţia masculină a murit o dată cu Toby. Aşa că e cazul să îţi revii.

Ochii îi jucau supăraţi.

- Nu îmi pot da seama de ce nu te interesează bărbaţii - asta este treaba ta - dar cred că ar cam fi timpul să înceapă să te intereseze. Unii dintre ei sunt atât de drăguţi, Denny Fox, de exemplu. Trebuie să recunoşti că este un tip tare. şi este şi cumsecade, ceea ce este şi mai bine. Şi ştie să îi facă pe oameni să se simtă bine, aşa că la sfârşitul serii sunt sigură că nu ai să îl mai consideri un străin.

Bărbie se aşează din nou, ca să. calităţile lui Denny aşa cum le vedea gândi:

- Pleacă! Nu mai vreau să aud !

Însă stătu tăcută să asculte, cu un amar, dându-şi acum seama că toată euforia şi ochii sclipitori nu i se datorau lui Alan şi timpului plăcut petrecut împreună cu el, ci perspectivei de a fi cu Denny în seara următoare. Totul i se datora lui şi acest gând o făcea pe Jet să o apuce nebuniile.

- Se pare că este jurnalist, continua Bărbie, dar acum e pe cale să îşi producă propria lui serie de documentare pentru televiziune şi conduce o agenţie particulară internaţională de ştiri. A reuşit multe într-un timp scurt - apropo are treizeci şi patru de ani, necăsătorit şi...

Atunci ce se întâmplase cu frumoasa Pamela Trent, se întrebă Jet acidă, întrerupând şuvoiul flecărelii lui Bărbie. Acum şase ani erau logodiţi şi urmau să se căsătorească. Oare fusese forţat să îi cumpere un inel de logodnă, înainte să i se pe: mită să posede acel trup frumos? Probabil că asta îl iritase, atunci când avea prin preajmă vagaboande pe jumătate sălbatice ca Jet Luellyn, gata să îi cadă în braţe, suficient de fără minte ca să îi asculte promisiunile de dragoste eternă, suficient de naivă ca să îl creadă!

Gura lui Jet era contorsionată de durere, ochii i se îngustaseră în două aşchii de cerneală îngheţată. îşi trase în faţă o coală de hârtie şi se întinse după un stilou.

Acceptând cu uşurinţă să fie expediată, dar confundând motivele. Bărbie sări în picioare.

- Îmi pare rău. Ar trebui să te las. Nu am vrut să te întrerup, dar am vrut să îţi spun despre mâine seară . O, fiindcă veni vorba - se opri lângă u§ă, zâmbind peste umăr - dacă nu ai nevoie de mine în după amiaza asta, aş da o fugă până la Tolcaster. Aş vrea să-mi cumpăr ceva deosebit, de îmbrăcat pentru mâine seară.

- Eşti liberă să faci ce vrei.

Chipul reflectat de oglinda înaltă cât tot peretele băii era livid din cauza tensiunii, pielea fină era întinsă pe umerii obrajilor, ochii uriaşi şi întuneci, strălucind de încordare.

Jet se întoarse de la oglindă . pufnind dezgustată şi se aşează cu greutate pe marginea căzii, cu prosopul înfăşurat în jurul ei ca un sarong. Oare de ce îi lăsase să ajungă, la ea în acest fel?

Era un şobolan şi un nenorocit şi nu merita furtuna asta de emoţii. Bărbie spusese că nu mai ştia cui fusese ideea ca Denny să îi însoţească. Jet ştia. îşi croia drum cu coatele prin viaţa ei, pentru motivele lui drăceşti şi o folosea pe Bărbie. Deşi nu-şi putea da seama ce spera el să obţină din toată această joacă de-a şoarecele şi pisica. Cine ştie ce îi umbla prin mintea aceea josnică şi mincinoasă?

Cu numai o oră înainte, Bărbie îi conduse pe Ben, care era foarte nerăbdător şi agitat, la ferma lui Alan, unde urma să stea peste noapte. Până atunci, Jet fusese hotărâtă să se eschiveze de la seara organizată la „Pana cu Fulgi”. De ce era ea obligată să petreacă atâta timp în compania lui Denny când tot ce îşi dorea era să uite că el a existat vreodată?

Arăta suficient de rău pentru a se scuza în ultimul moment, acuzând o migrenă cumplită. Dar înainte de a pleca, cu Ben, Bărbie nu se putuse abţine să nu-şi probeze rochia cea nouă, pentru a-i cere părerea iui Jet.

Se învârtise prin bucătărie, cu jupoanele de material verde ca jadul fluturându-i în jurul şoldurilor, corsajul făcându-i o talie de viespe şi lăsându-i umerii goi. Strălucirea excitată a ochilor ei căprui făcuse ca lui Jet să i se întoarcă stomacul pe dos. O pornise pe drumul fără întoarcere, care o ducea către zdrobirea inimii şi Jet nu o putea ajuta cu nimic.

Oare ce femeie, în primele faze delirante de pasiune, ar fi ascultat sfatul unei prietene, oricât de bine intenţionat era? Chiar dacă Jet i-ar fi destăinuit toată povestea ei sordidă, tot nu ar fi ascultat. Orice femeie crede că poate îmblânzi fiara pe care şi-a ales-o, chiar dacă o grămadă de alte femei înaintea ei au dat greş.

Puţin mai târziu, când le făcuse cu mâna celor doi, de rămas bun, Jet ştiuse că scuza cu migrena trebuia să cadă. Dacă nu o putea avertiza pe Bărbie referitor la Denny, cel puţin îi putea spune lui să stea departe de prietena ei. Nu avea să rămână pe tuşă şi să urmărească cum Denny o distruge pe Bărbie aşa cum o distrusese şi per ea cândva.

Îl va ameninţa că îi va destăinui lui Bărbie şi oricui va mai dori să asculte, ceea ce îi făcuse cu şase ani înainte. Şi chiar dacă asta nu ar fi modificat atitudinea lui Bărbie fată de el, numele îi va fi târât în noroi în toată regiunea, iar localnicii îl vor dispreţui. Morala, în aceste ferme de deal cu rădăcinile în secolul nouăsprezece, era încă la mare preţ.

Se fardă cu mare grijă pentru că arăta ca moartea, apoi îşi trase fermoarul rochiei negre, fără mâneci, din jerse de mătase, îşi prinse decolteul adânc Cu o broşă de culoarea ochilor ei şi îşi puse cerceii lungi în urechi. îşi prinse tot părul într-o coadă de cal în vârful capului, după moda Edward şi privi cu satisfacţie în oglindă rezultatul final. Arăta controlată, rafinată, costisitoare la o lume întreagă distantă de acea vagaboandă nespălată, pe jumătate sălbatică, din mintea bolnavă a lui Denny. Avusese grijă

să se asigure de asta cu o încăpăţânare care venea din adâncurile ei.

Iar încrederea în sine îi fu întărită atunci când Alan la volanul modestei sale limuzine, remarcă:

- Ar fi trebuit să-ti păstrezi BMW-ul, Jet. La felul în care arăţi, nu ar trebui să te sui în altceva.

- Şi mie, ce fel de mijloc de transport crezi că mi s-ar potrivi?

Întrebase Bărbie de lângă el, pe bancheta din fată, întorcându-se în spate să îi arunce o privire lui Jet. Un cal şi o căruţă?

- Nu mă prinzi, ripostase Alan, refuzând intre în joc, dar cu zâmbetul unui bărbat găsise ceea ce căuta. Iar acest zâmbet îi întări Jet hotărârea de a-l îndepărta pe Denny pentru că, dându-i-se mână liberă, Alan ar putut-o face pe Bărbie să-i răspundă la sentimente.

Când sosiră, el se afla deja acolo, elegant mobilat şi luminat discret. Inima sări de la locul ei, eu ochii aţintiţi fix pe el. Nu avea voie să arate atât de uimitor de atrăgător, cu umerii largi şi şoldurile înguste, puse în evidentă de croiala superbă a costumului închis la culoare pe care îl purta, cu albul imaculat al cămăşii care îi accentua bronzul pielii, cu părul mai ondulat, mai bogat.

Se întoarse când auzi salutul lui Bărbie.

- Bună, Denny !

Se îndreptară către o masă retrasă, într-un separeu. După ce se aşezară, făcu semn unui chelner şi comandă băuturi, ceru menu-ul şi spuse:

- Arăţi încântător, Bărbie. Dar ochii nu îi părăseau chipul lui Jet.

Îşi bău la repezeală Martini-ul sec. Trebuia să facă ceva să îşi tempereze conştiinţa faptului că era alături de el, care îi alerga prin vene ca argintul viu, aşa că i se păru o idee bună să mai ia ceva de băut.

Se comporta impecabil, fermecător şi civilizat. Nu se simţea nici un semn al urii profunde pe care o simţea faţă

de ea. Dar ştia că ura era acolo; i-o văzuse în ochi, i-o auzise în voce, i-o gustase de pe buze...

Jet clipi pentru a îndepărta acest gând. Pielea.

Îi fii străbătută de un frison nervos şi Denny îi atinse cu degete mângâietoare şi uşoare ca fulgul pielea goală a braţului.

- Ţi-e frig, Jet?

- Nu, nu! Mi-e bine.

Se feri de el, simţind cum se îmbujorează toată, iar când întâlni privirea uluită a lui Bărbie, se lansă intenţionat într-o conversaţie uşoară, cu exact atâta amuzament detaşat şi zâmbet cât să nu dea de bănuit.

Când Denny propuseră meargă la maşină, se ridică graţioasă în picioare, ştiind că nu va fi în stare să înghită nimic din cauza nodului pe care îl avea necontenit în stomac. Denny conduse tot drumul către restaurant, cu mâna pe braţul lui. Bărbie, care stătea cu faţa luminoasă întoarsă spre el, cu capul aplecat pentru a auzi ce-i spune.

- De abia aşteptam seara asta, remarcase Alan vesel, alături de ea. Nu-i aşa că Bărbie arată bine? Nici nu ai crede că poate avea un copil de cinci ani.

- Arată foarte bine, aprobă Jet cu o voce egală.

Oare bietul om nu-şi dădea seama ce se întâmpla? Nu putea simţi actul de seducţie care se construia chiar sub nasul lui? Dar el nu îl cunoaşte pe Denny aşa cum îl cunoştea,ea. Tot ceea ce vedea Alan era un bărbat atent faţă de 0 femeie drăguţă. Nu observa cum ochii lui Denny flirtau cu Bărbie şi împietreau când o priveau pe ea?

- Bărbie mi-a spus că eşti o scriitoare cu oarecare reputaţie. Ochii lui Denny erau sardonici, studiind-o pe Jet pe deasupra mesei, cu zâmbetul uşor neîncrezător, ca şi cum nu ar fi crezut-o capabilă să scrie nici o listă de cumpărături.

Jet întâlni ochii lui Bărbie, văzu uşoara negaţie a capului şi ştiu că identitatea lui Roger Blyde nu fusese

divulgată. Acordă toată atenţia feliei de pepene rece, pe care îl învârtea în farfurie, in timp ce Denny, o dată ce făcuse începutul, se lăsă pe speteaza scaunului şi continuă:

- Nu pot spune că am dat peste vreo carte semnată Jet Luellyn. Aş putea împrumuta un exemplar?

Vocea îi era moale, dar ochii o sfredeleau ca nişte ace.

- Sau mi-ai putea da numele editorului tău şi titlul ultimei apariţii ca să o cumpăr şi eu.

Probabil crezi că se cuvine să plătesc pentru propriile mele plăceri?

Dublul înţeles al vorbelor lui făcu să i se înroşească obrajii.

Făcuse şi mai înainte aluzie că ar fi o tăria de clasă şi simţi nevoia să îl pocnească. îşi puse cu grijă linguriţa jos, ridică încet paharul cu vin, privindu-l pe deasupra lui, cu ochi lipsiţi de expresie.

- Da, cred că ar trebui să plăteşti pentru propriile tale plăceri. Dar mă îndoiesc că ai făcut-o vreodată.

- Cine mai vrea nişte vin? Bărbie? Jet? Alan umplu ochi paharele, cu un zâmbet forţat, congestionat la faţă. Apoi el şi cu Bărbie începură să vorbească amândoi deodată, repede, încercând să de tensioneze o situaţie pe care nu o înţelegeau.

Jet participă puţin la conversaţie în timpul mesei şi mâncă şi mai puţin. Mâncarea excelentă i se răci în farfurie şi bănuiai mult vin decât s-ar fi cuvenit. Dar cantitatea neobişnuită de alcool nu o ajută, nu o relaxă la modul la care sperase. Era încă iritant de conştientă de prezenţa lui Denny, de fiecare gest al lui, de fiecare inflexiune a vocii, de fiecare respiraţie. Ar fi putut fi aici singurii doi oameni, închişi într-o capsulă de emoţii în care nu mai avea loc nimeni altcineva, cu excepţia faptului că, pentru el, ea era invizibilă.

După acea remarcă cu două tăişuri pe care o tăcuse mai devreme, nu îi mai adresase nici un cuvânt ŞÎ nu mai

privise în direcţia ei. Tot farmecul, atenţia şi conversaţia plăcută şi le îndreptase către ceilalţi doi. Jet şi-ar fi dorit să-l poată expedia la fel de uşor din gândurile ei şi deplânse slăbiciunea care o făcea să îl simtă ca pe o prelungire a ei însăşi.

Erau câteva perechi pe micul ring de dans; muzica era lentă şi plăcută. Denny se ridică în picioare şi întinse o mână către

Bărbie cu un zâmbet insistent:

- Dansezi cu mine?

Jet se întoarse pe jumătate, către Alan, cu spatele la ringul de dans. Nu dorea să o vadă pe Bărbie în braţele lui Denny. Alan spuse:

- Drăguţ local. Chiar aveam nevoie de ceva mai deosebit în zonă. Te simţi bine?

- Da, mulţumesc.

Jet răspunse politicoasă, încercând să zâmbească. îşi sorbi cafeaua, dorindu-şi să nu fi venit. Seara, deja interminabilă, părea că va mai continua ore în şir.

- Ar trebui să te relaxezi mai des, îi spuse Alan, iar îngrijorarea i se putea citi pe chip. Bărbie spune că zilele astea ai fost atât de tensionată că erai gata să pocneşti.

- Vorbeşte prostii. ..

Jet vorbise tăios, încercând automat să se disculpe. Dacă Alan credea că ea chiar se relaxa acum, atunci greşea profund.

Fu puţin mustrător când îi spuse:

- Cred că Denny a fost un pic deranjat că nu i-ai vorbit, despre cărţile tale. Mi-a stat pe vârful limbii să-i dezvălui şi lui secretul nostru.

Îi replică brutal:

- Mă bucur că nu ai făcut^o !

- Ştiu. Cred că eşti nebună. Eu, dacă aş face ceva, orice, pe numele meu, aş vrea ca lumea să ştie cât am fost de deştept.

- Ştii cum gândesc eu. Îmi place să-mi păstrez anonimatul. Şi. nu vreau ca Denny Fox să intre în viaţa mea privată - nu mai mult decât a tăcut-o deja, gândi ea cu amărăciune. Ridică din umeri şi schimbă subiectul:

- Haide să o lăsam baltă. Mai bine spune-mi ce se aude cu sistemul tău de irigaţii.

Alan ar fi vorbit bucuros ore în §ir despre ferma sa. După moartea tatălui său, pornise nişte planuri vaste de modernizare, făcând împrumuturi substanţiale ca să-şi finanţeze ideile şi era copilăros de fericit că treburile ieşiseră bine. Dar, cu tot interesul lui pentru acest subiect, ochii îi alunecau regulat către spaţiul din spatele lui Jet, cu ochii uşor răniţi.

Jet era acut de conştientă de trecerea timpului, de schimbarea ritmului muzicii, când o melodie se sfârşea şi alta începea Denny cu siguranţă că nici nu ar fi visat să îi permită lui Alan vreo mişcare !

- O tace pe Bărbie să se simtă bine.

Vocea lui Alan era grea, capul îi alunecase pe umeri.

- Ai vrea să dansezi? Trebuia să te întreb mai devreme, dar mă ştii - adu-mă la subiectul fermei şi uit de toate celelalte.

- Nu, mulţumesc.

Jet zâmbi, adăugând:

- De ce nu îi întrerupi? Dansează şi tu cu Bărbie. Este o seară liberă.

- Nu sunt prea tare la genul ăsta de întreceri. Am numai două picioare.

Jet zâmbi la auzul tonului lui mohorât, apoi se întoarse şovăitoare şi văzu ce voise el să spună. Denny şi Bărbie se mişcau ca o singură fiinţă în ritmul senzual, cu paşi perfect armonizaţi, capul ei strălucitor fiind asezat, cu o expresie visătoare, pe reverul închis al costumului care îi înveşmânta umerii largi.

Trupul lui Jet fii străbătut ca de un pumnal de ceva amar şi fierbinte ca un vârtej de gelozie pură. Speriată de

natura necontrolată a reacţiei ei, închise ochii, tremurând. Nu putea fi geloasă! Nu se putea! Era o nebunie din cele mai au totdistrugătoare.

Dând drumul unei respiraţii lungi şi nesigure, se întoarse iar cu spatele către ringul; de dans şi acceptă o ţigară din pachetul pe care Alan i-l oferea. Inhală profund, spunându-şi că gelozia nu avea nimic de-a face cu ce se petrecea. Reacţia îi fusese cauzată de grija pentru prietena ei şi atâta tot.

Bărbie era pe cale de a se îndrăgosti de Denny; toate indiciile duceau acolo. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în braţele unui bărbat şi, după cum singură recunoscuse, începea să iasă din starea de îngheţ emoţional ce urmase morţii lui Toby. Era gata pentru a se îndrăgosti iar. Tragedia era că Denny Fox apărase într-un asemenea moment de cumpănă al vieţii ei. Oare de ce nu putuse fi Alan bărbatul care să îi trezească sentimentele adormite?

Văzând privirea tulburată cu care Alan fixa ringul de dans, Jet se adună şi propuse cu un ton categoric:

- Întrerupe-i la sfârşitul acestui dans. Lui Bărbie nu o să-i pese că nu eşti chiar Fred Astaire! Cred că ghicesc ce începi să simţi pentru ea şi merită să lupţi pentru ea. Aşa că dă buzna!

Venise aici cu singura intenţie de a-l îndepărta pe Denny şi era cam timpul să o facă. Dar Alan nu mai avu nevoie de alte încurajări pentru că cei doi tocmai se reîntorceau la masa. Bărbie, îmbujorată şi grozav de drăguţă, îşi pipăi obrajii încinşi şi pufni:

- Sunt terminată !

- Nu chiar atât de terminată încât să nu dansezi şi cu mine! Alan fu în picioare, cu o asemenea privire rugătoare, încât Jet turbă de furie cu gândul la ce făcea Denny.

- De ce crezi?

Bărbie chicoti, alunecându-i în braţe şi Jet îi urmări din priviri, văzând expresia de încântare, aproape comică, de pe faţa lui Alan şi felul în care o ţinea, ca pe o piesă fragilă de porţelan care s-ar fi putut sparge sub mâinile lui aspre de fermier.

- Secretara ta este o fată încântătoare. Denny se aşezase în partea opusă ei, rezemat de scaun, cu fata umbrită, departe de lumina lumânării ce ardea pe masă între ei.

- Şi mult prea bună ca să îi dai tu târcoale şi ca să o prosteşti. Jet îşi aruncase vorbele aşa cum scuipă o pisică. El îi oferise exact introducerea de care avea nevoie, iar ea intrase în joc şi nu avea de gând să dea înapoi.

- Las-o în pace. Este vulnerabilă.

- Geloasă, Jet?

- Cred că ţi-ai ieşit din minţile alea josnice!

Simţi, mai mult decât văzu, cum ridicase scurt din umeri şi îi spuse muşcător:

- Eu ţin la Bărbie şi nu am de gând să stau să o văd mestecată şi apoi scuipată. Nu vreau să treacă şi ea prin ce am trecut eu.

- Lipsesc viorile, spuse el cu răutate. Dar, ca să fiu mai precis se aplecă înainte şi lumina tremurătoare a lumânării dădu trăsăturilor lui puternice o frumuseţe dură şi masculină - vezi-ti de treburile tale. Bărbie este o femeie în toată firea; nu are nevoie de guvernantă. Şi acum...

Dispreţul se topi în vocea lui, înlocuit cu o politeţe indiferentă şi rece:

- Mai vrei cafea? Sau vrei să dansezi?

- Am băut atâta cafea cât mi-a trebuit şi nu dansez cu nemernicii.

Cuvintele ţâşniseră înainte ca ea să poată gândi şi ştiu că făcuse o mare greşeală, când îi văzu gura contractându-se. Mâna îi zvâcni din manşeta îngustă de in

alb, încleştându-se pe încheietura ei subţire şi trăgând-o în picioare.

Dacă nu dorea să se dea în spectacol în public, nu avea altceva de Scut decât să se lase târâtă pe ringul de dans. în braţele lui, se mişca băţoasă, încercând să se ferească de atingerea trupului lui vânjos.

- De ce nu mă laşi în pace? îl întrebă cu disperare amară când şoldurile lui le atinseră pe ale ei, topind-o într-un fel de care îi era ruşine.

- Niciodată nu am să fac asta - mai bine ai ţine minte.

Mâna i se încordă, trăgând-o mai aproape, cu respiraţia caldă pe obrazul ei, cu voce joasă, dar aspră.

- Te-am pândit timp de şase ani. Acum este rândul meu. Am aşteptat prea mult acest prilej ca să îl las să-mi scape. Vreau să ştii şi tu cum este când aproape că înnebuneşti.

Jet încercă să îi asimileze spusele în timp ce dansau în tăcere. Nu putea pricepe nimic din ce auzea. O înspăimânta. Intensitatea aversiunii lui o speria. Poate că era nebun - cu adevărat bolnav! Acest gând o făcu să se clatine, pentru că nu ştia ce putuse face pentru ca el să se simtă aşa.

Dar îi era greu să gândească cu claritate când era pe cale de a simţi în mod vital orice mişcare a trupului lui - atingerea coapselor, felul în care o ţinea strâns lipită de el, de la piept până la şolduri, căldura amestecată a trupurilor lor, mişcarea plină de erotism a cărnii, creând o intimitate de o intensitate dureroasă.

Cu fata încinsă, simţi răspunsul ruşinos al propriului ei trup faţă de al lui, simţi cum i se întăresc sânii, cum i se încordează muşchii stomacului, cum i se accelerează respiraţia, pe când încerca în zadar să oprească valul fierbinte de dorinţă care urca în ea.

Era dezgustată de ea însăşi. Îl cunoştea ştia ce era el, şi cu toate astea, trupul ei îi răspundea, cu o grabă lipsită

de judecată pe care nici bunul simţ, nici înţelegerea, nici măcar mândria de modă veche nu o putea împiedica.

Făcând un ultim efort de a controla situaţia care degenera rapid, luptă cu dorinţa nebună de a se lipi şi mai-strâns de el şi spuse:

- Dacă nu stai departe de Bărbie, am să fiu obligată să îi povestesc cum te-ai purtat cu mine. Nu vreau să iac asta - nu este ceva cu care să mă mândresc - dar o voi face clacă va trebui.

- Nu aş face-o, să fiu în locul tău.

Cuvintele leneşe şi arogante îi retezară şoapta furioasă.

- Aşa cum este acum, Bărbie te admiră. Nu ti-ar conveni ca această impresie să se clatine, nu-i aşa? în fond, ce se întâmplă cu tine? Nu poţi vedea cum i se dă atenţie şi unei alte femei?

Se smulse de lângă el, croindu-şi loc printre celelalte perechi de pe ringul de dans. Merse la toaleta pentru doamne, bucuroasă pentru liniştea care îi permitea să-şi adune toate emoţiile şi furia sub un anumit control.

Acest bărbat era periculos. Arogant, mincinos, amăgitor, afemeiat - şi pe deasupra, nebun !

Nu avea de gând să stea departe de Bărbie, nu înainte de a se plictisi de ea. Şi, în acelaşi timp, îşi continua şi jocul bolnav. Îi vorbise despre răsplată şi astă-seară îi spusese că a pândit-o - trebuie că îşi ieşise din minţi! Nu mai era acelaşi bărbat ca acel Denny pe care ea îl iubise, cândva, în totalitate.

Se aşează pe scăunelul tapisat cu mătase din faţa oglinzii şi îşi aranjă părul din automatism, cu ochii umbriţi. Va trebui sa îi spună lui Bărbie adevărul şi să se roage ca bunul simţ al roşcatei să poată trece peste toate. Nu putea sta nepăsătoare să vadă cum va fi rănită fără să încerce măcar să o avertizeze.

- Aici erai!

Vesela roşcată în cauză intră ca o vijelie în cameră.

- Am comandat o ultimă băutură şi ne întrebam unde puteai fi. Bărbie se lăsă să cadă pe un alt scăunel, alături de Jet, şi o privi, cu capul aplecat într-o parte:

- Nu mai ţin minte de când nu m-am mai simţit atât de bine. Tu ţii minte? Amândouă am trăit ca două călugăriţe prea mult. Dar, ca toate lucrurile bune... Bărbaţii întotdeauna se agită cu plecatul acasă. Nici nu mi-am dat seama că s-a făcut două noaptea, până când nu mi-a spus Alan că peste patru ore trebuie să mulgă vacile.

- Cerule! Doamne! Atunci e cazul să o pornim!

Jet se prefăcu surprinsă, deşi, în sinea ei, simţise ca şi cum seara ar fi durat un an. Aranjându-şi rochia de mătase care îi cădea pe lângă şolduri, rămase fără grai de spaimă când Bărbie, ieşind vioaie pe uşă înaintea ei, îi spuse într-o doară:

- Alan mă conduce la el acasă. Am să dorm acolo, ca să pot sta mâine cu Ben. I-am spus că nu te superi, chicoti ea, pentru că sâmbăta este ziua mea liberă. Aşa că Denny te conduce pe tine, ca să-l scutească pe Alan de un ocol.

Capitolul 6.

Tensiunea din interiorul maşinii era greu de suportat. Denny conducea Porche-ul negru cu o viteză care făcea prăpăd din nervii lui Jet şi aşa foarte încordată. Dar conducea bine, trebuia să recunoască. îi spusese că îi plac maşinile de viteză şi, cel puţin în această privinţă, nu o minţise !

Când o luară pe drumul către Tipper's Batch, îndreptându-se spre dealuri, farurile tăiară un tunel luminos prin întuneric, iar marginile drumului se profilară mai aproape, întunecate, ferme care îi înconjurau, făcând-o să se simtă şi mai tare izolată alături de el.

Nu scoaseră un cuvânt pe tot parcursul drumului. Jet îşi ţinuse mereu capul sus, cu privirile aţintite în întunericul insondabil, cu pumnii încleştaţi în poală. Apoi vocea lui spuse răspicat:

- Ţi-ai pierdut limba?

Sări ca şi cum ar fi înţepat-o cu un ac. Denny continuă:

- Nu ţi-a spus nimeni până acum că e prost crescut să stai îmbuibată? Chiar o invidiezi pe Bărbie că pleacă o zi întreagă de lângă tine? adăugă moale şi Jet strânse din dinţi.

- Cine-i îmbufnat? Nu pot spune că mi-ai încântat urechile cu o conversaţie plăcută. Oricum, nu avem ce ne spune unul altuia.

Se prefăcu că nu o aude, că nu îi înţelege aluzia de a o lăsa să coboare la cotitura către Foundlands. întoarse volanul fără efort pe potecă şi scrâşni:

- Te-ai hotărât, în sfârşit, să îi dai un picior în fiind iubitului tău? De asta face jocul ăsta cu Bărbie? Sau eşti supărată că a avut bunul simt de a te părăsi pentru ea?

- Nu ştii despre ce vorbeşti, tipă ea.

Apoi, cu gura arcuită într-un zâmbet uşor, la gândul ce îi trecuse prin cap:

- Poate că tu eşti ăla supărat. Ai flirtat cu ea toată seara şi cu toate astea a plecat cu Alan. Ce nu a mers? Ţi-ai ieşit din mână? Nu îţi mai pică atât de uşor acum?

Pocni din limbă, simţindu-se uşurată şi nepăsătoare când maşina frână în faţa casei ei.

- Aşa trece gloria lumii! Era puţin altfel acum şase ani, nu-i aşa? Şi cum ai reuşit să scapi de Pamela Trent? Cu nesimţirea ta obişnuită, bănuiesc. Dar nu-mi spune, nu mă interesează.

Pusese mâna pe clanţă, aşteptând vreun comentariu acid drept răspuns la provocările ei intenţionate. Aruncându-i o privire distantă, alunecă din maşină şi ieşi în aerul binecuvântat şi răcoros al nopţii, uimită de tăcerea lui deplină. Faptul că nu replicase la ultimele ei cuvinte nu se potrivea cu bărbatul care devenise. O făcea să se simtă neliniştită.

Jet trânti portiera şi se grăbi către casă, cu pielea de pe ceafă înfiorată. Aproape că se aşteptase ca el să o urmărească, să îi tragă palma verbală pentru felul în care îl jignise, făcând aluzie la lipsa lui de virilitate. Iar asta nu era adevărat, Dumnezeu ştia că nu era adevărat. Propriul ei trup îi spusese că acum era mai periculos din punct de vedere sexual decât fusese vreodată.

Dar nu auzi sunete de paşi care să o urmărească, doar oftatul blând al unei adieri şi ţipătul îndepărtat al unei bufnite.

Şi casa era tăcută, iar Jet închise uşa în urma ei, sprijinindu-se de ea, cu respiraţia sacadată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, stând acolo, în întuneric, pândind zgomotul motorului. Nu auzea nimic. Oare ce făcea el?

Stătea în maşină, privind, aşteptând? Nervii ei erau într-o tensiune mută.

Deodată, uşa din spatele ei se deschise cu violentă, aruncând-o cât colo. Se întoarse şi se propti în uşă cu toată greutatea ei, blestemându-se pentru cât fusese de proastă.

Degetele îi cotrobăiau după siguranţă - oare de ce, Dumnezeu, nu închisese uşa după ea?

- Nu ai de gând să mă inviţi la o cafea?

Era acolo, înăuntru, cu ea, cu uşa deschisă larg, fără efort, în ciuda tuturor strădaniilor ei, cu silueta întunecată umplând tot cadrul.

Căută după comutatoare şi aprinse lumina, cu gura uscată, contractată într-o linie subţire şi izbucni:

- Ieşi afară !

- Bune maniere, bune maniere !

Scutură încet din cap, ca o parodie a unei dezaprobări. Dar ochii aurii erau duri, măsurând-o, dezbrăcând-o de învelişul rafinat.

- În fond, la ce mă puteam aştepta, cu trecutul tău? „O târâtură”, mi-au spus cei din sat. „Lăsată să umble sălbatică, de capul ei, umblă nopţile pe afară de n-are treabă”. Şi nu o retine nimic să şi le petreacă, în fân, cu primul bărbat care se nimereşte pe acolo, adăugă el cu sălbăticie.

Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se către bucătărie şi Jet auzi cum curge apa la robinet, clinchetul ibricului şi al cănilor.

Fir-ar să fie! Era josnic! Murdar! Nu se mulţumea că o sedusese, că îi făcuse promisiuni pasionate pe care nu avusese de gând să şi le tină, dar umblase prin sat şi pusese întrebări viclene, răscolise gunoiul. Dar nu avea să îi spună că nu fusese nici un gunoi de scormonit că povestea ei era a unei fiinţe neglijate şi lipsite de dragoste. L-ar fi văzut mai degrabă putrezind în iad,

înainte să încerce să se justifice fată de el! Şi, mai înainte, trebuia să îl dea afară din bucătărie!

Tocurile subţiri şi înalte ale sandalelor ei de seară ţăcăniră furios când străbătu holul, cu chipul descompus de mânie, cu ochii uriaşi, sclipind ca două bijuterii. Zvârli uşa, urlând:

- Dacă nu ieşi imediat din casa mea, am să telefonez la politie !

- Ia nişte cafea şi taci, spuse el cu voce plictisită, cu spatele la ea. De ce toate istericalele astea? De ce ţi-e frică?

De tine M, şopti ea în gând, aceste singure cuvinte pulsându-i în creieri. Dar nu i-ar fi dat satisfacţia de a recunoaşte. Era prea de tot, şi prea aproape, chiar în aceeaşi cameră, respirând acelaşi aer, amintindu-i lucruri pe care ar fi trebuit să le uite.

Conştientă de trupul lui suplu şi puternic, de fata dură şi frumoasă pe care o întoarse deodată către ea, fii forţată să recunoască dorinţa insuportabilă pe care i-o deştepta, dorinţa pe care o credea stinsă de şase ani.

Îşi scoase cravata. Cămaşa îi era deschisă la gât lăsând să se vadă un început de păr cârlionţat şi auriu, care ea ştia că îi coboară pe piept. Dorea să îl atingă, fiind cu mult mai speriată acum de ea însăşi pe cât fusese mai înainte de el.

Denny turnă cafea pentru amândoi, apoi îşi scoase haina, o aruncă pe speteaza unui scaun şi Jet spuse aspru:

- Nu te face prea confortabil.; nu ai să stai prea mult. Gura lui fermă zâmbi către ea:

- Am să plec când am să fiu gata.

- De ce?

Ochii ei agitaţi se întunecară şi vocea i se îngroşă.

- De ce ai mai venit aici? Ştii ce gândesc eu despre tine §i mi-ai arătat cât se poate de clar că şi tu mă urăşti într-atât încât nu poţi să mă vezi în ochi.

- Te urăsc pentru ceea ce eşti, răspunse el repede. Dar găsesc că arăţi foarte provocatoare.

Dintr-o dată, tensiunea sexuală deveni atât de intensă, încât le blocă până şi aerul din plămâni. Ochii lui migdalaţi, chihlimbarii, o dezbrăcau, iar gura lui avea un contur senzual. Jet se mişcă neliniştită, cu inima bătând nebuneşte când şopti:

- Tu nu ştii cine sunt eu. Nu mă cunoşti!

- O, ba te cunosc, Jet!

Făcu un pas către ea, către chipul ei, din care se scursese tot sângele, cuprinsă fiind de demult-uitata dorinţă fizică, redeşteptată de apropierea lui.

- Mi-am făcut o ocupaţie din a te cunoaşte. Şi chiar dacă nu aş fi fost în stare să adun toate bucăţelele eu însumi - ceea ce am făcut-o - tot aş fi aflat-o din sursă directă. Unchiul tău a fost foarte explicit.

Se apropie, o venă pulsându-i ritmic pe tâmplă, cu chipul împietrit.

- Într-un fel sau altul, te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine însumi.

Jet făcu un pas înapoi, impresionată de ceea ce îi citea pe faţă, cu ochii larg deschişi, cu pupilele dilatate, până ce nu mai rămăsese decât un inel subţire de safir strălucitor în jurul lor. Mâinile lui se ridicară pentru a-i cuprinde carnea umerilor într-o strânsoare dureroasă şi o trase către el, cu voce moale şi ameninţătoare:

- Deci, ce-ar fi să-mi pun teoria în practică? Vrei?

Capul lui coborî, înainte ca ea să poată mişca, gura lui îi strivi buzele, luând-o cu brutalitate în stăpânire. Pe când îi prăda buzele, îi putu auzi respiraţia gâfâită şi se zbătu înnebunită, încercând să scape. Dar el o strânse mai tare, într-atât încât îi simţea bătăile grele ale inimii. Încet, îşi îmblânzi sărutul, gura lui seducându-o în loc să o pedepsească, buzele mişcându-i-se senzual, deschizându-le pe ale ei, cu mâinile plimbându-i-se experte de-a lungul spatelui şi pe coapse.

Geamătul de protest al lui Jet se stinse în faţa mângâierilor lui, care o făcură să tremure slăbită, cu oasele topindu-i-se, cu simţurile aprinse într-o izbucnire de dorinţă.

„Aşa ceva nu se poate întâmpla”, gândi ea ameţită. Cu şase ani mai devreme o ţinuse în braţele lui şi carnea i se topise la atingerea lui, iar acum magia era aceeaşi şi nu putea lupta nicicum împotriva ei.

- Nu... Te rog, nu...

Cuvintele îi erau înecate, iar ea se lupta să îşi păstreze ultimele rămăşiţe _ şovăitoare de auto-control, cu lacrimile sclipind pe sub gene. Dar buzele lui se jucau cu gura ei şi începură să îi frământe leneşe bărbia, coborând încet de-a lungul gâtului.

Nedesluşit, era conştientă de mâinile lui pe spatele ei, desfăcându-i fermoarul rochiei. Dar în ea se redeşteptase o dorinţă prea mare pentru ca strigătul de protest să fie ceva mai mult decât un geamăt înfundat.

Rochia alunecă pe podea şi ochii lui aprinşi de febră îi scormoniră trupul, îmbrăcat numai în mătase palidă şi dantelă. Ea tremura nestăpânit, cu respiraţia la gură, când mâna lui i se rotunji pe unul dintre sâni, dând la o parte părerea de dantelă mătăsoasă, iar degetele lui suple se mişcară, cu o experienţă răscolitoare, pe sfârcul ei întărit. Ani întregi de stăpânire, de auto-disciplină îngheţată, păliră ca şi când nu ar fi existat, când capul arămiu coborî şi buzele lui o posedară.

În ciuda faptului că se ştia pornită pe un drum fără întoarcere, al autodistrugerii, îşi înfipse degetele în părul des, simţind oasele tari de dedesubt. Capitularea în fata dominaţiei lui fu subînţeleasă din felul în care respiraţia i se acceleră, potrivindu-se cu a lui, după arcuirea trupului care se apropie de el, cu mintea pierdută într-un vârtej de dorinţă. - O, Denny... Denny... Murmurul răguşit părea că aparţine altei femei, pierdute în trecutul amintirii aparţinând unui alt timp, unui alt spaţiu.

Dorinţele instinctive care ieşeau acum atât de violent la suprafaţă erau ecouri ascuţite ale acelui frumos timp de basm, când se aflase pentru prima dată în braţele lui, agăţată de el, iubindu-l...

Braţele i se agăţară din nou, dornice, fără ruşine, iar el înlătură şi ultima bucăţică de dantelă de pe ea, cu ochii aţintiţi pe trupul ei, ca o amintire dulce-amară a felului în care o privise atunci când i se oferise.

Îl dorea. Durerea provocată de dorinţa nesatisfăcută o chinuia. Nu mai putea nega şi nici nu mai voia să o nege. Mâinile i se mişcară într-un gest de implorare, cu ochii tulburaţi de dorinţă, în timp ce el o susţinea la o lungime de braţ şi îi devora gratia subţire a trupului.

- Denny...

- Târfă!

Ochii i se ridicară şi îi întâlni privirea uluită de a recunoaşte ura amară în adâncurile despicăturilor lor galbene.

Îşi îndepărtă mâinile, ca şi cum contactul cu pielea ei i-ar fi produs scârbă şi se întoarse pentru a-şi lua haina.

- Deci, am dovedit că am avut dreptate, lovi el în continuare. Eşti a oricui, nu-i aşa? Te-aş fi putut avea uite-aşa!

Îşi răsfiră degetele batjocoritoare sub nasul ei.

- Începuseşi să mă rogi - puţin îţi păsa de ceea ce simt eu faţă de tine. Mă dezgusti! Dar am să mă întorc. Şi să nu gândeşti că pot fi împăcat.

O porni către uşă, cu haina aruncată pe un umăr.

Jet era bolnavă, zdrobită, atât de ruşinată de ea însăşi încât şi-ar fi dorit să se trântească la pământ şi să moară. Tremurând de suferinţă, rămase în bucătărie până ce auzi portiera închizându-se şi-murmurul motorului pornit.

Apoi, cu degetele tremurătoare, îşi adună hainele risipite, strângându-le la piept şi urcă împleticit scările. Baia fierbinte, ştersul viguros cu prosopul de după aceea,

nu reuşiră să înlăture amintirea atingerii mâinilor lui Denny.

Dorinţele normale de femeie, reţinute atâţia ani în spatele barierei de gheaţă pe care şi-o construise, ieşiseră la suprafaţă cu o violenţă care o tulburase. În tinereţea ei inocentă, i se dăruise cu bucurie, iar în această noapte, matură, aspră, probabil mai înţeleaptă, i s-ar fi dăruit iar bărbatului care o ura, care o pândise şi o umilise.

Încă îl mai dorea - pe el şi numai pe el.

Aşa s-a întâmplat şi cu ceilalţi - bieţii de ei, Dumnezeu să-i ajute! Probabil că i-ai scos din minţi. Aşa că acum ştii şi tu cum este. A fost o lecţie pe care trebuia să ţi-o dea cineva. Bună, nu-i aşa?

Încă tremurând, Jet se sui în pat, ghemuită şi acoperindu-se cu pătura peste cap, încercând să şteargă durerea. Dar durerea nu era exterioară; era aici, înlăuntrul ei, şi nu putea fi înlăturată pentru că încă îl mai dorea. în ciuda a tot ceea ce ştia despre el, încă îl mai dorea. De neînţeles, îi fusese credincioasă timp de şase ani, în felul ei.

Musca rece şi sigură i se aşezase din nou pe chip a doua zi de dimineaţă. Jet lucră sporadic toată ziua, nemulţumită de progresul redus al cărţii celei noi. Fu mai mult decât uşurată să audă zgomotul portierelor trântite şi sunetele vocilor care o anunţau că Alan îi adusese acasă pe Bărbie şi pe Ben.

Ben se atârnase de mâna lui Alan, ţopăind, ciripind ca un stol de păsărele, cu obrăjorii rotunzi îmbujoraţi de soare şi agitaţie. Bărbie, dădu buzna în hol, cu rochia verde pe braţ. Purta una dintre cămăşile lui Alan, mult prea mare pentru ea şi o pereche de pantaloni suflecaţi la tiv.

- Am fost cea mai mare proastă din lume, râse ea. Când Alan mi-a spus să merg cu el, n-am avut minte. Cred că am fost beată. Îţi poţi imagina că m-am învârtit în jurul

fermei, am condus tractorul, am hrănit porcii - În toată splendoarea mea!

- Aşa că a trebuit să-i împrumut nişte haine de la mine. Dacă nu o făceam, m-ar fi pus s-o aduc înapoi acasă în zori. Păcat, îmi plăcea cum îi stătea în rochia aia.

Ochii lui Alan erau calzi şi tandri. Apariţia lui Bărbie ca un clovn nu îi influenţă cu nimic.

- Am să învăţ să conduc tractorul şi combina, când voi avea picioarele destul de lungi. Nu-i aşa, Alan? Nu-i aşa?

Ben îl trase pe Alan de mână, făcându-l atent şi Alan îi mângâie părul ciufulit.

- Bineînţeles. Acum mai bine te-ai duce să faci o baie, cum a spus mama. Trebuie să te duci devreme la culcare, ca să fii gata de şcoală, pentru mâine.

Ben făcu o faţă lungă, dar ascultă şi picioruşele lui sunară ca o mitralieră pe treptele scării. Jet simţi o profundă uşurare de a-i şti înapoi. Se simţea mai în siguranţă, mai puţin speriată de emoţiile ei primare., înconjurată de sunetele familiare care îi însoţeau mereu pe Ben şi pe Bărbie.

- Eu mai bine aş merge să mă schimb şi să am grijă ca Ben să nu inunde baia.

Ochii lui Bărbie alunecară către Alan şi Jet spuse repede:

- Pregătesc eu cina. Stai cu noi, Alan?

Mai târziu, când Jet puse pizza în cuptor, Alan spuse:

- Vreau să mă căsătoresc cu Bărbie. Te superi?

- De ce, pentru Dumnezeu, să mă supăr? Jet se îndreptă, zâmbind u-i amuzată şi puţin uimită că reuşise să i-o spună în acest fel. Era roşu până la urechi şi, ca să nu îl pună mai tare la încurcătură, se întoarse la chiuvetă şi începu să spele salata, scuturându-şi capul când el bolborosi:

- Te-am cerut şi pe tine o dată în căsătorie. Te-am iubit ani de zile. Tu rămâi ceva special pentru mine, Jet.

- Amândoi suntem speciali unul pentru celălalt, şi amândoi ştim asta.

Se întoarse către el şi, îi atinse obrazul cu mâna udă, zâmbind când nişte picături îi căzură pe gât şi el îşi feri ochii, încercând să depăşească un moment dificil.

Era tandru şi loaial şi simţea, probabil că, însurându-se cu Bărbie, o părăsea pe ea, retrăgându-i sprijinul dezinteresat pe care i-l oferise ani de zile.

- Şi amândoi ştim de ce ai vrut să mă iei de nevastă. Ţi-a părut rău pentru mine şi ai fost atât de generos să vrei să ai grijă de mine. Din fericire, am avut bunul simt să te refuz. Ar fi fost o mare greşeală, pentru că, mai devreme sau mai târziu, ţi-ai fi dat seama că lipseşte ceva. Cred că Bărbie este potrivită pentru tine, spuse ea repede, ghicind că el era pe cale să combată cele ce îi spusese, că cererea ei în căsătorie fusese cauzată de milă.

- Ei i-ai spus ceva?

- Este prea devreme. Ştiu ce simt eu, dar este prea curând pentru ea.

Stătea pe scăunelul de bucătărie, urmărind-o cum taie în felii un ardei roşu şi îl pune în castronul cu salată.

- Îi face plăcere să fie cu mine. Ben cu mine ne înţelegem foarte bine, deci aici nu sunt probleme. Dar...

Îşi ridică umerii largi, ca şi cum şi-ar fi pierdut speranţa.

- Mai este Denny Fox.

- Ce-i cu el?

Jet luă o pâine şi începu să o taie, cu chipul sever.

- Ce legătură are el cu toate astea?

- Seara trecută, când i-am văzut dansând împreună, am putut vedea că o place şi eu nu prea sunt tare la genul ăsta de competiţii.

- Scoate-ţi-l din minte.

Îi văzu îndoiala din priviri şi adăugă repede:

- Stai cât poţi de mult cu Bărbie. Îl iubeşte pe Ben şi îi place să meargă la tine acasă. Aşa că ai un mare avantaj. Nu îi da lui Denny posibilitatea să ajungă lângă ea. Eşti

mai bun decât o grămadă de el şi ar fi o proastă să nu îşi dea seama! spuse ea cu degetele încleştate pe cuţitul de pâine.

- Ai de gând sa hrăneşti o armată? întrebă Alan strâmb, din nou încrezător, datorită încurajării ei hotărâte şi sfatului sănătos.

Jet privi la muntele de pâine pe care îl tăiase şi oftă adânc. Numai gândul la Denny, numai faptul de a vorbi despre el o tulbura atât de tare încât nu mai ştia ce face.

- Aşa s-ar părea, aprobă ea cu obidă, privind în sus către plafonul care scârţâia şi prin care se putea auzi ceea ce Bărbie numea chinul de a-l culca pe Ben

- Mişcă-te, individu-le! îi spuse lui Alan. Ia-ţi coatele de pe masă şi ajută-mă să aşez farfuriile. Bărbie trebuie să coboare imediat, extenuată, după câte îl cunosc eu pe Ben şi după masă, ai putea-o invita la o plimbare.

- Bună idee. Ce m-aş face fără tine? completă el bine dispus, aşezându-i un pupic pe nas şi Jet dădu din umeri.

- Îmi place rolul ăsta de mătuşică. îmi dă un complex de

superioritate.

- Termină! rânji Alan, dându-i o palmă prietenească pe spate. Asta pentru că eşti nepăsătoare în faţa nebunului ăla de Cupidon.

Nepăsătoare! Jet simţi iar bine-cunoscutul acum, pumnal care o răscolea în interior şi fu gata să plângă. Dar îşi anină pe faţă un zâmbet larg şi aruncă pe masă o faţă de masă în pătrăţele roşu cu alb, în timp ce Alan scotea un pumn de tacâmuri dintr-un sertar, fluierând printre dinţi.

Pizza tocmai ieşea din cuptor, când Bărbie îşi Meu apariţia.

Arăta proaspătă şi îngrijită, într-o rochie de bumbac verde-mentă, de astă dată deloc extenuată de giumbuşlucurile lui Ben.

- Mor de foame !

Ochii ei mari şi căprui zâmbiră aprobatori la vederea mesei pline, iar Jet, tăind pizza în felii, spuse:

- Daţi-i drumul, oameni buni!

Zâmbetul i se şterse de pe falâ când Denny Fox intră pe uşă.

- Îmi pare rău că dau buzna aşa! se scuză el moale, şi Jet ştiu că nu îi părea rău câtuşi de puţin, când îi întâlni privirile care o studiau. Am venit să îmi iau cravata, adăugă el mătăsos.

- Cravata? zise Bărbie ca un ecou, plimbân-du-şi ochii uimiţi de la Denny la Jet. Ce cravată?

- Mi-am uitat-o aici noaptea trecută. Ţii minte, Jet?

Fata îi era plăcut curtenitoare, dar luminiţele aurii, care îi sclipeau în ochii migdalati, îi dădeau de gol amuzamentul.

Jet se întoarse iute şi luă sticla de vin alb pe care o pusese la răcit în frigider, aruncând laconic:

- Probabil că ti-ai lăsat-o în altă parte. Nu este aici.

- Dar mi-am pus haina pe speteaza scaunului, comentă el cu falsă decepţie inocentă. Aşa că trebuie să fie pe aici, deşi nu mai ţin minte pe unde am aruncat-o. Aveam altele în minte atunci.

Zâmbetul îi era tigresc, exultând, ucigător şi Jet se agăţase de gâtul sticlei pe care o ţinea în mână. Ar fi vrut să i-o spargă în cap. Venise aici ca să dea de înţeles că noaptea trecută aici se petrecuse o orgie sau cam aşa ceva. Oare nu avea nici o limită în încercarea de a o umili?

Pe când el cotrobăia prin spatele mobilelor, Jet îl simţea cum se bucură fiecare clipă de ce face. Văzu sprâncenele lui Alan ridicate de surpriză, ochii întrebători ai lui Bărbie şi văzu că ei credeau ceea ce voise el să însceneze - şi anume că avuseseră o petrecere foarte intimă, aici, în noaptea care trecuse.

Obrajii i se împurpurară, amintindu-şi cât de intimi fuseseră cu adevărat şi cât de tare o înjosise respingerea

lui calculată şi brutală. Nu o umilise destul, ca să nu mai fie nevoie şi de această şaradă? Fu sfâşiată pe dinăuntru de altă umilinţă când realiză că sângele care îi urcase în obraji nu putea decât să confirme adevărul acestor implicaţii degradante.

Se simţi bolnavă şi bătrână, ieftină. Simţi nevoia să urle şi să îşi smulgă părul din cap, când Bărbie spuse:

- Se pare că nu este aici, dar nu vrei să rămâi cu noi la masă?

- Nu, mulţumesc, Bărbie.

Zâmbetul îi era dulce, miere pe o fată de tigru. Aruncându-i lui Jet o privire prin care îi arăta că ştie exact cât de tare o tulbura, continuă:

- Mi-am petrecut după-amiaza cu nişte prieteni de-ai mei, la conacul Withington, Arthur şi Molly Trent. Molly totdeauna insistă pe ceaiurile astea de modă veche de sâmbătă. Pamela s-a întors - că veni vorba, anunţă el pe ton de conversaţie, cu ochii la Jet.

- O ţii minte? Splendidă fată.

Se aşeză. Nu dorea să mănânce, dar nici nu pleca, gândi Jet acru. Acceptă paharul de vin pe care Alan i-l oferi, cu ochii încă aţintiţi pe Jet.

- Pam şi cu mine am petrecut o oră încântătoare, amintindu-ne de trecut.

- Pot să jur că aşa a fost! spuse Jet acidă, apoi îşi dori să nu o fi luat gura pe dinainte, pentru că Bărbie îi aruncă o privire foarte ciudată şi Denny rânji pe fată. Nu voia să îl distreze, în nici un context.

Îşi aşeză tacâmurile pe masă; mâncarea îi făcea silă. Încă nesătul de toată umilinţa pe care i-o provocase de fiecare dată, flirta, în plus, cu Bărbie şi se învârtea şi în jurul Pamelei Trent. Oare Pamela era la fel de dornică să îi cadă iar în braţe, cum fusese ea? Văzând zâmbetul încântat de pe fata lui frumoasă, Jet avu impresia clară că aşa era.

Capitolul 7.

Jet urca încet pe potecă şi bluza subţire de bumbac i se lipea de piele. Această vară bătuse probabil recordul: nouă săptămâni fără ploaie, fără nici un semn de schimbare în vremea fierbinte şi apăsătoare. Deja pământul se crăpase, ars de soarele torid şi spiritele fierbeau.

În ce privea spiritele, vina nu putea fi dată numai pe soare, trebui ea să admită. Şase săptămâni trecuseră de când Denny părăsise pentru ultima dată Foundlands, după ce lăsase o impresie absolut eronată despre relaţiile dintre ei în minţile lui Bărbie şi Alan.

Şase săptămâni în care nimeni nu îl văzuse, nimeni nu mai auzise ceva despre el. Tipper's Hollow era gol şi ferecat. Denny probabil că se întorsese la Londra, cufundat în muncă. Absenţa lui ar fi trebuit să-i ofere lui Jet un sentiment de uşurare. Ar fi trebuit. Dar nu fusese aşa. Numai gândul unei posibile reîntoarceri, a unei posibile apariţii la orice oră din zi sau din noapte făcea, discret dar categoric, să i se accentueze tensiunea interioară deja existentă.

Se forţa să scrie în fiecare zi, dar rezultatul nu era grozav, calitatea muncii produse aflându-se, după părerea ei îngrijorată, sub aşteptări. Stilul viu şi incisiv al scrierilor ei se estompase, personajele nu mai aveau aceeaşi viaţă viguroasă, şocantă chiar, care fusese una dintre calităţile cărţilor ei. Şi, din nefericire, deşi probabil că inevitabil, neliniştea ei se pare că îi contaminase şi pe cei din jur.

Singura dată când Bărbie făcuse vreo referire la aluziile lui Denny fusese într-o seară, în urmă cu mai bine de cinci săptămâni, când Jet călca şi Bărbie stătea ghemuită în fotoliul de lângă bucătărie, cu un teanc de lucruri de cârpit în braţe. în mod normal, ar fi trebuit să fie un şuvoi de conversaţie între ele, dar tăcerea stânjenită nu fusese întreruptă decât de întrebarea crispată a lui Bărbie:

- Ce este între tine şi Denny Fox?

Cuvintele făcuseră să i se strângă stomacul şi o luă ameţeala numai la auzul numelui său.

- Ce vrei să spui?

Încercase să pareze, cu o expresie aparent neinteresată, iară a trăda nimic din ce simţea înăuntrul ei.

Bărbie spusese ferm:

- Nu încerca să mă duci. Ceva nu merge în treaba asta" şi dacă nu mi-o poţi spune mie, atunci cui? Adineauri ară tai, cum să-ţi zic, hăituită. Şi eu bănuiesc că este în legătură cu Denny Fox.

Lui Jet i se uscase gura. Bărbie avea mai multă putere de introspecţie decât bănuise. Cu adevărat o hăituia. Spusese că o pândise şi acum chiar că o făcea.

- Nu pot băga mâna în foc, continuase Bărbie, cu capul aplecat asupra ciorapului pe care îl cârpea, cu expresia feţei ascunsă. Dar de câte ori sunteţi alături, între voi este o tensiune care aproape că se poate vedea. Ca şi cum între voi ar fi ceva ce alţi oameni nu ar putea pricepe.

Aşa şi era, gândise Jet tristă. Ceva întunecat şi tulburător, un ghem încâlcit care îi prinsese într-o legătură nefericită, care nu îşi putea găsi locul printre relaţiile normale şi obişnuite dintre oameni. Denny nu spusese nicicând ceva mai adevărat decât că ceea ce era între ei era particular şi bolnav.

- Câteodată, s-ar părea că vă urâţi, spărsese din nou Bărbie tăcerea grea. Cu toate astea, din câte a lăsat el să se înţeleagă, aţi fost destul de apropiaţi acum câteva seri.

Acestea fuseseră spuse cu o aciditate care nu îi lăsa lui Jet nici o îndoială asupra faptului că 'Bărbie era geloasă. Dar dacă Bărbie crezuse că Jet şi Denny îşi petrecuseră noaptea împreună, acest lucru era suficient pentru a o avertiza pe roşcată.

Nu avusese nici un sens ca Jet să întrerupă tăcerea atâtor ani, pentru a explica în ce fel se folosise Denny de ea. Tot ceea ce putea face era să păstreze o tăcere neangajantă şi să o lase pe Bărbie să tragă singură concluziile.

Probabil că o făcuse. Schimbarea petrecută în comportamentul prietenei ei ,în săptămânile care urmară, era o dovadă. Fosta veselie prietenoasă părea să fi dispărut pentru totdeauna, înlocuită cu o distanţă aproape dureroasă, cu o răceală care îi făcea lui Jet pielea de găină.

Chiar şi Ben fusese atins de atmosfera tensionată dintre cele două femei. Şcoala se terminase, începuse vacanţa mare şi, în lipsa companiei noilor, săi camarazi, de aceeaşi vârstă cu el, devenise capricios, ursuz şi deseori neascultător.

- Creează mai multe probleme decât merită! explodase Bărbie odată, lucru neobişnuit pentru ea.

Denny era un nenorocit cu mintea sucită! gândi Jet furioasă, când se apropia de casă. îşi dăduse toată silinţa ca să o cucerească pe Bărbie, apoi o informase calm - sau ca şi cum ar fi făcut-o - că el şi cu Jet erau iubiţi. Apoi dispăruse, pur şi simplu, bucurându-se, fără îndoială, de zidul ce îl ridicase între două prietene. Era hotărât să se răzbune în orice fel posibil, ura lui mergând atât de departe încât nu îi mai păsa cine ar mai putea fi rănit împreună cu Jet.

Nu se mai putea aşa. Nu îl mai putea lăsa să continue. Îşi îndreptă umerii, fără să vrea. Denny încerca să îi distrugă viata în bucăţele, din nu se ştie ce. motiv al lui personal şi să fie ea a naibii dacă avea să îl lase! Aprecia

prietenia şi loialitatea lui Bărbie şi, dacă singurul fel în care o putea recâştiga era să îi povestească toată istoria ei murdară, atunci o va face. Şi dacă singurul mod în care îşi putea regăsi pacea spiritului, capacitatea de a munci cum trebuie, era să vândă Foundland, atunci o va face şi pe asta!

Intrând pe uşa din fată, se bucură de aerul ceva mai răcoros şi auzi ţăcănitul rapid al maşinii de scris al lui Bărbie, venind dinspre salon, unde îşi avea biroul.

Jet merse la bucătărie să facă o cafea, admirând viteza cu care degetele lui Bărbie zburau agere pe clape. Probabil că rebătea prima versiune a capitolului pe care Jet îl terminase cu o zi înainte, făcându-l mai uşor de priceput. Jet dactilografia îngrozitor, cu o grămadă de greşeli, cu linii groase acolo unde scosese pasaje întregi, cu completări făcute de mână.

Ibricul fierbea. Jet turnă apa peste cafeaua instant şi avu deodată o viziune a ei însăşi, bătând răbdătoare la maşină, cu două degete, la vechea şi temperamentala maşină de scris portabilă, care fusese tot ceea ce îşi putuse ea permite, când începuse să scrie. Claritatea acestei viziuni care îi fulgerase prin minte păruse mai reală decât bucătăria mobilată în stil casnic şi totuşi costisitor.

Bătuse la maşină schiţele terminate ale acelor prime nuvele, cu sufletul la gură, speriată că zgomotul clapelor l-ar putea trezi pe Tod, care dormea în camera alăturată, în spatele unui perete despărţitor, aproape la fel de subţire ca hârtia.

Jet închise strâns pleoapele şi inspiră adânc, când durerea o cuprinse. Tod nu mai era şi se învăţase să nu mai gândească înapoi la acele zile când toată dragostea de care era capabilă se îndreptase către acel băietei dolofan, ai căror ochi fuseseră la fel de aurii ca ai tatălui său ...

Scutură violent capul, într-o negare fizică a amintirilor mult prea dureroase, amintiri pe care le alungase şi nu avea intenţia să le lase să se întoarcă înapoi. Dar mâinile îi tremurară când aşeză cănile de cafea şi un platou de biscuiţi pe o tavă, cu fata palidă pe sub bronzul căpătat în plimbările sale pe dealuri. Duse tava înăuntru.

Bărbie stătea la biroul ei, citind absorbită o pagină din maşina de scris. Privi în jurul ei, tresărind la auzul uşii trântite de Jet cu piciorul, atunci când intră cu tava.

- Cafeaua, anunţă Jet exuberantă, hotărâtă să dărâme zidul dintre ele două. M-am gândit să o bem împreună. Cum merge?

- Sunt vreo două scrisori, pe care trebuie să le semnezi, răspunse Bărbie cu voce seacă. Aproape am terminat de dactilografiat ce mi-ai dat.

- Grozav! Mulţumesc.

Jet îşi luă cana şi se aşeză într-un fotoliu adânc, relaxându-se în aerul însorit, care intra leneş pe una dintre ferestre. Spera să descopere puţină căldură în atitudinea lui Bărbie şi se încruntă uşor când cealaltă fată puse pe birou coala de hârtie dactilografiată pe care o verificase şi o întrebă scurt:

- De ce nu pui niciodată şi puţină dragoste în cărţile tale?

- Pun, răspunse Jet prudentă, întrebarea luând-o pe nepregătite. Este o scenă la începutul capitolului doi şi una la mijlocul capitolului patru, probabil că de abia ai bătut una la maşină.

- Asta nu e dragoste, replică Bărbie dispreţuitoare.

Se aplecă şi îşi luă cafeaua de pe tavă, strângând cana între palme, iară a privi către Jet.

- Asta este sex. Toţi eroii tăi tratează femeile ca pe nişte gunoaie. Aşa îi vezi tu pe bărbaţi?

Jet nu voia să discute acest subiect, nu acum, nici în ruptul capului. Dacă va ajunge în situaţia de a-i spune lui Bărbie precis cum învăţase ea că sunt femeile tratate de

către bărbaţi - unele femei, unii bărbaţi - ar fi avut nevoie de timp ca să îşi găsească cuvintele potrivite, să se adune, să se asigure că bariera dureroasă din sufletul ei avea valoare. Dar aici şi acum, când o ostilitate de abia mascată ameninţa să rupă relaţiile dintre ele, nu era momentul potrivit.

- Cărţile sunt scrise în special pentru cititori de sex masculin, reuşi Jet să spună cu un ton lejer. Şi bărbaţii care le citesc caută suspans, poveşti poliţiste sexy care să cuprindă o doză suficientă de aventură, eroi duri - tipul de bărbaţi care şi-ar dori şi ei să fie dacă nu ar avea rate de plătit, copii de crescut. Nu mai rămâne loc în cărţile mele pentru dulcegării - nu ar face decât să încetinească ritmul acţiunii.

- Dacă spui tu.

Bărbie nu păru prea convinsă şi, deşi Jet se străduise să se arate glumeaţă, simţi o greutate rece curgându-i prin vene. Învăţase lecţia dureroasă că dragostea este o emoţie ucigătoare. Nu era loc pentru dragoste în viaţa ei, nici în cărţile ei - iar cărţile erau acum chiar viaţa ei.

Nuvelele pe care le scrisese şi vânduse la începutul carierei ei aveau intrigi romantice, fuseseră ţesute pe temele unor iubiri romantice. După naşterea lui Tod îşi luase o slujbă de seară. Lucra la bar, într-o cârciumă din apropiere, în timp de Denise, fata cu care împărţea micul apartament, stătea cu copilul. Slujba de seară îi lăsa toată ziua liberă pentru a se ocupa de copil cât timp Denise era chelneriţă. Treaba în casă mergea repede şi Tod, în vârstă de numai două luni - când începuse ea prima dată să scrie, dormea cea mai mare parte a zilei. Deci, se hotărâse să îşi încerce mâna şi să scrie, în loc să citească cărţi împrumutate de la bibliotecă, pentru a-şi umple orele lungi. în acele zile, până la moartea lui Tod, avusese încă o inimă romantică, deşi una decepţionată.

Pe atunci, credea încă în finaluri fericite, chiar dacă trădarea lui Denny încă o mai durea profund, de câte ori

îşi amintea de el. Pentru că, nenorocoasă cum fusese, dragostea aceea i-l dăruise pe Tod, iar Tod îi umplea sufletul de bucurie. Gândise, în vremea aceea, că dragostea dintre ea şi Denny avusese, într-un fel, un final fericit.

Dar viaţa nu avea finaluri fericite; Jet aflase acest adevăr.

Viaţa reală era aspră şi crudă şi tot romantismul ei se spulberă. Toată dragostea pe care o cunoscuse vreodată îi fusese smulsă - părinţii, iubitul, fiul, chiar şi câinele, Prince. Şi dacă nu şi-ar fi închis cu răceală toate amintirile, şi ea s-ar fi spulberat.

- L-ai văzut pe Ben când a ieşit?

Bărbie îi întrerupse gândurile neplăcute şi Jet se întoarse brusc în prezent, scuturând capul:

- Nu. Nu-mi spune că iar a pornit-o hai-hui!

Înclinarea recentă a lui Ben de a dispare ore întregi, aproape că o înnebunise pe mama sa, iar Jet spuse repede, simpatia îmblânzindu-i chipul:

- De ce nu te duci şi tu pe afară să îl cauţi şi să mergeţi la fermă? Sunt convinsă că Alan şi mama lui ar fi încântaţi să vă vadă.

- Nu.

Refuzul hotărât al lui Bărbie o Seu pe Jet să se întrebe dacă cei doi nu se mai înţelegeau. Vizitele lui Alan la Foundland se răriseră din senin. De fapt, îşi aminti Jet, Alan mai trecuse doar o singură dată, din ziua în care îi destăinuise că vrea să se însoare cu Bărbie.

- Totuşi cred că, am să merg să îl caut pe Ben.

Roşcata se ridică în picioare, fără să privească la Jet şi adăugă sec:

- Am să termin după-amiază de răspuns admiratorilor tăi.

- Bărbie, ce s-a întâmplat?

l6.7

Jet-se ridică şi ea în picioare, urând această atmosferă care se părea că se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Dacă nu lua rapid o hotărâre, probabil că se va transforma într-un perete impenetrabil.

- S-a întâmplat ceva cu tine, continuă ea cu ochii săi albastru-intens îngrijoraţi. Am făcut sau am spus eu ceva rău? Sau nu îţi place aici? Poate că tu şi cu Ben v-aţi simţi mai bine undeva unde să nu fiţi atât de izolaţi?

Chiar pe când termina, de vorbit, Jet văzu cum tensiunea neplăcută se stinge şi cum prietena ei îşi coboară capul roşcat, pentru a-l ridica apoi, cu ochii umezi:

- Proasto! bombăni Bărbie, gata să plângă. Bineînţeles că nu ai spus şi nu ai făcut nimica rău. Iar eu şi cu Ben ne simţim foarte bine aici. Singurul lucru rău în toate astea este purtarea lui.

Se întoarse cu spatele la Jet şi începu să răscolească printre hârtii.

- Îmi trec multe prin cap. Este vorba despre Alan, vezi tu.

- Alan?, o întrebă Jet blândă. Ce a făcut?

- Nimic. Totul.

Bărbie răspunse enigmatic, arătând la fel de nefericită pe cât se simţea şi Jet.

- De fapt nu a spus mare lucru, dar din câte a lăsat să se înţeleagă, când l-am văzut ultima oară, cred că vrea să mă ia de nevastă.

- Şi? zâmbi Jet complice. Ce-i rău în asta? Nu îţi place de el? Doar - vocea îi îngheţă iar - doar nu eşti tot în admiraţia „bărbatului dumnezeiesc” - Denny Fox.

- Sub nici o formă.

Bărbie zâmbi răutăcios, evitând privirile lui Jet.

- El este ca să visezi la el; am ştiut-o din totdeauna. Aşa este genul ăsta de bărbaţi - pentru fete ca mine. Dar mi-ar fi plăcut puţin romantism în căsătorie şi, din câte spunea Alan, am avut impresia că singurul motiv pentru

care doreşte o soţie, este din cauză că mama lui îmbătrâneşte - iar eu aş vrea ceva mai mult.

- Bărbie !

Jet râse fără să se abţină.

- Să ştii că Alan nu a avut niciodată note bune la exprimarea poetică. Şi atunci când este în încurcătură, cum a fost cu siguranţă atunci când a încercat să îţi spună ce simte pentru tine, practic nici nu poate vorbi! Deci, dacă singura ta grijă este ca să nu te ia ca să îi ţii loc de mamă sau de menajeră neplătită, atunci las-o baltă.

- Nu-i numai asta.

Bărbie, bosumflată, nu se alătura râsului lui Jet.

- Mai am eu nişte îndoieli ale mele. M-am hotărât să nu îmi petrec toată viata singură, vreau şi eu casa mea, bărbatul meu. Ben are şi el nevoie de un tată - aşa că, nu mă căsătoresc eu, oare, cu Alan numai pentru că este potrivit pentru acest rol?

- Numai tu poţi şti ce simţi fată de el, dacă ţii cu adevărat la el sau nu, sublinie Jet şi Bărbie suspină.

- Începusem să Jin la el, destul de mult, înainte să facă aluziile astea referitoare la căsătorie. Dar Denny m-a făcut să mă răzgândesc.

- Ce-a făcut?

Ochii lui Jet se îngustară. Trebuia să bănuiască. Diavolul acela distrugea tot ce atingea.

- Cum? A încercat să facă dragoste cu tine?

- Doamne, nu! Nu a fost niciodată aşa ceva între noi - crede-mă. De fapt, este unul dintre cei mai drăguţi bărbaţi pe care îi cunosc - şi de departe cel mai atrăgător. Dar asta nu-înseamnă că eu nu sunt cu picioarele pe pământ în ceea ce îl priveşte. Nu, mi-a spus - ochii îi alunecară într-o parte, privind afară pe fereastră - sau e ca şi cum mi-ar fi spus, că tu şi cu Alan vă iubiţi. Că ai locuit aici împreună cu el, înainte să vin eu cu Ben. Şi cum ştiu ce gândeşti tu despre căsătorie şi despre

bărbaţi, m-am gândit că, dacă Alan este îndrăgostit de tine dar ştie că nu vă veţi căsători niciodată, atunci aş fi o proastă să mă ataşez de uri bărbat care întotdeauna va iubi pe altcineva. înţelegi ce vreau să spun? murmură ea necăjită.

Jet înţelegea prea bine. Se aşeză cu greutate pe scaun, simţind cum furia urcă în interiorul ei. Porcul! Porcul mincinos şi perfid! Nu era de mirare că plecase din regiune încercând să-şi controleze mânia care o îndemna să ţipe şi să spargă lucrurile din cameră, întrebă:

- Şi exact când a scos această perlă?

- În acea sâmbătă seară. Ţii minte? Ben şi cu mine petrecusem toată ziua cu Alan. Denny a picat aici, să îşi caute cravata. S-a întors mult mai târziu, după ce tu te culcaseşi. I-am făcut o cafea şi am stat de vorbă. Cred că i-am spus despre ce începusem să simt faţă de Alan - tocmai ne plimbasem împreună în seara aceea şi eram fericită. Oricum, atunci mi-a spus despre tine şi Alan. Din acea seară, nu cred că m-am mai simţit cu adevărat fericită. O, ştiu că prietenia dintre voi e foarte veche şi nu e treaba mea dacă v-aţi culcat sau nu împreună, dar astă m-a făcut să pun stavilă sentimentelor mele pentru el.

- Sunt convinsă !

Jet îşi răsuci faptele în minte. Indiferent cine ar fi fost rănit în toată afacerea, Denny Fox era hotărât să continue să arunce cu noroi în jurul ei. înţelesese că Bărbie o admiră, aşa că îşi pusese în cap să-i schimbe convingerile. Faptul că îi spusese lui Bărbie că ea şi Alan erau iubiţi, la numai câteva ore după ce insinuase că îşi petrecuse noaptea cu ea era o capodoperă de zdruncinare a reputaţiilor !

- Te-ar ajuta la ceva să afli că eu şi cu Alan nu am fost niciodată iubiţi?

Jet se ridică în picioare, aranjându-şi fusta de bumbac pe şolduri. Era cuprinsă de o stare de agitaţie, nu-şi mai

găsea locul, dorea să poată face ceva. Dacă ar fi pus mâna pe Denzil Fox l-ar fi rupt în bucăţele!

- Denny îmi urăşte îndrăzneala, îi spuse ea lui Bărbie. Ar face orice să îmi întineze numele, să mă umilească şi să distrugă orice relaţie bună pe Care o am. Nu mă întreba de ce, pentru că nici eu nu ştiu. Dar crede-mă că aşa este. Şi îţi propun să-ţi vezi de treburile tale, pornind de la această idee. Alan ţine la tine, mi-a spus-o chiar el şi e la latitudinea ta să afli dacă simţi şi tu la fel în ce-l priveşte. De ce nu te duci să îl vezi în după-amiaza asta? Îl caut eu pe Ben şi îl iau cu mine în oraş, ca să nu ai grija lui.

Nu îi luă mult timp să îl găsească pe Ben. Jet merse drept la torentul care curgea în spatele casei, amintindu-şi cum apa care curgea clipocind o fascinase când era copil. Era ud leoarcă, mânjit cu noroi pe obraji şi îi trebui o jumătate de oră să îl spele şi să îl îmbrace în haine curate. Nu îşi mai permisese niciodată un contact atât de apropiat cu băieţelul. Pieptănându-l şi descurcându-i buclele, simţi cum i se pune un nod în gât şi i se umplu ochii de lacrimi.

În timp ce cobora cu el pe scări şi străbăteau holul, auzi clar sunetul maşinii de scris. Jet spera ca Bărbie să nu rămână lipită de birou pentru tot restul zilei. Asta ar fi însemnat că oferta ei de a-l lua pe Ben fusese inutilă, ca şi încercarea grea pe care asta o implica.

Dar dacă Bărbie nu dorea să profite de avantajul oferit – timp liber să se vadă cu Alan şi eliberarea de grija lui Ben - era treaba ei. Jet nu mai putea face altceva.

Urcându-l pe Ben în maşină, încercă să îşi înfrângă valul de furie şi resentiment care o cuprindea la gândul că Denny era în stare de orice, numai să îi plătească răzbunarea pe care i-o promisese. Nu avea sens să discute lucrurile astea cu el. Nu avea sens să meargă la el acasă şi să îl întrebe ce avea de gând, pentru că nu era acolo.

Se strădui să îşi alunge gândurile referitoare la Denny. Când conducea spre Tolcaster, străbătând ţinuturile cunoscute, încercă să vorbească cu Ben. Nu era uşor, pentru că relaţia dintre ei era limitată - ea fusese cea care o limitase - iar mintea lui Ben mergea pentru moment într-o singură direcţie: starea goală a stomacului. Dar ochii i se luminară de cum îi promise de mâncare, după ce va fi găsit un loc de parcare. O întrebă:

- Şi după aceea mergem acasă?

- Mai târziu.

Îşi scotoci mintea după ceva ce l-ar fi putut interesa pe copil, care era stânjenit în prezenţa ei şi care ar fi preferat să fie acasă, pe malul apei, sau în luncă, decât pe străzile aglomerate ale centrului comercial. Aşa că, găsind o idee, îi spuse:

- Este un parc unde am putea merge. E aşezat lângă ruinele unui castel.

Era numai un turn dărăpănat şi fundaţiile unor ziduri dărâmate de trupele lui Cromwell, dar erau şi leagăne şi tobogane pentru copii, o zonă cu iarbă verde şi o mică grădină zoologică.

Jet îi spuse lui Ben:

- Au construit castelul aici, pentru că puteau privi de la înălţime, de jur împrejur, şi ocheau duşmanul.

Stăteau la umbra turnului în ruină, pe povârnişul de gresie roşie care cobora către râul leneş curgător şi către lunca joasă.

- Vreau să mă dau în leagăn.

Pe Ben nu îl interesa priveliştea şi nici motivul pentru care castelul-fusese construit pe aceste locuri cu şapte secole înainte. îşi lingea drăgălaş îngheţata şi Jet se întrebă unde; mai intra. Tocmai mâcase un prânz de. proporţii monumentale.

- Dacă crezi că nu ţi se face rău, poţi merge. Se uită neîncrezătoare la el, cum ronţăie ultima bucăţică din cornul de la îngheţată şi cum îşi şterge mâinile pe poalele

cămăşii. Chiar la vârsta de aproape cinci ani, mâinile lui încă mai aveau acel aspect de stea de mare pe care îl avuseseră şi mâinile lui Tod.

Inima îi zvâcni neplăcut, când încerca să răspundă zâmbetului larg al băiatului. Nu era vina ei că, de câte ori îl privea, vedea umbra unui copil care ar fi avut aproape aceeaşi vârstă, dacă ar fi trăit.

Luându-l de mână, se forţă să nu îşi schimonosească fata la contactul cu mânuţă lui caldă şi îi spuse:

- Mai întâi mergem la grădina zoologică - să-i dăm timp mâncării să alunece. Bine?

- Bine.

Părea să fie de acord cu planurile ei şi tropotea mărunt pe picioruşele lui dolofane, liniştit şi bine-dispus, alături de ea acceptând-o iară reţinerea obişnuită, pentru prima dată în acea zi, sau în oricare altă zi.

Dar la jumătatea drumului cum o luaseră, ca să scurteze, peste iarbă, în bătaia soarelui, Jet îl simţi tresărind şi trăgând-o după el. Şi înainte ca să mai poată face ceva, zvâcni din mâna ei şi zbură peste gazon, strigând:

- Denny! Hei, Denny, aşteaptă-ne! Lui Jet îi sări inima din piept şi gura i se uscă dintr-o dată. Privea cu ochii îngustaţi în direcţia în care o pornise Ben în zbor. Nu era nici o îndoială: silueta înaltă, suplă, părul tuns perie - mai mult auriu decât roşcat în lumina crudă a soarelui. îi trebuiră câteva momente pentru a o recunoaşte pe femeia care era cu el. Aspectul Pamelei Trent începuse să se degradeze, din cauza kilogramelor în plus pe care le pusese pe ea în cei şase ani care trecuseră, dar era încă o femeie frumoasă, îmbrăcată şi aranjată perfect.

Denny ridică copilul în braţe, râzând, cu ochii scormonind chipurile celor care stăteau la soare. îşi dădu imediat seama că o recunoscuse, în momentul în care zâmbetul i se şterse de pe buze, lăsându-l încruntat.

Şovăitoare, Jet se îndreptă către bărbat, femeie şi copil. Instinctul îi şoptea să se întoarcă şi să plece, cu capul sus, dar nu îl putea lăsa acolo pe Ben!

Îşi compuse o fată calmă, rece, dar tremura pe dinăuntru. Îl văzu pe Denny întorcându-se către Pamela şi spunându-i ceva ce probabil că o amuzase pe cealaltă femeie din moment ce încă mai zâmbea când se întoarse să o privească cu ochi răi pe Jet, care sosea.

Făcu apel la toată puterea sa de voinţă pentru a-şi păstra autocontrolul, în fata furiei care izbucni în ea, când se apropie de bărbatul care ar fi făcut orice, numai să o umilească şi să o înjosească.

Amuzamentul celor doi era exact ce îi lipsea! îi întorcea stomacul pe dos. Jet putea chiar ghici natura glumei dintre ei. Cât de patetică şi demnă de râs fusese ea cu şase ani în urmă, pândind uşa de la conacul Withington, rugându-se să fie primită, să fie lăsată să vorbească cu Denny, numai pentru a fi gonită dintr-o suflare, cu toată lumea din jurul ei spartă în bucăţele.

Acum şase ani, cei doi fuseseră logodiţi. Ce se întâmplase? Oare Pamela îi spusese că o fată cu părul ca de ţigancă venise să îl caute, că întrebase de el? Oare aflase ea atunci despre noaptea petrecută în cabana ciobanilor? Oare, datorită furiei de a fi aflat aceasta, făcuse o scenă care îi oferise lui Denny prilejul de a rupe logodna?

Jet nu putea ghici, dar, orice s-ar fi întâmplat, în acest moment, păreau destul de apropiaţi, cum stăteau zâmbitori, cu capetele împreunate. Mâna Pamelei strângea posesiv braţul lui gol şi bronzat. Poate că ea se împăcase cu gândul cu privire la incapacitatea lui de a se implica emoţional şi dorea să fie disponibilă de câte ori ochii lui chihlimbarii se îndreptau în direcţia ei. Era destul de uşor pentru o femeie să îşi piardă mândria şi integritatea în faţa magnetismului puternic masculin care îl înconjura pe Denny. Jet ştia pe pielea ei acest lucru!

Dintr-o dată, nu se mai simţi încurcată de zâmbetul superior şi compătimitor al Pamelei. Îi păru rău pentru cealaltă femeie, pentru că şi ea ştia ce înseamnă să răspunzi fizic unui bărbat care îşi tratează femeile ca pe nişte gunoaie. Dar, spre deosebire de Pamela, Jet nu mai avea de gând să mai răspundă în acest fel.

- Unde e Bărbie? întrebă Denny, când Jet păşi de pe iarbă pe poteca pietruită pe care stăteau ceilalţi. Sper că nu e bolnavă!

Jet ridică capul, cercetând îngrijorarea din ochii iui. Puţin îi păsa dacă altcineva se simţea bine sau rău, atâta timp cât lui personal îi era bine.

- E sănătoasă.

- Eu şi cu Jet am ieşit la plimbare împreună, îl informă Ben, pe când Denny îşi aşeza mai comod pe picior greutatea aproape inconsistentă a copilului.

- Chiar aşa?

Rictusul lui Denny îi arăta cu claritate îndoiala cu privire la asemenea iniţiative ale lui Jet, îndoiala accentuată când murmură, cu ochii ţintă la ea:

- Cine ţi-a sucit braţul?

Se Meu că nu aude. Vorbi către Ben, cu voce clară şi controlată:

- E timpul să mergem la grădina zoologică, Ben.

Dar băieţelul părea să fi surzit brusc, iar Pamela aruncă, în momentul de pauză:

- Pur şi simplu trebuie să zbor, dragă Denny. Mulţumesc pentru prânz. Pe curând!

Se întinse şi aşeză un sărut galeş pe colţul gurii lui, apoi se întoarse, privirile ei trecură peste Jet ca şi cum ar fi concediat-o şi se îndepărtă grăbită.

- Deci încă te mai vezi cu Pamela.

Jet nu se putu abţine să nu o spună, iar vocea îi trăda amintirea dezagreabilă a femeii care, cu câteva cuvinte bine alese, îi zdrobise cu totul iluziile romantice, cu ani de zile în urmă.

- Trebuie să fie unul dintre recordurile tale de durată.

- Ce Dumnezeu ..., începu Denny, cu ochii uimiţi.

Jet nu apucă să audă restul, pentru că fu lovită între umeri de ceva greu, clătinând-o. Se întoarse repede, apoi se aplecă să culeagă mingea de fotbal de la picioarele ei. Bumbacul în culori pastelate al fustei i se învârti în jurul pulpelor. Râzând, ridică mingea şi o ţinu deasupra capului, doar o secundă, înainte de a o trimite înapoi către cei doi tineri stingheriţi, care se aşteptau cu siguranţă să fie muştruluiţi pentru neatenţia lor.

- Eşti bine? Nu s-a întâmplat nimic? întrebă Denny calm. Jet nu se obosi să îi răspundă. Ce îi păsa lui?

Ben sări din braţele lui Denny şi ar fi pornit-o în goană către cei doi copii mai mari, care băteau acum mingea circumspecţi prin iarbă, dacă Jet nu l-ar fi apucat de încheietură.

- Nu te duci nicăieri, golanule! Mergem să ne uităm la animale, ţii minte?

Râse la vederea expresiei chinuite a feţişoarei lui pistruiate, dar se încordă iar, când îl auzi pe Denny:

- Pare o idee bună. Mergem cu toţii.

Întinse o mână către Ben, dar, spre surpriza lui Jet, copilul se agăţă de ea, privind în sus către ea, când începură să meargă spre intrarea în mica grădină zoologică.

- Ai aruncat o minge bună, Jet, spuse el cât se poate de serios. Nu ca mama. La ea, sau zboară prea sus, sau aterizează în spatele ei.

- Ar trebui să ne mai jucăm şi noi din când în când cu mingea, nu-i aşa? se oferi ea, mirându-se că ceva începe să se topească înlăuntrul ei când simţi mânuţa strângând-o mai tare de mână. Se miră că, de această dată, se poate bucura de această apropiere.

Îşi înghiţi nodul din gât, apoi tresări nemulţumită când îl văzu pe Denny cum plăteşte la intrare.

- Nu este nevoie să vii şi tu, îi aruncă ea. Eu şi cu Ben ne simţeam bine singuri.

Realiză surprinsă că acesta era adevărul. Niciodată nu mai petrecuse de bună voie alături de Ben mai mult timp decât fusese strict nevoie, pentru că se temuse de amintirile dureroase pe care i le-ar fi putut stârni inevitabil o relaţie între ei. Avusese parte de destulă durere în viaţă ca să nu şi-o mai caute singură. Aşa că i se păruse înţelept să păstreze o distanţă.

- Mi-ar place să merg şi eu, răspunse el afabil, înmânându-i biletele. M-am răzgândit să mai merg la cabană, aşa că aş putea petrece foarte bine ziua în acest fel.

Ochii lui o sfidau, provocând-o să facă o scenă în faţa copilului. Dar când Ben alergă către o cuşcă unde se găseau doi ponei de Shetland, o întrebă sec:

- Ce tot vrei să insinuezi? De ce să nu o mai văd pe Pam? Şi ce-i cu toată povestea aia cu recordul de durată?

- Las-o baltă, îi trânti Jet.

Îl ajunse pe Ben lângă balustradă, regretând deja că menţionase numele celeilalte femei, faptul că aceea fusese şi poate că mai era logodnica lui Denny. Fiecare nerv al trupului ei era în alertă, temându-se de pericolul pe care îl reprezenta acest bărbat pentru pacea sufletului ei. Sentimentul nu era de loc comod. Numai prin faptul că era alături de el şi pulsul îi bătea ca un ciocan, sângele îi alerga prin vene, fiecare fibră a trupului ei era acordată la acel magnetism animalic. O făcea să îi fie ruşine de ea însăşi; îl ştia ce fel de bărbat este, ştia că, în ceea ce o privea, singura lui preocupare era să o rănească şi să o umilească. Atunci de ce, oare, nenorocitul ăsta de trup al ei îi răspundea în acest fel? Era o rămăşiţă a timpului în care se iubiseră şi fuseseră fericiţi, sau era ceva mai profund în asta? Orice ar fi fost, ea trebuia să lupte împotriva lui.

Pierzându-şi interesul pentru ponei, Ben o tuli să se uite la o căsuţă de păpuşi de mărime considerabilă, cu faţada de sticlă, în spatele căreia mişunau o duzină de şoricei. Denny spuse cu voce egală:

- Am citit toate cărţile tale semnate Roger Blyde. De fapt le-am citit pe toate, în afară de ultima, pentru că am aflat că erau scrise de tine.

- Ce-ai spus?

Lui Jet i se tăiară picioarele. Nu era oare nici o cale să îl împiedice pe acest bărbat să-şi croiască drum cu pumnalul în viaţa ei? Identitatea ei ca Roger Blyde fusese unul dintre cele mai mari secrete ale ei.

- Felicitări.

Se întoarse să o privească, cu ochi galbeni şi răi.

- Acum înţeleg cum de îţi permiţi să trăieşti în stilul ăsta.

Poate că iubiţii tăi nici nu-i trebuie să plătească chiar atât de mult cum mi-am imaginat prima dată.

- Nenorocitule !

Cu buzele albite de furie, îi urî stăpânirea rece care îi permitea să se amuze detaşat, evident în largul lui. Nu exista o limită a indiscreţiei lui, a insultelor?

- De ce?

Ridică o sprânceană deasupra ochilor dispreţuitori, ca şi cum l-ar fi mirat mustrarea.

- Nu îţi place când cineva cotrobăie în spatele exteriorului sofisticat şi găseşte femeia adevărată care se ascunde acolo? Femeie !

Vocea îi era batjocoritoare.

- Cărţile astea puteau fi scrise de un bărbat, în felul ăsta îţi sublimezi sentimentele? Este singurul mod de a le face acceptabile - să le publici sub un nume bărbătesc? Pentru că tu îi tratezi pe bărbaţii din viaţa ta în felul în care eroii tăi îşi tratează femeile - cu brutalitate, ca pe nişte obiecte de joacă. Eşti dură ca oţelul, nu-i aşa? Brutală, nefeminină. Nu aşa păreai în ziua în care ai

împlinit optsprezece ani. Dar am constatat, ulterior, că a fost o piesă într-un singur act. Te-ai născut cu o piatră în loc de suflet.

Nu avea de gând să nege nimic din ce-i spusese! - nu faţă de el. Şi acum avea dreptate să spună că era dură - el o tăcuse să fie aşa. Capul i se ridică sfidător, cu ochi magnifici şi mândri.

- Cine ţi-a spus?

- Nu ţine !

Îşi scutură încet capul, cu gura frumoasă zâmbind dispreţuitor.

- Crezi că am să-îi spun? Să zicem că mi-am obţinut informaţiile pe căi ocolite şi mi-am dat cuvântul să nu dezvălui sursa. Spre deosebire de tine, eu îmi ţin promisiunile.

Jet ar fi avut multe de spus pentru a contrazice această minciună sfruntată, dar Ben tocmai de întorcea. Văzuse tot ce era de văzut şi, după spusele lui, asta îi trezise o sete grozavă.

Jet îl privi pe Denny cum îl duce pe Ben şi îi cumpără o cutie de Coca de la un chioşc cu sucuri şi îngheţată, gândindu-se la ultimele lui insulte. Mai întâi, fusese o femeie întreţinută, apoi, îi trata pe bărbaţi în felul în care eroii ei tratau femeile! îi venea să râdă. Nici un bărbat nu fusese admis alături de ea, din momentul în care Denny îi zdrobise inima sub călcâi.

Probabil că aflase de la Bărbie sau de la Alan; nimeni altcineva nu îi mai cunoştea pseudonimul. Nu era supărată pe ei. Denny recunoscuse că recursese la metode ocolite şi ea ştia mai bine decât oricine cum se putea el folosi de şarmul personal. Era în stare să îl facă pe un om să creadă că este alb în loc de negru, dacă îşi punea mintea.

Era acel Denny pe care nu îl putea suferi. îi făcuse rău când era tânără şi extrem de vulnerabilă şi, din motive

necunoscute, voia să îi facă rău în continuare. Nu se mai putea aşa - trebuia oprit înainte de a o scoate din minţi!

Când Coca fu terminată şi cutia aruncată la coş, Ben alergă la spaţiul de joacă şi Jet remarcă rece:

- Nu ţi-a mers planul.

- Ce plan?

Nu părea cu adevărat interesat. Ochii lui era aţintiţi către Ben, care urca treptele toboganului.

- Orice ai fi avut tu în cap atunci când i-ai spus lui Bărbie că eu şi cu Alan suntem iubiţi. Există o lege împotriva calomniei.

- Trebuia spus.

Ridică din umeri, încheind subiectul. în ciuda silei ce o simţea pentru el, Jet nu-şi putu lua ochii de la umerii lui puternici, conturaţi pe sub materialul subţire al cămăşii maron închis, fără mâneci, pe care o purta peste pantalonii strâmţi, crem.

- Nu trebuia să fiu un geniu ca să văd ce simţea Bărbie faţă de Alan. Este o fată drăguţă. Probabil că nu i-a fost uşor de când a murit bărbatul ei şi nu am vrut să sufere şi mai tare. Aşa că am informat-o, cu grijă, că tu şi cu el v-aţi cam făcut de cap la Foundlands. De fapt nici nu ai negat, când am vorbit de el ca despre „iubitul" tău.

- Nici nu-ţi trece prin minte că s-ar putea să greşeşti. Sângele i se suise în obraji. O mânca palma să-i tragă una peste faţa aia egoistă. l-ar fi tras palme după palme, pentru ignoranţa lui arogantă, până când ar fi aflat răspunsul adevărat.

- În ce te priveşte pe tine, nu am greşit. Ochii îi erau duri, neiertători.

- Te cunosc pe toate părţile. Te doare? Durerea creşte de câte ori dezvălui câte ceva murdar pentru a fi examinat în public? Stai noaptea trează în pat să te gândeşti la ce scârboşenie ascunsă am să mai scot la iveală? Aşa faci, Jet?

Ţipetele şi râsetele copiilor de pe spaţiul de joacă se stinseră, sub intensitatea crudă a vorbelor lui. în ciuda căldurii răspândite de soarele arzător, pe Jet o luă cu frig. Părul de pe ceafă i se zbârli de spaimă. Gura i se uscase, ochii vii erau vizibil plini de suferinţă când şopti gâfâit, dorind să afle adevărul, dar temându-se de ce ar fi putut auzi:

- Tu chiar mă urăşti! Doamne, cum mă mai urăşti !

- Şi ura creşte cu fiecare clipă, aprobă el plat. Ţine minte, Jet. Ţine minte - ceas de ceas, clipă de clipă.

Stomacul i se întoarse la auzul ferocităţii din cuvintele lui şi strigă disperată:

- De ce? Trebuie să ştiu de ce!

Pornirea ucigătoare pe care o simţi în spatele trăsăturilor lui implacabile, care îi opreau inima în loc, era subliniată de linia arzătoare a ochilor aurii, care se întoarseră către ea. Ştia că mintea îi luase foc, cuprinsă de o ură care ameninţa să îi prefacă pe amândoi în cenuşă.

- Ce ţi-am făcut eu ţie?

Cuvintele ce sunau ca o rugăminte inconştientă, purtau toată amărăciunea ei pentru felul în care o folosise, o înşelase, înecate acum în nevoia de a şti.

Se întoarse brusc pe călcâie, ca şi cum vederea ei îl dezgusta, iar ea îl prinse involuntar de braţ cerând un răspuns.

Atingerea pielii calde şi bronzate, acoperite cu un păr auriu, îi trimise nişte semnale alarmante prin trup. Toate convergeau, umilitor, într-un nod de dorinţă dureroasă înlăuntrul ei.

Se întoarse într-o fracţiune de secundă şi îi aruncă mâna cât colo, ca şi cum l-ar fi fript. Respiraţia îi ieşea grea şi gâfâită din plămâni. Riduri adânci, săpate de durere îi înconjurau gura subţiată de cruzime. Ochii lui îi sfredeliră sufletul când îi aruncară:

- Ne-ai ucis copilul. Poate că mintea ta seacă, egoistă şi josnică nu consideră că ăsta ar fi un motiv suficient. Dar pentru mine este. Ne-ai omorât copilul, Jet. Iar eu am promis, pe moartea fiului meu, că te voi găsi şi ţi-o voi plăti cu vârf şi îndesat.

Capitolul 8.

După plecarea lui Denny, Jet se lăsă să alunece pe una dintre numeroasele bănci care înconjurau locul de joacă. Picioarele ei tremurau prea tare pentru a o mai purta până la leagăne, ca să îl ia pe Ben de acolo.

În afară de asta, avea nevoie de timp pentru gândire, pentru a înţelege acuzaţiile crude ale lui Denny. Inima îi bătea nebuneşte, scăpată de sub control, dar perfect în acord cu gândurile ei confuze şi împrăştiate.

Cum ar fi putut el să ştie despre existenta lui Tod? Cum ar fi putut şti că are un fiu fără a face, cât de cât, investigaţii asupra bunăstării acestuia.

Uşor, presupuse ea. Responsabilităţile şi angajamentele de durată nu erau genul lui.

Cu toate astea, nu jucase teatru când îi arătase cât de tare îl afectase moartea lui Tod. Gândurile ei haotice alergau care încotro, ca nişte mici animale prinse în cursă, într-un labirint cu toate ieşirile blocate...

Ura lui fată de ea, care o uluise, fusese violent şi reprobator explicată atunci când îi promisese că o va face să plătească, mereu şi mereu.

Nimeni din sat nu ştia că ea dăduse naştere unui fiu, deci Denny nu-şi putuse culege informaţia de acolo. Alan ştiuse, dar el nu spusese nimănui, nici măcar mamei sale; îi dăduse cuvântul lui de onoare şi Jet îl credea.

Aşa că Denny trebuie să fi găsit ştirea morţii copilului prin ziare. Acest gând îi dădu o stare de rău fizic. Presa de scandal, în special, făcuse mare caz de tragedia care se petrecuse. Insinuările grosolane referitoare la absenta

mamei, uşuratică şi iubitoare de plăceri, o acuzase mai tare decât dacă i s-ar fi aruncat vina direct în faţă.

Ghearele răsucite şi înţepătoare ale vinovăţiei, adânc îngropate în minte, doborâră bariera auto-impusă a uitării şi o cotropiră cu sălbăticie. Dacă nu l-ar fi lăsat pe Tod pe mâinile nepricepute ale Denisei...

Fără să vrea, un geamăt de disperare îi scăpă printre buzele cenuşii. Nici nu o zări pe femeia în vârstă care sosise de pe alee, plimbând un cărucior şi se oprise în faţa ei.

- Te simţi bine, dragă?

Femeia se aşeză lângă ea, umplând tot spaţiul rămas gol, cu cărucior ul aşezat drept în faţa ei.

- Să-mi mai odihnesc şi eu picioarele, un pic. Căldură mare, nu-i aşa?

Ochii căprui, strălucitori, o cercetară minuţios pe Jet. Femeia avea un chip ridat şi inchizitorial, iar Jet nu auzi nici un cuvânt din ce spunea ea, legănând căruciorul:

- Asta este Sara, prima mea nepoţică. Ce dulce e, nu-i aşa? Vin deseori cu ea aici când este vreme bună. îi mai dau şi lui Marge a mea un pic de răgaz. îţi dai seama, când ai mei erau mici, n-aveam pe nimeni să mă ajute.

„Nu am. fost eu de vină pentru moartea lui - nu am fost!” Gândurile care îi urlau, lui Jet prin cap acopereau complet vorbele femeii. „Doamne, spune-mi că nu am fost eu de vină! Denny nu se poate să aibă dreptate, nu-i aşa?”

- O, bietul copil! Vezi ce căzătură a tras din leagănul ăla?

Femeia o înghionti pe Jet.

- Uite, acolo, vezi? Se vede că mamă-sa nu-i cu el. Şi nu se găseşte nimeni ca să-l ridice de jos.

Femeia o împunse iar şi Jet aproape că sări în sus de spaimă.

Privi cu mirare chipul bătrân şi ridat, cu ochi orbi, iară să înţeleagă un cuvânt din ce i se spunea, până ce hohotele inconfundabile de plâns ale lui Ben îşi croiră drum printre gândurile ei tulburi.

Fu imediat în picioare, îşi înşfăcă geanta de umăr şi tresări când femeia murmură acru, răscolind rana proaspătă şi de curând redeschisă a vinovăţiei:

- Unele mame ar trebui închise! Ce iresponsabilă !

Jet se aruncă în genunchi în iarbă când Ben se clătină către ea, cu mâinile încleştate pe faţa ce şiroia în aceeaşi măsură de sânge şi de lacrimi.

Cu blândeţe, dar cu fermitate, îi îndepărtă mâinile de la faţă, cu cealaltă mână cotrobăi în geantă după batistă. Îl tamponă, îi strânse puţin năsucul pentru a opri sângerarea şi a simţi cum inima i se topeşte sub erupţia unei iubiri materne de care uitase că era capabilă.

- E-n regulă, păpuşă. îl luă în braţe şi izbucni în lacrimi când simţi cum o ia cu mânuţele de după gât şi îi simţi căpşorul cuibărindu-se în umărul ei.

Ceva în interiorul ei se topea, se scurgea, barierele formidabile pe care le ridicase după moartea lui Tod se năruiau.

După ce refuzase chiar ideea că ar mai putea iubi, era uluită sa vadă cât de uşor îi era să primească iar dragostea în inima ei. Uşor şi grozav de reconfortant ...

Când smiorcăielile încetară, îşi şterse lacrimile de pe proprii obraji şi îi descleştă mânuţele încolăcite după gâtul ei. Râzând şmechereşte, îi spuse:

- Arătăm ca şi când am fi mers la bătălie! Haide să mergem să ne spălăm. Ce zici? Ştiu un loc unde putem lua şi o cană de ceai.

Ben îi răspunse ca un ecou la zâmbet, cu feţişoara murdară şi plină de lacrimi, nespus de drăgălaşă. Oare cuvintele lui Denny trecuseră prin bariera de gheaţă pe care o construise între ea şi copilul lui Bărbie? Sau inima

ei îngheţată, fără ştirea ei, era iarăşi gata şi dornică să ofere dragoste?

O încântare stranie, epuizantă, o cuprinse când părăsiră mână în mână înconjurimile castelului şi merseră câteva sute de metri mai jos pe o străduţă bolovănoasă, la ceainăria castelului. La spălător, se urmăriră cu un deliciu reciproc, neştiind care dintre ei oferă cea mai grozavă privelişte. Lui Jet i se desfăcuse părul, iar ochii îi sclipeau deasupra obrajilor murdari. Fusta ei înfloratăşi bluza bleu erau mototolite şi pătate de sânge. Va da toate acuzaţiile lui Denny la spate pe timpul cât îi mai rămânea din acea zi şi se va bucura de prezenta lui Ben, sperând că şi el se va bucura de a ei. Mâine, când Bărbie se va ocupa din nou de fiul ei, va avea timp să se gândească la cele ce îi spusese Denny.

După un efort de zece minute, cu apă caldă şi un pieptăn, Jet se declarase suficient de satisfăcută.

- Acum cred că nu ne vor arunca afară din local, dacă mergem să comandăm un ceai, ce zici? Hai să mergem să vedem ce au. Ţi-e foame, Ben?

Îi era, ca de obicei, şi ceru tartine cu ou şi prăjitură cu fructe. în timp ce Jet îşi sorbea ceaiul, îi spuse gânditoare:

- Ţii minte unde am parcat maşina? Ei, lângă parking este un magazin cu animale - am trecut pe lângă el când am mers către oraş. Şi am văzut nişte căţeluşi chiar în vitrină.

Băieţelul o privea, cu felia de prăjitură rămasă la jumătatea drumului către gură.

- Şi m-am gândit că ar fi bine să avem un câine la Foundlands. Numai că nu ştiu cine o să aibă timp să se ocupe de el. M-am gândit o clipă că tu ... dar lasă ...

Zâmbi când îl văzu cum freamătă de interes. Se înroşi la faţă şi ţipă:

- Am eu grijă de el, Jet! Nu mă deranjează!

- Eşti sigur?

Îl întrebă cu seriozitatea care simţea că se potrivea momentului.

- Tu ai o grămadă de timp, mai ales când eşti în vacanţe. Sigur - îşi puse jos pe masă cana de ceai - dacă te-ai angaja să te ocupi de un căţel, el ar trebui să îţi aparţină, nu-i aşa? Aşa ar fi corect. Mergem să aruncăm o privire?

Puiul negru de labrador adormise în poala lui Ben când Jet trase limuzina în faţa casei, la Foundland. Trupul său de gumă părea lipsit de oase în braţele lui Ben, carp îl adăpostea protector, cu ochii strălucitori de mândrie.

- Du-l în casă şi prezintă-l mamei, îi spuse ea, ştiind că Bărbie trebuia să fie acasă, pentru că Land Rover-ul lui Alan era parcat în fata casei.

Privi cu ochi blânzi cum băieţelul îşi duce cu grijă căţeluşul adormit în casă. Animalul avea să îi dea ceva mai mult de lucru. Ben era prea mic pentru a-l îngriji cum trebuie. Dar atâta timp cât copilul ştia că animalul îi aparţine, cât timp era convins că binele acestuia stătea în întregime în mâinile lui, Jet nu avea nimic împotrivă să arunce o privire pe regimul lui alimentar şi să spele după el până ce va învăţa să nu mai facă în casă.

Jet îl urmă, după ce strânse bagajele noului venit - hamul, zgarda, castronelele şi mâncarea pentru căţei, păturica de lână cu care aveau de gând să tapeteze o cutie potrivită, până va creşte suficient de mare pentru a avea nevoie de un coşulet.

Vocile care se auzeau din salon îi dădeau lui Jet de înţeles că atât Bărbie cât şi Alan admirau cum se cuvine noul locatar de la Foundlands. Iar Jet, încărcată, împinse uşa cu umărul şi îngheţă când văzu că unul dintre admiratori era Denny.

Ce venise el să facă aici? Dorea să elaboreze acuzaţia îngrozitoare pe care i-o aruncase acum o oră sau două?

- Jet, e grozav !

Bărbie, numai zâmbet, îi întrerupse gândurile furioase.

- Nu ştiam că îţi doreai un câine !

- Nu este al meu, se disculpă Jet, cuprinsă dintr-o dată de oboseală.

Zâmbi, însă, privindu-l pe Ben în ochi.

- Aparţine fiului tău şi el este cel care îl va feri de rele şi îl va scoate la plimbare. Bună, Alan, nu te-am mai văzut de mult!

Făcu abstracţie de Denny, conştientă de felul în care prezenta lui umplea camera, împiedicând-o până şi să respire, ştiind că o privea tot timpul, plin de mirare.

- Merg numai un pic să duc bagajele domniei sale la bucătărie, se scuză ea.

Bărbie o urmă, scuturând din cap.

- Nu ar fi trebuit să faci asta, Jet. Labradorii cu pedigree costă o avere! Dar îţi mulţumesc. Trebuie numai să te uiţi la Bert ca să vezi cât de tare îl iubeşte.

- M-am gândit că un căţel îi va tine de urât. Era un câine aici, când eram eu copil, şi a fost singurul tovarăş pe care l-am avut cea mai mare parte a timpului.

Jet zâmbi, pentru a nu o lăsa pe Bărbie să vadă cât de tare o mai afecta amintirea lui Prince.

- Poate că se vor împiedica unul pe celălalt să facă năzbâtii. Puse mâncarea pentru căţel într-un dulap şi umplu unul dintre castronaşe cu apă. îl puse pe podea şi întrebă încordată:

- Ce face aici?

- Ce? O ...

Bărbie îşi muşcă buza de jos, cu ochii căprui îngrijoraţi.

- Nu te superi, nu-i aşa? M-am gândit la cele ce mi-ai spus, dar nu m-am putut hotărî să mă duc eu acolo - aşa, fără să fiu invitată. Ştiam că şi-a tăcut tot felul de gânduri după - ei bine - după ce l-am gonit mai înainte. Aşa că i-am dat telefon şi, într-un fel sau altul, l-am invitat la cină şi ...

- Bineînţeles că nu mă supăr !

în glasul lui Jet exasperarea se lupta cu amuzamentul.

- Alan este întotdeauna binevenit, ştii asta. Voiam să spun el, Denny !

- O, ridică Bărbie din umeri. Pe cuvânt că nu ştiu. Pur şi simplu a apărut. A intrat pe uşă, numai cu câteva secunde înainte să veniţi voi.

Cred că a venit să te vadă.

Jet spera că nu. Nu stătuseră prea mult timp împreună, dar îi dăduse deja subiecte de meditaţie pentru o viată întreagă. O ura cu o intensitate care, inevitabil, îl atrăgea în apropierea ei, de fiecare dată, pentru a o pedepsi. Dar era prea des - prea des!.

Se simţi obosită, sleită de emoţie, de neîncetata lui urmărire şi încercare de a o pedepsi. Ar fi putut plânge de oboseală spirituală, când el intră în bucătărie.

- V-aţi luat o cârpă şi o găleată la îndemână?

Vocea îi era leneşă şi amuzată, dar ochii îi erau duri, doborând-o. Jet simţea că nu mai poate rezista mult timp.

- Noul membru al familiei s-a făcut de râs.

- Merg eu.

Bărbie umplea o găleată la robinetul de apă caldă şi luase deja o cârpă de şters podeaua.

Jet se îndreptase şi ea către chiuvetă şi rămăsese acolo, cu umerii încordaţi, aşteptând să îl audă pe Denny ieşind. Dar ştiu, după tensiunea care i se răsucea în stomac, că el era încă acolo, deşi nu spunea nimic şi nu mişca.

Închise ochii, dorind ca el să plece, ştiind că nu mai putea rezista mult acelui joc crud şi chinuitor. Numai că era departe de a fi un joc.

Destul de ciudat, nu mai simţea faţă de el atâta dezgust ca înainte, gândurile ei nu mai erau pline de resentiment, cel puţin nu în acel moment. În ea se stârnise compasiunea, o părere adâncă de rău că moartea copilului născuse în el acea ură violentă, care fusese străină bărbatului pe care îl cunoscuse ea. Putea fi

un afemeiat nepăsător şi fără minte, dar era tandru şi bun, incapabil de ura care îi ardea acum sufletul.

- Ben mi-a spus, vorbi el într-un sfârşit, că v-aţi decis ca pe câine să îl cheme Prince.

Sunetul vocii lui, care rupse tăcerea grea, o făcu să se cutremure. Era stăpânită cu grijă, lipsită de inflexiuni, reamintindu-i fără milă faptul ca, fără ură, relaţia dintre ei era goală, iar conversaţia dintre ei, o înşiruire de nimicuri tară sens.

- A fost ideea ta sau a lui?

- A mea. Ce contează?

Vorbele îi ieşiră în şoaptă, ca o rugăciune tăcută de a fi lăsată în pace. Atâtea lucruri ar fi trebuit ştiute, atâtea lucruri pe care acest bărbat amarnic şi pus pe rele nu le înţelegea. Această discuţie trivială despre numele căţelului era o nouă iritare pe care nu mai avea puterea să o îndure. Avea atâtea să îi spună şi totuşi nimic care să îi schimbe părerea pe care şi-o formase despre ea.

- Contează.

Veni lângă ea la chiuvetă, iar apropierea lui făcu să îi. sară inima din piept şi să-i crească pulsul. Se îndepărtă rapid, simţindu-şi membrele ca de cârpă. O urmări, aşezând-o cu fermitate pe un scaun, ţintuind-o cu privirile. Ambra se închisese către cel mai profund topaz. Sprâncenele întunecate cu reflexe aurii coborâi într-atât, încât ochii îi rămaseră doar două crăpături sclipitoare şi hotărâte. Rămase nemişcată, cu conştiinţa clară că realitatea acestei confruntări, a oricărei confruntări dintre ei doi, era, pentru ea, singura realitate existentă.

Orice altceva în jurul ei aluneca, clătinându-se, ca şi cum fundaţiile vieţii ei ar fi fost construite pe nisip.

Capacitatea ei de muncă scăzuse într-atât încât era pe cale să o piardă de tot, inima pe care ea şi-o îngheţase după moartea lui Tod era pe cale de a se topi. Singurul lucru care rămânea constant era legătura - ură sau

dragoste - care exista între ea şi acest bărbat tăcut care o privea.

- Ce s-a întâmplat cu bătrânul tău câine, Prince?

Puse întrebarea, fără a o slăbi din ochi. Smulse un scaun de bucătărie şi îl încalecă, cu braţele aşezate pe speteaza lui de lemn.

- Micah l-a împuşcat.

Jet închise o clipă ochii şi gura i se contractă din cauza amintirii dureroase. Apoi, deoarece bătrânul câine ciobănesc era o amintire pe care o aveau în comun, chiar dacă Denny nu îl văzuse practic niciodată, simţi că are dreptul să afle. îi spuse cu glas înecat:

- După ... când Micah mi-a spus să plec, am încercat să îl iau pe Prince cu mine. Era bătrân şi el - adică Micah - spusese că vrea să îi facă de petrecanie pentru că nu prea îi mai era de ajutor. Prea bătrân, vezi tu, şi începuse să orbească. Aşa că nu era vorba despre ceva de valoare sau la care ţinea, nu-i aşa?

Ochii ei tiviţi de gene dese se întunecaseră ca două safire de cerneală când îi privi trăsăturile impasibile. Buzele ei tremurară amintindu-şi şocul pe care îl trăise când fusese martora unei răutăţi atât de mari.

- Prince era aproape singurul prieten pe care îl aveam eu pe atunci.

Inconştient, vocea i se înăspri, deveni mai tăioasă când continuă:

- Ştiam că dacă am să îl las acolo, va avea o viată mizerabilă, înainte ca Micah să-şi aducă aminte că s-a hotărât să scape de el. Şi-a folosit bătrâna Webley 22, arma cu aer comprimat pe care o păstra ca să omoare şobolani şi ciori.

- Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

Vocea lui era încordată, ochii îngustaţi sorbeau puritatea rece a trăsăturilor ei, interogând-o cu o insistentă pe care Jet nu o văzu, ea fiind dusă înapoi în

timp, pe poteca bătută de ploaie a acelei zile mohorâte de toamnă, de demult.

- Îmi împachetam în sacoşa de plastic ce haine aveam şi mâncare cât să ne ajungă la amândoi. Am considerat că ne datora atâta lucru, răspunse ea cu greutate, forţând cuvintele să iasă.

Nu mai povestise nimănui până acum întâmplarea aceea. Dar trebuia să o povestească acum pentru că, de bine, de rău, Denny făcea parte din ea.

- Am făcut o lesă dintr-o sfoară împletită şi ne îndepărtam, coborând pe cărare, când Micah a venit după noi. Nici măcar nu părea supărat când m-a întrebat ce aveam de gând să fac, luând câinele care era proprietatea lui. Şi nu a clipit când i-am spus că vreau să îl iau pentru că nu mai era de folos la fermă. I-am spus că am să-i port eu de grijă şi că îi voi trimite bani ca să i-l răscumpăr deîndată ce voi câştiga ceva. Pledam cu el în felul ăsta pentru că ştiam ce are în minte. Dar asta nu a contat, a împuşcat câinele, cu sânge rece. Era sânge în băltoace.

Jet îşi acoperi faţa cu mâinile sale fine, cu oase subţiri.

Tremura necontrolat, încercând să împingă amintirile înspre lăcaşul tăcut din capul ei, unde stătuseră închise ani de zile.

- Bătrân blestemat şi sadic !

Furia lui Denny o impresionă cum nimic altceva nu ar fi putut-o face în acel moment. Într-un anume fel, ciudat, părea că durerea i se alină pentru că el i-o împărtăşea şi împărtăşindu-i-o, o făcea să îi pară, cel puţin, suportabilă.

Încă tremurând, îşi lăsă mâinile jos şi îi întâlni ochii. Se întrebă dacă el ştia cât de tare o ajutase să povestească întâmplarea cu moartea lui Prince şi că el, în ciuda faptului că nu o putea suferi, era totuşi singura persoană căreia i-ar fi putut spune.

Apoi, în scurta fulgerare de compasiune pe care i-o zări în ochi, urmată de un oftat resemnat, ştiu că el înţelesese.

- Unii oameni ştiu cum să se ascundă de griji!

Bărbie îşi croi drum prin uşă, ţinând găleata într-o mână şi cârpa în cealaltă, între două degete, pentru a o atinge cât mai puţin. Ochii îi alunecaseră peste perechea tăcută, fără să îi vadă. Era din nou în formă, bucurându-se de viaţă şi Jet presupuse că ea şi Alan ajunseseră la o anumită înţelegere. Jet o invidia. în final, probabil ca se va mărita cu Alan şi îi va deveni o soţie bună. Vor împărtăşi o dragoste simplă şi confortabilă, fără prea multe pretenţii. Nu va avea nimic de-a face cu extazul înălţător de care avusese parte Jet. Dar nici durere nu va fi ...

Descotorosindu-se de găleată şi de cârpă, Bărbie merse la chiuvetă, deschise robinetul de apă caldă şi se săpuni bine pe mâini. Jet o privi, incapabilă să-şi adune suficientă energie pentru a se ridica de pe scaun, conştientă de privirea fixă, atentă şi cercetătoare a lui Denny.

- Alan şi Ben au scos căţelul la plimbare, echipat complet, cu zgardă şi lesă. Încearcă să îl dreseze să meargă la picior sau cam aşa ceva. Erau aşa de caraghioşi şi ar fi trebuit să-i vedeţi! Le-am spus să nu se întoarcă înainte să termin de pregătit cina. Costiţă afumată şi ouă e bine? O, şi le-am spus că vom găsi o cutie suficient de mare pentru Prince, ca să doarmă în ea.

Bărbie se întoarse de la chiuvetă, cu mâinile picurând, stropind-o pe Jet cu picături de apă când se întinse după prosopul de bucătărie.

Jet îşi şterse apa de pe fată şi Bărbie se opri încremenită, la jumătatea drumului.

- Dumnezeule! Arăţi ca şi cum ai fi avut un accident de maşină! Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

Jet privi la bluza şi fusta mototolită, apoi se ridică cu greu de pe scaun. Era pustiită pe dinăuntru, ca şi cum amintirea morţii bătrânului câine ciobănesc, acuzaţia lui

Denny de mai devreme, insistenta cu care o urmărea în propria ei casă cu ura pe care i-o purta, ar fi secătuit-o.

Ar fi dorit să-l vadă plecat, să nu o mai privească aşa ca şi când nu ar mai fi văzut-o niciodată, ca şi cum ar fi avut de făcut un studiu de descriere în detaliu al felului în care arăta. Ridică obosită din umeri.

- Ben a căzut în nas din leagăn. A sângerat mult şi cea mai mare parte din sânge a curs pe bluza mea, când îl mângâiam ca să-şi revină. Şi hainele lui arată în ultimul hal, nu ai remarcat?

- Am văzut.

Bărbie deschise frigiderul şi dădu la o parte cana de lapte pentru a lua costiţa.

- Dar asta nu mi s-a părut ceva neobişnuit. Eu mă îngrijorez numai când vine acasă curat !

- Merg să mă schimb, îi spuse Jet, mirată de privirea ciudată şi gânditoare a lui Denny. Merse ţeapănă către uşă şi se linişti, auzindu-l cum îşi ia rămas bun de la Bărbie şi cum refuză invitaţia tardivă la o cană de ceai.

O va urmări până afară - trebuia să ajungă până la uşa din fată - şi lui Jet i se zbârli părul pe ceafă, pentru că în acea zi îndurase din partea lui mai mult decât putea ea duce.

- Jet, trebuie să îţi vorbesc.

Această comandă dată cu voce scăzută o opri în loc, pe când tocmai punea piciorul pe prima treaptă a scării. Blestemându-se pentru că nu îşi forţase picioarele amorţite să o care mai repede pe scări în sus, departe de el, înainte ca el să străbată holul, îşi îndreptă umerii cu un efort vizibil şi întrebă ostenită:

- Despre ce?

Aveau totul să-şi spună unul celuilalt şi, cu toate acestea, nu aveau nimic de spus. Ar fi durat prea mult, iar ea era obosită şi nimic din ce i-ar fi putut ea spune lui nu ar fi schimbat felul lui de a gândi. Iar acesta era cel mai trist lucru din lume.

Chipul pe care îl întoarse către el era cenuşiu şi învins. Când se clătină uşor, agăţându-se de stâlp pentru a se susţine, el o prinse de umeri cu degete mişcătoare şi sprâncenele auriu-închis i se încruntară.

- Avem de vorbit, Jet, îi spuse pe un ton egal.

Agresiunea cu care se obişnuise, care devenise normală în relaţiile dintre ei, nu mai era evidentă. Căldura degetelor lui pe umărul ei se Seu simţită în ciuda senzaţiei de durere provocată de strânsoare. Cu părere de rău, recunoscu sentimentele care i se scurgeau prin vene şi care i se răsuceau în măruntaie. Tânjea după apropierea lui, după atingerea lui - nebuneşte, iară minte, tânjea. încet, sângele i se revărsă în obraji şi întoarse capul pentru a ascunde dorinţa primară, care cu siguranţă că i se putea citi în ochi.

- Nu cred că mai avem ce să ne mai spunem unul altuia, murmură ea cu voce răguşită. Ai spus tot ce era de spus.

- Ba mai avem. multe să ne spunem, Jet.

Mâna îi căzu pe lângă trup şi, instinctiv, acoperi cu propria sa mână locul unde se aflaseră degetele lui, păstrând ecoul atingerii lui.

- Dar nu acum, evident. Arăţi terminată. Ochii lui o examinară clinic, încercând să îi analizeze starea de înfrângere şi de nefericire. Suferinţa de a-i fi eliberat inima de sub crusta de gheaţă, lăsând-o acum să admită că îl iubea, că niciodată nu încetase să îl iubească, acea suferinţă înfrânsese toată lupta şi hotărârea de care fusese capabilă.

Nu îi spuse însă nimic din toate acestea. Orice s-ar fi întâmplat, el nu trebuia să afle că dragostea ei nu murise. Ea de abia descoperise adevărul asupra acestui sentiment şi revelaţia o şocase.

- Vino la Tipper's Hollow după ce termini masa de seară. Vom vorbi atunci. Şi nu fii îngrijorată, adăugă el amabil.

Ochii i se măriseră de groaza de a fi iar singură cu el, întrebându-se cum îşi va putea ascunde dragostea ce i-o purta.

- Nu am să te atac, verbal sau fizic. Îţi promit. Credeam că ştiu totul despre tine. Dar sunt o serie de lucruri care nu se potrivesc şi este important să vorbim despre ele.

- Ce lucruri? Nu te înţeleg.

Ar fi dorit să fugă, să pună o distantă cât mai mare între ei, pentru că, de câte ori îl privea, îşi aducea aminte cum era în braţele lui.

Era prizonieră a magnetismului prezentei lui şi a farmecului personal indefinit, care făcea parte din atracţie. Nu mai putea avea încredere în puterea de ascultare a inimii fată de poruncile pe care creierul i le impusese atâta timp şi acest lucru o înspăimântă.

El dădu din umeri, îndesându-şi pumnii adânc în buzunare şi acest gest făcu materialul pantalonilor să se muleze pe coapsele musculoase.

Jet întoarse privirile în altă parte şi el adăugă moale:

- Felul în care ti-a murit câinele ar fi una. Aruncă o lumină complet diferită asupra caracterului unchiului tău. Şi ţie ti-a păsat - chiar şi acum se vede cât de mult trebuie să-ţi fi păsat.

O pomi, îndreptându-se către ieşire.

- Felul în care femeia rece şi sofisticată s-a murdărit, încercând să aline un copil rănit, ar fi a doua. Felul în care aceeaşi femeie i-a dăruit copilului un animăluţ al lui - când aş fi jurat pe viaţa mea că nu putea suferi nici să stea alături de ei - asta ar fi alta. Deci, dacă deja am descoperit o serie de lucruri care nu se potrivesc, trebuie să mai fie încă o grămadă, din câte bănuiesc. Ne vedem mai târziu.

Ajunse la uşă, cu spatele la ea şi nu se întoarse când adăugă moale, luând în serios fiecare cuvânt:

- Dacă nu vii tu singură, am să fiu aici să te iau.

Capitolul 9.

Seara era apăsătoare, aerul purpuriu, greu şi lipicios de căldură. Chiar şi liliecii, cu formele lor subţiratice, ca nişte siluete întunecate pe cerul ameninţător, păreau lenţi, leneşi.

Lui Jet, transpiraţia îi udase palmele şi le freca până la iritare de fundul pantalonilor. Picioarele încetiniră ritmul când părăsi poteca şi se întoarse spre scurtătura care o tăia către Tipper's Hollow, prin lunca joasă.

Uniforma obişnuită de blue-jeans şi tricou nu era pe gustul ei, aşa că, atunci când îşi cumpărase haine de gata, de curând, îşi alesese . un trening din bumbac stacojiu % matlasat la glezne şi la piept, închis cu nasturi până la gâtul iară guler. Cu părul negru şi mătăsos strâns cu grijă în vârful capului, considera că arată fără sex şi spera ca acest aspect să nu îi mai dea lui Denny prilejul de a face remarci despre ea.

Nu ştia că părul ridicat atrăgea atenţia asupra frumuseţii, gâtului ei lung şi fragil şi că îi descoperea trăsăturile remarcabile, ochii ce păreau enormi; nu ştia că îmbrăcămintea simplă pe care o purta îi evidenţia subtil delicateţea feminină a trupului. Încrezătoare că îşi închisese bine sub armură eul interior, recunoscu, totuşi, că nu putea face prea multe pentru a-şi proteja vulnerabilitatea, ce era ca o rană deschisă şi dureroasă înlăuntrul ei.

Toate simţurile îi erau în alertă, în vederea viitoarei întâlniri cu Denny. Dorea să îi vorbească, dar nu era nimic de spus. Făcuse dragoste cu ea, îi făcuse promisiuni pe

care nu intenţionase să şi le ţină şi, şase ani mai târziu, o acuzase că le omorâse copilul. Trei fapte de necontestat, pe care cuvintele nu le puteau schimba. Fiecare întâlnire dintre ei nu făcuse decât să sporească durerea, dăduse viaţă unor amintiri care ar fi fost mai bine lăsate să moară. Iar partea cea mai rea din toate era descoperirea că dragostea ei pentru el era încă vie. în ciuda tuturor celor întâmplate, încă îl mai iubea.

Ar fi putut refuza să meargă la Tipper's Hollow în acea seară. I-ar fi fost uşor să-şi ia maşina şi să plece, oriunde, să stea departe de el până ce şi-ar fi pierdut interesul de a o hăitui, de a o răni, de a-i pune la încercare sufletul cu cuvinte fără milă, cu ochi încă şi mai nemiloşi. Nu îi putea înţelege noua atitudine, mai blândă, sclipirea de gentileţe pe care o simţise, atunci când îi spusese că aveau de vorbit. Desigur că nu avea încredere în el.

Dar vremea fugii şi ascunzişului trecuse; ce folos ar mai fi avut evadarea, când o singură privire a acelor ochi de aur lichid îi dezgolea tot sufletul. O golise de puterea de a se păstra distantă, îi străpunsese apărarea, lăsând-o descoperită în faţa asalturilor lui insistente. Iar sentimentele ei faţă de el constituiau o forţă atât de puternică, încât nimic în lume nu ar fi putut-o opri să alerge atunci când el o chema.

Aflase acest lucru, în mod inocent şi inconştient, încă din acea noapte fermecată în care se iubiseră. Şi în toţi anii care trecuseră, nimic nu se schimbase. Ea încercase, şi mult timp crezuse chiar că a reuşit, să facă abstracţie de el, să izgonească sentimentele pe care i le purta. Dar, o dată ce tot sistemul ei defensiv se topise, era forţată să recunoască inevitabilul, într-un anume fel, ciudat, înspăimântător, erau legaţi unul de celălalt, prin ură de, partea lui şi dragoste de partea ei. Voinţa lui, puternicul său magnetism masculin, acţiona asupra ei cu aceeaşi forţă neschimbată şi independentă de timp cu care luna acţiona asupra mării.

Mâna îi tremură pe clanţa porţii. Poteca umbrită a grădinii ducea către silueta întunecată a casei. Tipper's Hollow era o clădire de mărime medie şi doar prin pătratul unei ferestre deschise se vedea o lumină palidă şi aurie.

Inspiră adânc aerul greu al nopţii toride, încărcat de miresme de flux şi trandafiri.

Presiunea atmosferică apăsătoare acţiona asupra simţurilor sale încordate, ca un contrapunct insistent la tensiunea nervoasă acută, creată de conştiinţa prezentei lui Denny.

Tânjea cu disperare să se elibereze de sub această tensiune, dar ştia, înfrântă şi fatalistă, că ea nu îşi va putea găsi pacea, atâta timp cât ei doi existau. Chiar dacă ar fi pus jumătate din lume între ei, el tot va rămâne alături de ea, umplându-i inima şi gândurile. Şi-l alungase o dată din minte, dar ştia că nu o mai putea face din nou. Se schimbase, redevenise fata care îşi dăruise inima, dar cu o maturitate care nu îi mai permitea să se autocompătimească.

Jet urcă încet, şovăitoare, poteca, cu hainele lipite pe ea de căldură şi, dintr-o dată, ca într-un vis, uşa se deschise, lumina se scurse pe potecă şi Denny fu acolo.

Îndreptându-se către el ca o somnambulă, ştiu că, aşa cum nu mai avusese putere să reziste chemării care o adusese aici, nu mai avea nici puterea de a-i răspunde la insulte şi acuzaţii. Nu schimbară nici un fel de salutări ; în relaţia dintre ei nu mai aveau loc convenienţe sociale.

Îl urmă înspre salon, cu mintea sa de scriitoare observând automat. Ultima oară când fusese în cabană, când se strecurase printr-o spărtură de geam, aceasta era o ruină. Renovată, devenise o locuinţă tihnită; camera în care se găseau, cu mobilă puţină, tapetată de cărţi, era tipic masculină. O lampă solitară pe masă arunca o pată de lumină aurie, lăsând colţurile

umbrite, iar pe singura fereastră deschisă pătrundea aerul nopţii, atât de liniştit încât lăsa imobile perdelele de un cafeniu închis.

Mintea ei înregistră superficial şi fragmentar aceste informaţii, în timp ce gândurile interioare i se învolburau într-o mare de emoţie oarbă. El domina camera, făcând componentele, mărimea şi forma acesteia să pară insignifiante şi mărunte. Se întoarse către el, adunându-şi cu greu curajul care o adusese până aici, în faţa lui.

Lumina suavă i se potrivea, îndulcind nuanţele părului arămiu-roşcat şi ale pielii puternic bronzate, făcând ca galbenul ochilor lui să pară un auriu profund, dând o iluzie de blândeţe gurii lui care se încărcase de senzualitate, în decursul anilor. Jet se cutremură, cuprinsă dintr-o dată de o răceală venită de nicăieri.

El se îndepărtă fără un cuvânt şi ea auzi un clinchet de pahare. Se luptă să-şi recâştige autocontrolul, să îndepărteze sentimentul persistent al sorţii, al destinului. Nu trebuia să îl lase să vadă cât era de afectată. Nu trebuia să îi arate că, în cele din urmă, fata iubitoare, dornică şi inocentă de acum şase ani o înlăturase pe femeia rece şi dură care crezuse, până nu de mult, că îşi putea dirija singură viaţa.

Tot fără o vorbă, cu ochii aţintiţi asupra ei, îi întinse unul dintre paharele pe care le adusese. Ea luă paharul cu degete nesigure, ridicându-şi anevoie ochii de la pantalonii strâmţi, care i se. mulau pe şoldurile netede şi tari, către umerii largi şi puternici care se conturau pe sub tricou. Nu îndrăznea să îl privească în ochi; se temea ca proprii ei ochi să nu o trădeze, dezvelind prea multe.

- Stai jos, Jet, îi ordonă el cu voce blândă, urmărind jocul de emoţii pe chipul ei lui şi umbrit, remarcând lupta inegală de a şi-l înfrânge.

Ca în transă, se îndreptă către o canapea largă şi joasă, se scufundă în ea şi îşi dori să-şi fi ales altceva, pentru că el se aşeză alături, atât de aproape, încât căldura trupului

lui iradia, de la cei câţiva centimetri care îi separau. îşi încleştă ambele mâini pe paharul pe care şi-l duse la gură, simţind nevoia să bea şi recunoscu aroma de coniac vechi, care îi alunecă pe gât şi îi încălzi nodul tremurător din stomac. Ii auzi râsul jos şi răguşit şi ridică privirea pentru a-i vedea ochii aurii şi amuzaţi fixaţi asupra ei. Roşi puternic, iar el spuse:

- Îmi dau seama că aveai nevoie de asta. Se simţi stângace şi proastă când el îi luă paharul gol din mână, atingând-o uşor pe piele şi făcând-o să tremure, când senzaţia furnicătoare îşi urmă calea previzibilă prin trupul ei.

- Relaxează-te, nu am să te muşc.

Se ridică lejer, mişcându-se cu o forţă şi o graţie greu de îndurat pentru ea, îi umplu din nou paharul şi i-l puse pe o măsuţă la îndemâna ei.

Singurul fel în care ar fi putut contra dorinţa puternică pe care o simţea faţă de el era simularea furiei şi găsi pe undeva puterea de a azvârli brusc:

- Să nu-mi spui că dinţii tăi şi-au pierdut ascuţişul! Dar dacă ţi-ai propus să nu muşti, ce altcineva ai de gând?

- Termină, Jet.

Se aşeză din nou lângă ea şi se lăsă pe spetează, cu ochii în ochii ei. Şi dacă nu ar fi ştiut prea bine, ar fi zis că vede durere în întunecarea care îi cuprinsese.

- Ne-am luptat prea des şi prea violent. Este mai mult decât timpul potrivit pentru ca amândoi să începem să judecăm, să vorbim.

- De ce să te mai deranjezi, când mi-ai arătat suficient de clar cât de tare mă urăşti? îl întrebă ea cu durere, auzind în minte ecoul ultimelor lui cuvinte pline de cruzime, făcând-o să nu vadă cum negase furios din cap şi cum îşi ridicase, nesigur, umerii largi.

- Şi acum mă mai urăşti, nu-i aşa? insistă ea, pentru a-i da loc mâniei să se desfăşoare, pentru a-i focaliza ura,

incapabilă, în acel moment, să facă faţă vreunei blândeţi din partea lui.

- Nu ştiu, răspunse el surprinzător.

Vorbise ca şi cum l-ar fi durut pe dinăuntru şi închise ochii ca şi cum ar fir încercat să nege cele pe care ea ştia că îi umblă prin cap. Riduri de încordare erau vizibile pe chipul său osos, când murmură:

- Nu ştiu, fir-ar să fie! Te-am urât atât de mult timp încât a devenit o obişnuinţă. Ura asta s-a hrănit din ea însăşi şi a ajuns puhavă şi urâtă. Iar dacă încetez să te mai urăsc, altcineva este de neconceput!

- Alternativa?

Tremura vizibil, fiecare părticică din ea participând la cele ce se petreceau între ei, la jocul cuvintelor, la nuanţele ambigue ale înţelesurilor - dar cu emoţii bine definite, cu toate acestea: ură sau gol un imens şi rece.

- Tu nu ştii?

Întrebarea lui îi ocolise întrebarea, iar ochii lui îi priveau cu intensitate chipul, căzut deodată între palmele cu degete fine şi lungi pe care şi le frământa fără încetare în poală, făcând să-i strălucească singura piatră fumurie a inelului.

- Tu nu ştii, Jet? insistă el cu glas răguşit, ca şi cum ar fi încercat să o scoată din carapacea ferecată a gândurilor ei interioare, pentru a se întâlni pe terenul pe care el îl alesese.

- Ştiu numai că nu îmi dai pace.

Era incapabilă să îşi mai oprească cuvintele grele, deşi ştia că ele o vor conduce către alt câmp de bătaie. Îşi simţi pielea fetei încordată, întinsă pe oasele obrajilor.

- Am petrecut cândva douăsprezece ore împreună şi asta mi-a amărât toată viata de atunci încolo.

Afirmaţia izbucnise din ea, împotriva voinţei ei, smulsă de către comportarea lui dominatoare. Ochii i se îndreptară către el, întunecaţi de acceptarea resemnată a puterii pe care o avea asupra ei şi observă cum,

surprinzător, liniile adânci ale fetei îi subliniază durerea pe care o simţea. Şi fu din nou stringent conştientă de el, de propria ei dorinţă, dorinţa de a-şi dărui dragostea acestui bărbat.

Tensiunea ei interioară ieşi la suprafaţă, făcu să i se înfîoare pielea şi fiecare muşchi să tresară necontrolat. Inspiră adânc şi îşi răsuci mâinile împreunate, pentru a le împiedica să se ridice către el; se relaxă parţial când el se ridică de lângă ea şi se îndepărtă, cu gratia felină cu care îi fascina ochii flămânzi.

Îşi coborî pleoapele, pentru a-şi ascunde dorinţa şi îl auzi

cum îşi umple din nou paharul iar apoi, după un timp, îl auzi cum spune, cu glas răguşit:

- Spune-mi de ce ai plecat, de ce ai refuzat să mă mai aştepţi? Vreau să ştiu tot ce s-a petrecut cu tine în aceşti şase ani care au trecut. Trebuie să ştiu.

- De ce?

Durerea se răsucea în el, încercând să iasă. Muşcă furioasă cuvintele, cu obrajii împurpuraţi:

- Puţin ţi-a păsat ţie ce mi s-a întâmplat !

Se ridică brusc în picioare, incapabilă să mai stea aşezată. Dorea să plece.

- Cu ce drept, cu ce blestemat de drept îmi ceri tu acum un rezumat al vieţii mele? M-ai lăsat însărcinată şi, după şase ani, vii înapoi în viaţa mea să mă jupoi de vie cu întrebările tale! Nu ai nici un drept, nici unul măcar. Totul este un joc pentru tine, nu-i aşa?

Gemu când el îşi aşeză trupul între ea şi uşa către care se îndrepta pentru a-i bara drumul.

- Un joc bolnav şi murdar !

Ochii ei aruncau săgeţi sfidătoare, dar nările îi fremătară, simţindu-i parfumul masculin, uşoara mireasmă de curat şi de lămâie a after-shave-ului pe care îl folosea.

- Ai o minte sucită, domnule şi îmi întorci stomacul pe dos!

Aproape că plângea, cotropită de emoţii.

- Acum şase ani mi-ai spus că ne vom căsători; nu mi-ai spus însă micul amănunt că tu erai logodit cu Pamela Trent pe vremea aia. Şi ăsta a fost ultimul lucru pe care l-am auzit despre tine, până ce ai revenit, acum aici, aruncându-mi în faţă toate insultele posibile, minţind referitor la relaţia dintre mine §i Alan, încercând' să mă desparţi de prietena mea, Bărbie! Şi mai crezi că asta îţi dă vreun drept, nu-i aşa!

- Calmează-te, Jet! spuse el calm. Dumnezeu ştie, te înţeleg că simţi nevoia să le arunci pe toate afară. Şi eu am simţit la fel. Dar asta nu ne va duce nicăieri.

Expresia lui era indescifrabilă sub lumina slabă, dar vocea îi era blândă, când continuă răbdător:

- După cum ţi-am mai spus, mi-am dat seama că Bărbie se implică serios în relaţia cu Alan şi nu am vrut să fie rănită. Ştiam că tu şi cu el aţi stat împreună la Foundlands şi nu putem crede că un bărbat, locuind sub acelaşi acoperiş cu tine ar putea dormi în patul lui. Şi nu-mi puteam imagina că un bărbat care a Scut o dată dragoste cu tine să se mai poată îndrăgosti de altă femeie.

Încet, îşi puse mâinile pe umerii ei, pe care l-ai vrut răzgândeşti? O, că eu şi cu Alan nu am fost niciodată iubiţi. Prieteni, întotdeauna. Amanţi - niciodată. Aşa că nu ai avut dreptate, nu-i aşa?

Se sprijini de pervaz şi inhală aerul lipicios, mângâind-o cu degetele lui lungi. Impresia ultimelor cuvinte se şterse, sub senzaţia de slăbiciune şi dorinţa care o cuprinse la atingerea lui. Se răsuci şi se îndepărtă brusc, cu ochii îngustaţi ca două aşchii de safir:

- Nu mă atinge !

Sub nici o formă nu-i putea suporta atingerea. Şi-o dorea atât de tare, încât nimic nu i-ar fi putut împiedica

sentimentele să o trădeze, dacă faţada de furie i-ar fi fost străpunsă de mângâierile degetelor lui.

- Foarte bine, spuse el calm. Nu vreau ca toate astea să degenereze într-un meci verbal.

- De ce nu?

Jet se întoarse iute pe călcâie şi se îndreptă nopţii, care nu aduse nici o uşurare durerii care o sfredelea pe dinăuntru şi nici nu îi linişti bătăile nebuneşti ale inimii. Tunetele bubuiau prin depărtările de cerneală şi îşi lăsă capul pe spate, adulmecând aerul în căutarea unei adieri răcoroase, aduse de furtuna care se apropie.

Deodată, apariţia lui tăcută alături de ea o tulbură, iar mâna lui, care i se aşeză pe carnea moale a braţului, îi iuţi pulsul.

- Tot îţi mai este frică de furtună?

Pusese întrebarea cu voce joasă, plină de o grijă subînţeleasă şi, pentru o clipă nemăsurată, ochii li se îngemănară, iar amintirile comune ieşiră cu putere la iveală - interiorul întunecos ai cabanei de ciobani, furia furtunii care făcuse să răsune dealurile din împrejurimi, bărbatul tandru şi atent care o mângâiase pe fata cea speriată. Dragostea minunată, fermecată, care păruse la fel de normală ca respiraţia, o privare între două suflete, care impunea consumarea iubirii până la ultima sa expresie.

Cu un efort, Jet îşi dezlipi ochii de ai lui, când realiză că aceştia se umeziseră, îmblânziţi, cotropită de forţa valului de iubire care o lua pe sus. El nu trebuia să ştie, nici măcar să ghicească, emoţia care se născuse în noaptea în care îşi concepuseră copilul şi care urma să rămână în inima ei pentru totdeauna.

- Am reuşit să depăşesc această spaimă, spuse ea tăios, plimbându-se de colo-colo, fără a-şi găsi locul, cu braţele înconjurându-şi strâns corpul. Tensiunea era în creştere. Dacă Denny reuşise să facă ceva pentru ea, atunci o vindecase de teama patologică de tunete şi

fulgere dar această vindecare fusese mult mai rea decât boala.

- Aş vrea să-mi spui ceva, Jet.

Ochii lui aurii o priveau, glasul îi era profund şi insistent, iar ea se opri brusc, cu trupul încordat.

- Ce lucru?

- De ce ai spus că eu eram logodit cu Pamela, atunci când ne-am întâlnit?

Se aşezase pe un scaun cu spătar drept, cu picioarele desfăcute şi braţele atârnându-i lejer pe lângă trup. Dar, în ciuda poziţiei relaxate, simţi în el o tensiune la fel de mare ca a ei şi ştiu că, dacă va încerca să se îndrepte măcar către uşă, toată această energie greu stăpânită va izbucni din el pentru a o împiedica să plece.

Îşi reluă mersul fără astâmpăr, de-a lungul covorului de culoarea mierii.

- Pentru că aşa mi-a spus doamna în cauză, aruncă într-un final, furia şi amărăciunea combinându-se în ea cu spaima creată de profunzimea înspăimântătoare a iubirii faţă de el, într-un amalgam exploziv care se cerea eliberat. Şi eliberarea sosi într-un şuvoi de cuvinte care dădu drumul tuturor lucrurilor rămase nespuse, care nu ar fi putut spuse decât bărbatul care o urmărea în aceste clipe, stând acolo, cu trăsături impasibile, a cărui încordare nu se putea citi decât în sclipirile ochilor aurii.

- Te-am aşteptat. Te-am aşteptat zile întregi şi tot nu îmi venea să cred că nu ai venit, că ţi-ai luat de la mine ce ai vrut şi că nu îţi voi mai revedea chipul nici într-un milion de ani!

Buzele i se strâmbară într-un rictus, râzând de sine însăşi şi nici nu clipi când lumina vie a unui fulger inundă camera. Ochii îi erau orbi, priveau înapoi în timp, în timp ce picioarele o purtau automat, de colo-colo, prin cameră.

.

- Aşa că am mers la Withington după tine, să te caut. Mi-a spus că sunteţi logodiţi. Atunci am ştiut că nu te vei

mai întoarce niciodată. Până în acea clipă, nu îmi fusese ruşine de ce se întâmplase.

Paşii o purtau la marginea canapelei, pe care se aşează cu greutate, cu ochii privind în interior, amintindu-şi cum se simţise atunci, cu ani în urmă.

- M-am simţit murdară.

La periferia viziunii ei, îl văzu mişcându-se, ca şi cum s-ar fi îndreptat către ea. Vag, prin ceaţa propriilor emoţii, îi văzu trăsăturile contractându-se, ca într-un spasm dureros, dar acesta trecu repede, chipul îi rămase calm şi vocea perfect relaxată când spuse cu grijă:

- Spune-mi ce s-a petrecut în continuare. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Jet sări în picioare. Ar fi vrut să îl lovească pentru cinism şi nepăsare, dar nu îndrăzni să se apropie mai tare de el, pentru că, dacă s-ar fi apropiat, Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

Străbătu camera iară odihnă punând inconştient mâna pe diferite obiecte, dar dacă ar fi fost întrebată mai târziu, nici nu ar fi ştiut pe care.

- Tu ce naiba crezi că s-a întâmplat? izbucni ea. Mi s-a sfărâmat inima! M-am simţit ca un copil care şi-a petrecut viaţa într-o cameră rece şi întunecoasă, care a apucat să zărească prin deschizătura uşii o altă lume plină de soare şi fiori şi căldură şi căruia i s-a trântit la loc uşa în nas, a fost încuiată bine şi cheia aruncată.

Îi aruncă o privire grea, cu gura contorsionată.

- După un timp - zile, săptămâni, nu ştiu - am început să merg să caut ceva de lucru, un mod de a supravieţui pentru mine şi câinele meu, departe de Micah. Dar nu am găsit nimic.

Se învârtea în jurul lui şi amărăciunea se revărsa din ea.

- Nimeni nu dorea să angajeze o - cum mi-ai zis? „O nespălată pe jumătate sălbatică şi care de abia avea o cârpă de pus pe ea”.

- Jet! Vocea lui era răguşită, ochii i se întunecaseră de o emoţie pe care ea nu o putea defini. Se ridică în picioare şi o opri cu mâna.

- Calmează-te. Te consumi toată.

- Eşti tu suficient de calm pentru amândoi!

Se smulse din strânsoarea lui şi se îndepărtă, cu chipul dispreţuitor.

- Unul dintre noi trebuie să rămână aşa.

Merse către tava cu băuturi.

- Nu înţelegi? Trebuie să ascult versiunea ta. Apoi o vei auzi pe a mea şi poate că vom fi în stare să le punem cap la cap şi să înţelegem ceva. Fac tot ce pot ca să rămân calm şi nu îmi este uşor, crede-mă.

- Există o singură variantă, în ce mă priveşte, reteză Jet şi asta îmi aparţine. Poate că sună egoist, dar versiunea ta se poate spune în două secunde.

- Ce vrei să spui?

Stătea cu spatele la ea, aşa că nu îi putea citi chipul, dar părea controlat.

Dorind să îl împungă, să îl facă să îşi arate emoţiile, chiar dacă ele erau doar o mică parte din ceea ce simţea ea acum, îi aruncă:

- Nu mă mai obosesc să-ţi mai explic. Genul tău de bărbat mă dezgustă.

Un tunet trăzni chiar deasupra lor şi fulgerul lumină simultan camera astfel încât îl putu vedea cu claritate, atunci când se întoarse şi recunoscu, pentru o clipă, bărbatul pe care îl cunoscuse de mult. Şi pentru a întări această impresie tulburătoare, vocea lui suna caldă, când îi zise:

- Lasă genul de bărbat care crezi tu că sunt, Jet. Acum ne interesează faptele. Stai jos, încercă să te relaxezi şi bea asta:

Luă paharul de coniac pe care i-l întindea, evitându-i cu grijă degetele şi se scufundă pe canapea, întinzându-şi picioarele pe ea, pentru a nu-i mai lăsă loc să se aşeze

alături, în caz că ar fi vrut. Ştia că trebuia să încerce să se relaxeze, altfel ar fi explodat şi oricum Denny nu avea de gând să îi dea drumul, înainte de a fi aflat de la ea tot ce dorea.

Afară, cerurile se deschiseseră şi ploaia tuna, ropotind pe acoperiş. Perdelele de lângă fereastra deschisă fâlfâiră deodată înăuntru, aducând cu ele o boare de aer răcoros.

Jet îşi bău al treilea coniac ; fusese prea nervoasă pentru a mânca ouăle cu costiţă pregătite de Bărbie, şi alcoolul, pe stomacul ei gol, o făcea să se simtă indiferentă, nepăsătoare.

Ce naiba? Poate că avea dreptate. Poate că amândoi aveau în cap imagini false. Cea pe care o avea el, imaginea unei târfe care trăia înşirând amanţi, îmbunătăţindu-şi proiectele de viaţă prin dormitoare, era atât de deplasată încât o făcea să râdă.

Îşi închise ochii, ştiind că el stătea acum deasupra ei, privind-o cu nişte ochi aurii, care nu îi dezvăluiau nimic. Dar asta nu o mai deranja în nici un fel. Sorbi puţin coniac şi găsi curajul de a căuta cuvintele cele mai potrivite, nota cea mai percutantă:

- După cum am spus, n-am putut găsi de lucru prin împrejurimi, a trebuit să caut în altă parte. Atunci am descoperit că îţi purtam copilul.

Îl simţi cum se aşează pe braţul canapelei, la picioarele ei, dar îşi ţinu ochii închişi. Ceea ce avea de zis îl privea, dar nu dorea să creadă că încerca să împartă cu el ceva. Era prea târziu, acum, pentru a împărţi. Trebuia doar să îi comunice faptele şi să plece, să îşi continue viaţa, să se obişnuiască cu dragostea ei pentru el, să trăiască cu ea în loc să o mai ascundă undeva unde s-ar fi transformat din nou în ura rece care îi îngheţase inima. Sorbind coniacul cu înghiţituri mici, ca pe un medicament, continuă:

- Aşa că am încetat să mai caut de lucru. Una era să am grijă de mine şi de câine şi alta să am grijă şi de un copil, din puţinul care se presupunea că. îl voi câştiga.

Ştiam că va trebui să rămân să locuiesc la Micah, măcar pentru a avea un acoperiş deasupra capului. Numai că Micah vedea lucrurile altfel. I-am spus de cum am aflat - voiam să îi dau timp să se obişnuiască cu ideea, înainte ca sarcina să devină evidentă.

- Şi cum a văzut lucrurile?

- Aşa cum mă aşteptam. M-a făcut în toate felurile. M-a bătut, apoi a încercat să afle cine era tatăl. Nu am vrut să îi spun, la început, dar apoi mi-am dat seama cum îi funcţiona mintea. Dorea să afle cine era tatăl, ca să forţeze o căsătorie. A încercat cu toate cunoştinţele, începând cu Alan, finul lui şi terminând cu Bill Trotter, prostul satului. Nu voia să se lase. Aşa că i-am spus adevărul. I-am spus că tatăl era un bărbat pe care l-am întâlnit pe dealuri, cineva venit de la Londra, în vacanţă. Nu i-am spus numele tău, nici unde locuiai. Ţi-ar fi făcut greutăţi şi ştiam că nu ţi-ai fi dorit aşa ceva, termină ea cu amărăciune.

Îşi aminti cât de singură fusese, cum bătrânul o pisase iar şi iar să afle numele tatălui. Cum, disperată, îi spusese că nu ştie, că nu îl întrebase, că nu îl mai văzuse înainte de a se culca în fân cu el şi că nici nu îl va mai revedea vreodată.

Jet termină ceea ce mai rămăsese din coniac şi rămase cu paharul gol în mână, ascultând ploaia, amintindu-şi ziua aceea îngrozitoare, când Micah o gonise, apoi împuşcase câinele. Şi atunci plouase...

- Şi mai departe, Jet, o întrerupse Denny, urmărind-o cu ochii blânzi şi plini de compasiune. Ai plecat, nu-i aşa?

- O, da, am plecat. M-a gonit. Cuvintele exacte au fost: „Nu am de gând să cresc bastardul altuia, aşa că, să nu te mai prind pe aici, înainte să avortezi”. Am pornit-o târâş- grăpiş spre Londra. Nu îmi aduc prea bine aminte cum a fost; eram prea supărată din cauza câinelui şi

preocupată cum să fac să câştig atât cât să-mi ajungă mie şi copilului.

- Şi despre avort, Jet?

Denny o întrerupse cu blândeţe, ridurile de încordare fiind vizibile clar pe trăsăturile sălbatice cioplite ale chipului său.

- Acum înţeleg de ce asta a fost singura cale. Micah te aruncase în drum şi te temeai că nu te va mai primi înapoi.

Jet deschise brusc ochii la auzul acestor cuvinte şi ieşi din letargie, iar senzaţia de gol a ultimelor minute se evaporă când strigă:

- Ce avort? Doamne, dar ce fel de femeie crezi tu că sunt eu? Nu - te rog, nu-mi spune asta!

Paharul gol ii alunecă dintre degete şi Denny, după o privire lungă şi şocată. Se aplecă să îl ridice. Ochii îi erau la acelaşi nivel cu ai ei când şopti:

- Nu a fost nici un avort?

- Desigur că nu!

Ochii ei de safir, uşor ameţiţi, străluceau de dezgust.

- Mi-am dorit acel copil! Era copilul nostru. Conceput din dragoste - de partea mea, cel puţin.

Închise ochii pentru a-şi opri izvorul fierbinte şi neaşteptat al lacrimilor şi scăpă din vedere tulburarea adâncă ce îi umbri lui Denny ochii şi îi întinse pielea pe pometii proeminenţi.

- Mai dă-mi nişte coniac, îi ceru ea cu voce răguşită, cu gâtul contractat dureros, când îşi reaminti bucuria profundă pe care o simţise în ziua naşterii lui Tod.

Dacă el o dezaproba pentru felul în care coniacul îşi tăcea efectul, cel puţin nu i-o arăta şi îi era recunoscătoare pentru aceasta. Restul povestirii trebuia spus şi mersese deja prea departe pentru a mai lăsa ceva în urmă. Ei bine, puţin îi păsase ce se întâmplase cu ea, nu o învrednicise nici măcar cu un gând, până ce, nu se

ştie cum, aflase despre moartea lui Tod. Dar Tod fusese fiul lui, aşa că avea dreptul să ştie.

Trecuse prin multe în viaţa ei şi dacă, după toate astea, ar fi continuat să o acuze că îşi ucisese fiul, va trebui să o ducă şi pe asta. Cu toate acestea, nu îşi putea imagina de ce o întrebase dacă avortase, atunci când ştia bine că nu fusese aşa. îşi încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze, dar gândurile îi erau înceţoşate de aburii coniacului şi renunţă la încercare, pentru că cele ce urma să i le spună îi umpluseră mintea şi nimic altceva nu mai avea loc.

Degetele îi tremurau uşor, atunci când îi întinse paharul cu coniac pe care i-l ceruse şi ea observă pata închisă de sudoare pe pieptul vestei sale fără mâneci. Aerul se răcise considerabil, de când pornise furtuna, aşa că nu căldura fusese cea care îl făcuse să transpire.

Transpiraţia făcea să îi lucească pielea aurie care îi acoperea umerii musculoşi şi netezi, îi umezise părul arămiu al braţelor lui puternice şi bărbăteşti şi Jet îşi dori ca aceste braţe să o cuprindă, pentru a o proteja în călătoria prin ţinutul întunecos al amintirilor.

Se cutremură, dorindu-şi să nu se fi atins de băutură; o ameţise şi o făcuse şi mai vulnerabilă în ceea ce îl privea. Trebuia să îşi reamintească cât de tare o ura, să îşi graveze acest fapt în minte, pentru că, dacă l-ar fi uitat pentru o singură clipă, i s-ar fi aruncat în braţe, cerşindu-i dragostea.

- Cum te-ai descurcat? Unde ai locuit?

Vocea lui Denny îi întrerupse gândurile tulburi, prezenţa sa fiind o forţă şi îşi dădu seama, obosită, că trebuia să rostească cuvintele, să îi satisfacă curiozitatea, înainte să îi ofere pacea de care avea nevoie pentru ca lumea ei să meargă mai departe.

- M-am trezit, din întâmplare, într-o cafenea de pe o stradă lăturalnică, undeva în Islington, continuă ea fără a-l asculta. Ani stat acolo o grămadă de timp, întrebându-

mă ce am de făcut. Era întuneric - târziu - era ora, închiderii. Una dintre chelneriţe a început să vorbească cu mine şi a scos toată povestea cea tristă - eram lefteră, fără casă şi însărcinată.

Îl auzi cum inspiră adânc şi îl urmări cu privirile, când merse să deschidă fereastra şi cum stă să privească noaptea cu umerii căzuţi. Îi era mai uşor să vorbească, atunci când el nu o privea şi continuă, cuvintele curgând aproape unele după celelalte, din dorinţa de a le da drumul înainte ca el să se întoarcă şi să o privească din nou.

- Fata aceea, Denise, mi-a spus că se cam ducea lipsă de chelneriţe pentru tura de noapte. Că ea lucra de obicei ziua şi că va încerca să-mi aranjeze o slujbă, în aşa fel încât să se poată întoarce la tura ei. Era drăguţă - aspră şi repezită, dar drăguţă.

Şi aşa am obţinut de lucru şi am locuit la ea. Avea o casă prin apropiere, două camere şi acces la o bucătărie. După naşterea copilului, mi-am luat o slujbă la o cârciumă, pentru că se plătea ceva mai bine. Lucram în continuare serile pentru a putea fi acasă în timpul zilei şi Denise putea supraveghea copilul când eu eram la lucru. Dacă ea ieşea, îi plăteam bătrânei care locuia cu un etaj mai jos, ca să vină să stea cu el. Oricum, am început să scriu nuvele şi s-au vândut.

Îmi plăcea şi banii câştigaţi în plus îmi permiteau să cumpăr lucruri - o haină pe măsură, îmbrăcăminte pentru copil - ştii.

Avu un frison şi strânse din buze. El nu ştia. Nu putea şti cât fusese de greu, cât de tare meritase sau câtă bucurie îi adusese dragostea fată de Tod.

- Unde este fiul nostru acum?

Vorbele lui, purtate către ea de aerul înmiresmat al nopţii făcu să i se învârtă minţile. Cum putea fi atât de crud? Ştia că Tod murise! Ştia! O 'acuzase, doar, că l-ar fi ucis, aşa că trebuia să ştie !

- Unde crezi tu că este?

Gâfâia, încercând să îşi recapete respiraţia, cu o presiune imposibil de suportat în cap. Ar fi dorit să nu îl iubească, să fi crezut în continuare că îl urăşte, pentru că i-ar fi fost mai uşor, mult mai uşor!

- Spune-mi!

Aruncă o privire îndurerată către spatele lui rigid, cu umerii puternici ridicaţi şi se înveşmântă în mânie, pentru că era lucrul cel mai simplu de făcut şi numai aşa se putea descurca.

- Fac tot ce pot ca să îţi spun! Iar după ce îţi voi spune, voi pleca şi nu vreau să te mai văd vreodată, pentru că mă scoţi din minţi!

- Atunci, spune-mi.

Ar fi putut vorbi la fel şi cu un străin.

Vocea îi era complet seacă, iar Jet îşi strânse palmele în pumni şi gemu încet:

- Când avea optsprezece luni, am primit o scrisoare de la un editor de ficţiune, de la una dintre revistele care îmi publicau nuvelele. Voia să discute cu mine posibilitatea de a scrie un serial. Eram în al şaptelea cer; simţeam, în fine, că reuşesc ceva. Eram mândră de mine.

Vocea îi deveni din ce în ce mai ştearsă.

Mi-a cerut să vin să îl văd într-o după-amiază de luni. Nu am vrut să iau copilul cu mine. Fusese răcit şi vremea era friguroasă. Denise mi-a spus că îşi va lua o zi liberă şi va avea-grijă de el, în lipsa mea, şi că va chema nişte prieteni să-i ţină companie. Aşa că m-am dus.

Brusc, vocea i se ridică aspră şi tremurătoare, încât Denny se întoarse şi ochii i se îngustară, când ea îşi luă capul între mâini, ţipând la el:

- Ai avut dreptate. Eu am fost de vină! Ar fi trebuit să îl iau cu mine. Dacă ar fi fost cu mine nu ar fi murit în incendiu !

- Ce incendiu? Pentru Dumnezeu, Jet, ce incendiu?

Nu îl auzise venind către ea, dar îi simţi mâinile dezlipindu-i-le pe ale ei de pe fată şi ochii ei sălbatici se închiseră sub privirile lui profund tulburate. Gura îi acţionă necontrolat când spuse:

- Când m-am întors, camera noastră fusese distrusă de flăcări şi copilul meu murise. Dăduse o petrecere, la care îşi invitase toii prietenii ei fără servici. Au aprins o sobă veche cu motorină, pentru că era frig. Cineva dăduse peste ea şi, dacă nu l-aş fi lăsat acolo, sau dacă l-aş fi luat cu mine, sau dacă m-aş fi grăbit să vin acasă în loc să încerc să îmi vând poveştile alea prosteşti şi romantice, fiul nostru ar fi fost astăzi în viată. Aşa că, da, ai avut dreptate. Eu l-am ucis; a fost numai vina mea!

Ţipa isteric, fără a se mai putea controla şi Denny, cu chipul cenuşiu, îi trase o palmă care o linişti şi o lăsă dreaptă şi rigidă, tăcută pentru una sau două secunde, apoi o adăposti, slabă şi suspinând, în cercul protector al braţelor lui; - Jet plânse aşa cum nu mai plânsese niciodată. Nu vărsase o singură lacrimă când i se spusese de moartea lui Tod, când echipa de pompieri reuşise să îl scoată din cameră. Ea se transformase în piatră şi pietrele nu plâng.

Îşi luase dragostea pentru copil, vina şi groaza legate de moartea lui, dragostea pentru Denny, la care încă se mai gândea - romantic şi prosteşte - le tăiase în bucăţi şi le azvârlise afară din viata ei, pentru că, dacă nu ar fi Scut aşa, ar fi înnebunit.

În anii care trecuseră de la moartea copilului, nu vorbise

despre aceste lucruri şi nu îşi permisese să se gândească la ele, iar acum, din cauză că îl întâlnise iar pe Denny, toate fuseseră scoase la iveală şi fusese forţată sa le-facă fată şi nimic nu ar mai fi putut fi în continuare la fel.

Capitolul 10.

- Cum îl chema?

Îşi plânsese de acum toate lacrimile. Nu ştia cât timp o ţinuse în braţe şi îi adăpostise lacrimile, care ar fi trebuit să cadă în zilele şi săptămânile care urmaseră după moartea lui Tod, săptămâni în care trăise într-un iad de pustietate, prea lovită pentru a mai accepta alinarea vindecătoare a lacrimilor.

Jet îşi ridică capul de pe pieptul lui, unde se odihnise; îi simţise căldura încălzindu-i obrajii şi, tremurând uşor, îi întâlni ochii. Erau, de asemenea umezi şi vederea lor o duru insuportabil. Ar fi dorit să îi alunge durerea. Niciodată nu se simţise mai aproape de el ca în acel moment.

Pentru moment, ea nu dorea decât să îl aline în acelaşi fel în care el o alinase când îi suspinase între braţe, plângând tot ceea ce ei doi avuseseră şi pierduseră.

- Îl chema Tod Luellyn, murmură ea nesigură, suferind în sinea ei de dragoste pentru bărbatul cu părul arămiu, cu ochii maturizaţi, care o ţinuse atât de tandru în braţe.

- Avea, desigur, numele meu de familie şi i-am spus Tod pentru că a fost numele cel mai apropiat de al tău pe care l-am putut găsi: „Tod” este numele scoţian vechi pentru vulpe*.

Cuvintele tremurară şi se stinseră în fata tulburării primare din ochii lui. Iar când îşi coborî capul cu păr strălucitor şi îşi aşeză fruntea pe umărul ei, când îi simţi

* Fox = vulpe.

umezeala lacrimilor pe pielea răcoroasă a gâtului, îl cuprinse între braţe.

Trebuia să îl îmbărbăteze - dragostea profundă pe care i-o purta îi cerea acest lucru.

Dar ea nu ar fi putut ajunge până la el pe acest plan. Purtarea iresponsabilă, lăsându-l pe Tod cu Denise, când ştiuse prea bine că fata avea de gând să organizeze o petrecere, îl lipsise pe Denny de fiul pe care nu şi-l cunoscuse niciodată. Stătea acolo acuzată nu numai de către el, dar şi de vina care zăcuse în ea atâta timp; cum ar fi putut ea să îl aline, în aceste condiţii?

- Avea ochii tăi, îi şopti blând, oferind puţinul pe care îl putea da. Şi părul meu. Era un băiat frumos, adăugă spart, simţind tremurai convulsiv care îi cutremura lui trupul, auzind cu cât efort încerca să se controleze atunci când îi spuse:

- Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre fiul meu. Spune-mi, Jet. Trebuie să simt că îl cunosc.

Vorbea ca şi când Tod ar fi fost încă în viată, gândi ea sfâşiată. Îşi aminti cum citise undeva că nimeni nu moare pe dea-ntregul atunci când există încă în gândurile altei persoane. îl va face pe Tod să trăiască în mintea lui Denny, aşa cum el trăia, acum, în amintirea ei. Era singurul lucru pe care îl putea face pentru el.

Foarte blând, o conduse către canapea, cuibărind-o în braţele lui, ghemuită în el. Apropierea dintre ei o făcu să se topească şi spulberă şi ultimele rămăşiţe ale zidului de gheaţă pe care şi-l ridicase împrejurul inimii, zid pe care îl crezuse impenetrabil. Îi povesti, aşa cum putu, fiecare detaliu, cât de mărunt, legat de scurta frântură de viaţă a fiului lor.

Jet ştia că acesta era un moment ieşit afară din timp. Mai devreme sau mai târziu, ura lui pentru ea va reveni. Dar acum o va putea îndura. Nu îi va mai produce teama aceea acută şi de neînţeles, cu care trăise din clipa în care el îi reintrase în viaţă, pentru că acum o înţelegea.

Trebuie să fi citit pe undeva o relatare despre acel incendiu, care îl ucisese pe Tod. Jurnalele de senzaţie îi acordaseră un spaţiu larg, descriseseră cu lux de amănunte petrecerea nebună, faptul că mama copilului nu era în acele momente acasă, făcând-o să pară aiurită sau şi mai rău.

Ura lui trebuie că se născuse atunci şi ea nu îi spuse nimic pentru a se dezvinovăţi, dar, pentru moment, Intre ei doi era un armistiţiu, o tăcere vindecătoare.

Relatarea ultimilor şase ani din viata ei nu fusese deloc

uşoară, dar voinţa lui neclintită îi smulsese cuvintele şi, oricum, ştia că nimic din ce avea de zis nu i-ar fi putut îmblânzi resentimentele pe care probabil că le avea fată de ea. Aşa că tresări neîncrezătoare când îi spuse cu glas răguşit:

- Nu ai nici un motiv pe lume ca şă te simţi vinovată, Jet.

Apoi, ea se răsuci, îngenuncheată pe canapea, alături de el, îşi dădu la o parte de pe fată părul răsfirat şi îl privi cu ochi precauţi şi întrebători.

Arăta obosit, cu riduri adânci săpate în jurul ochilor, dar gura avea o expresie blândă, o blândeţe care o răscoli de dorinţă. Şi le povestise despre Tod şi nu avea nici o legătură cu sentimentele lui faţă de ea. În ciuda afirmaţiei acelea ciudate, că nu avea de ce se simţi vinovată, ştia că nimic din cele auzite nu i-ar fi putut schimba prima impresie.

- Ai făcut ceea ce ai crezut tu că era mai bine pentru Tod, răspunse el perplexităţii din ochii ei. Ai încercat să faci rost de un venit mai bun. Şi l-ai lăsat acasă, împreună cu cineva care mai avusese grijă de el. A fost tot ceea ce o mamă ar fi putut face în acele condiţii.

Îi căută mâinile, cu ochii încărcaţi de o emoţie pe care ea nu o putu înţelege şi îi spuse cu voce îngroşată:

- Dacă este să aruncăm vina - şi, pe sufletul meu, ştiu că nu o putem face - atunci vina este mai mult a mea decât a ta.

- Vina ta?

Mâinile lui îi strângeau mâinile atât de tare, încât trebui să îşi muşte buzele ca să nu ţipe de durerea pe care i-o provoca, fără să ştie. Era ceva aici ce nu putea pricepe şi ştia că era important.

- A ta? repetă ea insistentă.

- Dacă te-aş fi găsit mai devreme, dacă nu aş fi luat de bun tot ce mi-a spus fata aia, dacă aş fi aşteptat în loc să sar în sus şi să îmi construiesc ura blestemată cărămidă cu cărămidă, atunci poate că aş fi putut salva viaţa fiului meu, pe care acei beţivi de la petrecere nu au putut-o salva.

Părea chinuit şi Jet şopti:

- Denny, te rog, spune-mi despre ce este vorba. Ce fată? Ce ţi-a spus?

- Am mers acolo unde ăi locuit tu, răspunse Denny încetişor.

Şi, din câte mi-ai spus, trebuie să fi fost chiar ziua incendiului. Îmi luase tare mult timp să îţi dau de urmă.

Îşi scutură capul, cu ochii plini de regret.

- Îmi amintesc, ca şi cum ar fi fost ieri, cum am urcat scările acelea murdare, către apartamentul unde mi s-a spus că locuieşti. Mi-a deschis o fată blondă şi neîngrijită.

- Denise!

Inima lui Jet zvâcni, zbătându-se să iasă dintre coaste. Venise să o vadă, chiar în ziua în care nu era acasă. Zădărnicia i se zvârcoli în trup, când Denny aprobă, cu buzele lipite de dinţi:

- Ea trebuie să fi fost. Era cam patru după-amiaza şi deja petrecerea era în toi. Se puteau auzi muzica, râsetele, vocile - toate la volum maxim. Am întrebat de tine şi mi-a spus că ai ieşit cu un tip.

- Editorul de la revistă, punctă Jet, simţindu-se sfârşită.

- Evident. Deşi pe atunci nu ştiam asta. Nu ştiam nimic în afară de faptul că toate se potriveau cu ce îmi spusese unchiul tău. Ba chiar erau ceva în plus: locul sordid unde locuiai, tovarăşa şleampătă, petrecerea de beţivi, tu, plecată „cu un tip”. Nu, Jet...

Îi eliberă dintr-o dată mâinile şi se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii închişi.

- Dacă aş fi intrat şi te-aş fi aşteptat - ea m-a poftit înăuntru - În loc să interpretez greşit, Tod ar fi fost încă în viată. Nu tu eşti de vină.

Arăta livid. Jet tânjea să ia această fată iubită între mâini şi să o sărute, până ce va fi îndepărtat ridurile de auto-incriminare care o îmbătrâneau. Dar acesta ar fi fost ultimul lucru, pe care l-ar fi aşteptat de la ea, aşa că îi reaminti cu precauţie:

- Dar mi-ai spus că eu sunt... De vină, vreau să spun.

- Şi m-aş condamna singur la moarte prin chinuri pentru că am spus-o, gemu el disperat, iar mâinile care îi zăcuseră de-a lungul corpului se încleştară, oasele pumnilor apărând albe pe sub pielea bronzată.

- Am vrut să te pedepsesc, şi iar să te pedepsesc. Dumnezeu să mă ierte! Am crezut ce mi-a spus Micah, că ai avortat. Dumnezeule - când mă gândesc câte ţi-am putut arunca în spate! Jur că de acum nu am să mai privesc niciodată lucrurile superficial, Jet, o jur!

Îşi întoarse către ea ochii pustii şi ea ştiu că ura încetase, că bărbatul care o pândise şi o hăituise, chinuind-o cu vorbele lui grele, dispăruse.

Era prea târziu acum, desigur, era de acord. Şase ani înseamnă un timp lung şi dacă ţinuse vreodată la ea, asta nu mai era valabil acum. Faptul că ea încă îl mai iubea, cu o intensitate la care cu greu se putea gândi, era ceva cu care va trebuia să se împace. Totuşi, îi pasase puţin de ea, pentru că, deşi nu venise atunci când îi promisese, era clar că se gândise la ea mai târziu şi, auzind de la Micah că era însărcinată.

Încercase să îi dea de urmă.

- Ce ţi-a spus ţie Micah, mai exact?

Îl întrebă calmă, susţinându-i privirile şi se minună de fulgerarea de sălbăticie, care îi transformă, pentru o clipă, ochii în aur lichid, pentru a-i lăsa apoi pustii, când îi zise:

- Am venit la Foundlands cât de repede am putut, după ce m-am întors în Anglia. Bănuiesc că nu ai aflat nimic despre scrisoarea pe care i-am lăsat-o doamnei Briggs, rugând-o să ţi-o înmâneze personal?

Jet scutură din cap, uluită, şi Denny inspiră adânc.

- Nu, mi-am dat seama din tot ce mi-ai povestit. Vezi tu, când m-am întors în ziua aceea la Withington, Pam mi-a spus că fusesem căutat de la ziarul la care lucram. Am sunat şi mi s-a spus că aveam deja biletul de avion cumpărat, pentru după-amiaza respectivă - ceva tulburări în Africa de Est - iar eu trebuia să plec acolo, corespondent de presă, până ce urmau ei să mă cheme înapoi. Nu am mai avut timp să ajung până ia tine, aşa că ţi-am explicat totul printr-o scrisoare şi ţi-am promis că mă voi întoarce cât de repede voi putea. I-am dat scrisoarea doamnei Briggs şi am rugat-o să meargă până la tine şi să ţi-o dea, în acea după-amiază. Se pare că unchiul tău nu răspundea la telefon şi trebuia să îţi las un mesaj într-un fel sau altul.

- Alan mi-a spus că nu şi-a pus telefon decât cu un an înainte să moară, murmură Jet şi eu nu am primit nici o scrisoare.

- Am aflat asta acum. Dar, atunci când am venit după tine, nu am putut pricepe de ce nu m-ai aşteptat. Eram disperat să te revăd. Eram îngrijorat că ţi-ai fi putut face gânduri rele, neliniştit că şi tu ai fi putut simţi ceea ce începusem şi eu să simt, că întâlnirea şi - dragostea noastră fuseseră ceva ireal, ca într-un vis. Doar când Micah mi-a spus că ai plecat şi că nu te vei mai întoarce înapoi, mi-am dat seama că nu fusese un vis - durea mult prea mult ca să fi fost doar un vis. Tu nu mai erai acolo,

Jet, şi Micah nu mi-a spus unde te-aş fi putut găsi. De fapt a refuzat să discute cu mine, până nu i-am dezlegat limba cu câteva păhărele. Atunci mi-a spus că ai plecat să avortezi. Că tatăl fusese un bărbat pe care îl întâlniseşi pe dealuri - şi că tu dintotdeauna fuseseşi „o golancă”. După părerea lui, aveai să ajungi rău; stăteai nopţile pe afară, făcând cine ştie ce cu băieţii de prin sat...

- Nu era adevărat.

Jet îl întrerupse, cu glas mohorât, incapabilă să mai izbucnească de mânie împotriva acelui bărbat urâcios, care fusese paznicul ei fără voie şi nepăsător.

- Ştiu.

Se aplecă înainte, cu braţele atârnându-i de-a lungul coapselor, cu mâinile atârnând. O privi lung dintr-o parte, cu gura amară.

- Nu voiam să cred aşa ceva despre tine. Dar a trebuit să cred ce mi-a spus el despre starea ta şi, în zilele de azi, multe femei privesc avortul ca pe un lucru obişnuit. Nu îţi pot descrie ce am simţit când mi-am imaginat că tu vrei să scapi de copilul nostru, fără a mai aştepta, măcar, să mă întorc. Am pus câteva întrebări discrete prin sat, dar tot ce am aflat se potrivea cu ce îmi spusese Micah. Tânăra Jet Luellyn era pe jumătate sălbatică,.. îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, când nu muncea, sus pe dealuri... rămânea afară zile întregi, dacă avea ocazia... Numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de ea... Şi aşa mai departe. Aşa că, mi-am petrecut următorii cinci sau şase ani urându-te, aşteptând ziua în care urma să te întâlnesc şi să îţi plătesc pentru toate lucrurile pe care mi le făcuseşi. Era vorba despre avortul - care nu a avut loc. De asta ţi-am spus că ne-ai omorât copilul.

Se opri într-o respiraţie adâncă, cutremurătoare.

- Vei putea să mă ierţi pentru felul în care am greşit?

Părea obosit, ca şi când nu ar mai fi rămas nimic în el în afară de oboseala fără speranţă, o înfrângere a spiritului care i-l răpea mai definitiv decât acuzaţiile pe care i le

aruncase. Aprobă din cap, incapabilă să mai vorbească. Impresia de pustiire se accentua, când el se ridică încet în picioare şi o privi cu nişte ochi indescifrabili.

- Nu mai are rost să ne învârtim în jurul unor fapte trecute, nu-i aşa? Totul s-a terminat. Vino, Jet. Îi întinse o mână şi ochii i se îmblânziră.

- Acum eşti pe picioarele tale. Şi e timpul să mergi la culcare.

O luă de mână şi o ajută să se ridice în picioare. Se clătină, nesigură, şi fu gata să plângă, pentru că niciodată nu îi spusese un cuvânt mai apropiat şi mai adevărat de despărţire. Nu dragoste - nu ură. Iar acum îi cerea pur şi simplu să plece. Avea nevoie de acea noapte, sau de ce mai rămăsese din ea, pentru a se acomoda cu lucrurile pe care le aflase, iar apoi va fi în stare să meargă mai departe, pentru că era puternic şi independent.

Dar încotro? Către Pamela Trent? Foarte probabil. Sau către cineva nu va mai exista loc pentru urâse, în felul în care o făcuse, trebuie că îi ocupase toate resursele sentimentale.

- Nu ai pus la suflet nimic din ce ţi-am spus, nu-i aşa, Jet?

Privi în sus către el, uimită să întâlnească grijă şi compasiune. Scutură din cap. Nu îl auzise. Ar fi vrut să îi spună să nu îşi facă griji din pricina ei, că ei îi era bine, cât se poate de bine, dar el îi vorbi iar:

- Poţi rămâne aici. Nu are sens să te întorci acum la

Foundlands. Am să sun, să îi spun lui Bărbie să nu te aştepte. Te poţi culca în patul meu; eu voi merge în camera de oaspeţi.

Cu greu îşi putu aduna energia necesară pentru a aproba din cap. Oricum, nu ar mai fi avut putere să protesteze. Ce mai conta unde avea să doarmă? Oftă şi până şi acest efort i se păru prea mare.

Sfârşeala de dinainte se părea că îl părăsise şi acum ieşise la iveală partea atentă a caracterului lui, de care ar

fi avut atâta nevoie de-a lungul lunilor ce precedaseră naşterea lui Tod.

Aproape că o cără în sus pe scările înguste, potrivindu-şi pagii cu ai ei, cuprinzând-o cu braţele după talie. Slabă, nu îşi mai dorise altceva decât să se sprijine de el, râvnind dragostea pe care el nu i-o mai putea da.

Dormitorul lui era pătrat, iar patul dublu ocupa cea mai mare parte a spaţiului. O aşeză cu grijă pe salteaua acoperită cu plapumă. O sfătui, cu o strângere uşoară a degetelor:

- Culcă-te şi dormi. Vom mai vorbi dimineaţa.

O lăsă şi scoase o pijama curată dintr-un dulap-şi o puse între mâinile ei inerte.

- Foloseşte astea. Am să îţi aduc nişte lapte fierbinte.

După plecarea lui, rămase cu ochii aţintiţi pe uşa închisă, mult timp înainte de a-şi da seama că plânge. Lacrimile erau grăbite şi fierbinţi şi nu le putea împiedica să îi curgă pe obraji. Îşi tăcuse drum cu forţa înapoi în inima şi în mintea ei, sfărâmase gheata cu care ea se proteja. Şi nu o putea părăsi acum, pentru că, oriunde s-ar fi dus, ea tot l-ar fi iubit. Nu mai exista nici un refugiu cum fusese acel loc rece şi îndepărtat unde locuise de când focul îi răpise copilul.

Uşa se deschise cu grijă şi imaginea lui Denny, purtând o cană cu lapte fierbinte şi un platou cu tartine frumos tăiate, pe o tavă împodobită cu un şerveţel frumos brodat, o lăsă fără grai. Nu se putea obişnui cu toată această silinţă de ă se arăta amabil, cu această parte bună a lui; ura lui fusese mai uşor de îndurat, pentru că, atunci, avusese şi ea partea ei de ură, cu care se putea lupta. Tot ce îi mai rămăsese acum era o dragoste, care o sfâşia în bucăţi.

- Jet ... O, Jet, draga mea!

Tava pregătită cu grijă fu aruncată fără nici o ceremonie la podea când privirile lui îi sesizară disperarea şi fu imediat pe pat alături de ea. O îmbrăţişă, cu

degetele răsfirate în întunecimea de miez de noapte a părului ei şi îi aşează capul pe umărul lui. Nu mai plânge, draga mea, nu mai plânge. Nu pot să te vad plângând!

Nota de suferinţă reală din vocea lui o ajută să-şi recâştige, cât de cât, controlul. Se ura pentru că era atât de slabă, pentru că îi transmitea şi lui această slăbiciune. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era mila lui sau ca el să se simtă în vreun fel vinovat de lacrimile cu care îi udase.

- Îmi pare rău.

Se frecă cu mâinile la ochi, ca şi cum ar fi încercat să îşi împingă lacrimile înapoi, unde le era locul, departe de privirile altora.

- Mi-e bine acum, pe cuvânt. Totul a fost puţin - puţin cam dureros, îi spuse ea cu glas tremurat.

- Sigur că aşa a fost.

Două mâini puternice îi cuprinseră obrajii în căuşul palmelor; doi ochi de ambră o cercetară şi ridurile de îngrijorare se uşurară când ea îi acordă un zâmbet nesigur.

- Aşa te vreau.

Proprii lui ochi zâmbiră pe ia colţuri şi ridurile uşoare se îmblânziră treptat când privirile lui îi mângâiară chipul şi îi poposiră pe buze.

Ştiuse că o va săruta şi se topi toată de dorinţa pe care numai el o putea stârni. Buzele i se întredeschiseră, tremurând uşor când gura lui coborî, oferindu-i, iară voie, dulceaţa ei umedă. Putea lua de la ea oricât de mult sau oricât de puţin ar fi dorit, pentru că tot ce avea ea îi aparţinea lui. Îl iubea cu fiecare fărâmă a marii ei pasiuni de demult pe care o negase atâta timp, dar care era singurul sentiment pe care îl nutrea faţă de el.

Treptat, îşi aprofundă sărutul şi focul i se scurse prin vene, când savură plăcerea pe care gura iui i-o oferea. Mâinile ei îi căutară părul cârlionţat de pe ceafa, degetele ei găsiră oasele tari, de sub peria bogată a părului.

Gemându-şi dorinţa, îl trase mai aproape de ea, cu sânii tari şi plini lipiţi de trupul lui oţelit de mascul. Mâinile nerăbdătoare îi găsiră căldura moale a pielii de sub vestă şi îl simţi fremătând. Apoi el fu cel care o îmbrăţişă strâns şi o coborî alături de el pe pat.

- Denny...

Îi şopti numele ca pe o rugăciune, iar buzele i se mişcară încet şi senzual sub ale lui. Îşi îndepărtă blând gura de a ei şi o privi profund.

Ochii ii ardeau ca aurul când degetele lui începură să îi desfacă nasturii bluzei.

- Denny ... Da, te rog, da !

Îi răspundea întrebării lui nerostite şi toată dragostea, toate dorinţa îi izvorî din ochii strălucitori ca două safire adânci. Dorinţa pentru el fusese prea mult timp înăbuşită; nu mai era chip să o mai ascundă acum. Nici nu ar fi vrut Acest act de dragoste urma să devină una dintre amintirile ei, pe care-o va păstra cu sfinţenie în anii lungi şi goi ai viitorului. Nu avea nevoie de altă justificare.

Şi el tremura acum sub stăpânirea dorinţei. Tulburarea îi trimitea mici frisoane prin pielea bronzată, precum o adiere deasupra unor ape liniştite. Un zâmbet moale îi cuprinse buzele într-o perfecţiune a tandreţii, când îl ajută să. îi desfacă nasturii; era o tandreţe care îi ţinea pentru moment propria dorinţă în şah, nevoia de a se dărui fiind mai puternică decât orice altceva.

Apoi se întinse, goală şi relaxată pe patul lui, cu coama de păr întunecat răspândită, pe pernele moi, oferindu-i-se. îl auzi cum geme şi îi puse mâinile pe piept, simţindu-i umezeala pielii sub palmele ei. O Sărută gustând fiecare părticică a trupului ei mătăsos, până ce dorinţa stârnită fu prea puternică pentru a mai fi îndurată.

- Iubeşte-mă, Denny, îl imploră ea cu respiraţia tăiată.

Plăcerea pe care i-o oferea cu buzele şi cu palmele o făcea să îşi dorească să îşi strige bucuria şi frumuseţea pură a iubirii.

- Ştii că o voi face.

Vocea îi era sugrumată; îşi smulse hainele de pe el cu mişcări grăbite, până ce îndepărtă şi ultima barieră dintre ei. Avu timp să soarbă din priviri masculinitatea virilă a trupului vânjos înainte ca el să se aplece asupra ei şi să o privească adânc în ochi în timp ce ea îi ţinea trupul în şah între coapse.

- Aştept clipa asta de atâta timp, Jet, murmură el răguşit. De atâta timp, iubita mea.

Convulsiv, ea se ridică până la el. Trupul lui îi lunecă, încet şi hotărât, între picioare, iar ochii lui tiviţi cu toc îi stăpâniră ochii.

- Priveşte-mă, Jet. Spune-mi că ai tânjit după mine la fel cum am tânjit eu după tine. Priveşte-mă! Spune-mi !

Îi spuse, cu glasul pierdut, simţind bătăile propriei inimi, cu simţurile aprinse de dragostea înălţătoare pe care i-o dăruia. Se acorda, încetul cu încetul asalturilor persistente şi căutătoare ale trupului lui.

- Amândoi am dorit asta ... şi asta ... de atâta timp ... atâţia ani.

Vocea îi era răguşită, ochii îi erau aţintiţi în ochii ei, ca şi cum i-ar fi putut pătrunde până adânc, în suflet, la fel de sigur precum îi pătrundea în trup, până ce foamea i-ar fi fost satisfăcută. Iar când el îşi pierdu controlul, Jet ştiu că această noapte de dragoste urma să depăşească tot ceea ce visase ea vreodată.

Îl iubise la optsprezece ani, cu sălbatică devoţiune, dar acum îi dăruia dragostea unei femei adevărate, o dragoste mai puternică şi mai pură, pentru că focul ei făcuse un drum lung până la acest moment al adevărului.

Se trezi devreme; micul ceas de pe noptieră arăta ora şase şi cinci. Coborî cu grijă din pat, pentru a nu-l trezi pe Denny, stătu să îl privească pentru câteva minute lungi, cu ochii încărcaţi de dragoste.

Dragostea pe care o tăcuseră fusese perfectă. O luase iar şi iar, ca şi cum nu s-ar fi putut sătura de ea, iar ea

răspunsese mângâierilor şi incitărilor lui erotice cu o pasiune care îi lăsase pe amândoi zguduiţi.

Stătea, acum, lungit în pat, dormind dus şi inima ei se strânse dureros, pentru că ştia că farmecul se spulberase. Noaptea care trecuse, fusese o întâmplare fantastică, un final de vis pentru toată suferinţa de care avusese parte atâţia ani, o supapă de eliberare a emoţiilor care deveniseră dureroase.

O fantezie necesară pentru el, dar o realitate absolută pentru ea, singura realitate de care urma să aibă parte în anii care vor urma. Soarele care intră pe fereastra deschisă îi mângâie părul de culoarea recoltei pârguite, transformându-l într-un auriu lichid şi bogat, îi atinse trupul perfect, relaxat în somn. Ridurile de încordare i se şterse seră de pe frumoase iar zâmbetul îi era liniştit.

Avu nevoie de toată puterea ei de voinţă pentru a nu se sui la loc în pat, pentru cuprinde eu braţele acel trup gol şi a-i capul iubit pe moliciunea sânilor ei.

Rupându-se de sub vraja tentaţiei care o împingea către el, se îmbrăcă repede, îşi închise la nasturi costumul mototolit şi se încălţă cu pantofii de sport. Va face un duş şi îşi va schimba hainele, de cum va ajunge la Foundlands. Nimeni nu va fi treaz acolo, la acea oră a dimineţii. Avea nevoie să rămână singură cu ea însăşi, pentru un timp, aşa că îi va lăsa lui Bărbie o notiţă şi va pleca singură pe dealuri. Trebuia să îşi privească viaţa drept în faţă şi să chibzuiască ce avea de Scut.

Nu mai privi către Denny. Nu putea avea încredere că nu va mai zăbovi, că nu o va apuca plânsul. Un rămas bun ar fi fost prea dureros, aşa că îşi luase adio, în tăcere, de la el, după ce adormise, ţinând-o în braţe până în zori.

Mâna îi apucase deja clanţa uşii de la intrare, când se răzgândi. Nu putea pleca iară a-i spune măcar un cuvânt. în noaptea trecută, nu avusese nici o îndoială că se căise sincer pentru felul greşit în care o judecare. Nu dorea ca acum să se îngrijoreze din pricina ei.

Şovăitoare, se întoarse înapoi în salon, căutând o bucată de hârtie şi ceva de scris. Trebuia să lase doar câteva cuvinte, ceva banal şi prietenesc cum ar fi: „Ne vom mai vedea, ocazional, Denny. Mă bucur că, până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine”. Aşa ceva ar fi mers, l-ar fi eliberat de grija şi responsabilitatea pentru tot ce i se întâmplase ei timp de şase ani.

- Bună ... Eşti foarte matinală.

Cuvintele lui leneşe, înăbuşind un căscat, o făcură să înţepenească, cu spatele la uşa pe care el intrase, prea tăcut pentru a o avertiza.

Să dea nas în nas cu el, era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Nu avea nevoie de scuzele lui, de cuvintele lui de rămas bun, nici de grija lui. Nu dorea ca toate acestea sa stea în amintirile ei între noaptea pe care o petrecuseră §i viitorul lor separat. Dar era nevoită să acţioneze ca şi când totul ar fi fost bine şi frumos.

Se întoarse, tulburată de apropierea lui. Era gol, doar cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului şi sprijinea cadrul uşii, încă pe jumătate adormit.

- Te-am căutat şi nu erai acolo.

Îşi frecă cu palma obrazul neted, pipăindu-şi firele de barbă, cu ochii aurii plini de tandreţe, cu gura blândă şi adormită.

- Vino înapoi în pat, iubito.

- Îmi pare rău !

inima îi bătu cu putere, dar nu i-o arătă; reuşi chiar să aibă un ton voios în glas. Întoarse capul, prefăcându-se că închide fereastra pe care el o lăsase deschisă noaptea trecută, doar ca să nu îi vadă durerea din ochi.

- Am o zi încărcată înainte, am o mie de lucruri de făcut.

- O !

Părţi decepţionat doar o clipă, dar adăugă, cu un zâmbet în glas:

- Păcat. Eu plănuisem o zi lungă de stat împreună în pat. Dar - intră în cameră, zâmbind larg, treaz acum - poate că este mai bine aşa. Dacă mergeam acum la loc în pat, probabil că nu ne vom mai putea ridica de acolo zile întregi, iar eu trebuie să merg la o întrunire de planificare; nici nu ştii câtă treabă am lăsat baltă săptămânile astea!

- Bine.

Îi aruncă un zâmbet larg şi strălucitor, mirându-se cum poate face aşa ceva, când sufletul i se rupea de dragostea pe care i-o purta.

- Atunci, ai face mai bine să te mişti. Şi eu la fel.

- Ai timp să faci o cafea J.

Era o afirmaţie, nu o întrebare şi ştiu că vechiul Denny se întorsese - ordonând, dar cu blândeţe, de această dată. De acum încolo va fi mereu blând în relaţiile cu ea - ştia acest lucru şi din cauza asta îl iubea şi mai tare.

Era gata să refuze, să râdă şi să îi spună că îşi poate pregăti şi singur cafeaua, că era o femeie muncitoare care trebuie să îşi câştige existenţa. Dar ezită prea mult, aşa că el îi spunea deja:

- Găseşti cafeaua şi cana de filtru în bucătărie. Şi ouă, dacă îţi este foame. Eu le vreau omletă - rânji el pe deasupra umărului bronzat. Dacă te-ai hotărât că astăzi muncim amândoi, atunci mă duc să mă îmbrac şi să mă bărbieresc. Pentru că - ochii i se făcură de topaz - dacă mai stau mult aici, să fiu al naibii daca nu îţi dau toată hotărârea peste cap!

Îl privi cum pleacă, ştiind exact ce simţea, pentru că nu ar fi trebuit să insiste prea tare ca să o facă să se întoarcă la loc în pat. Ar fi fost de ajuns doar să o atingă, să îi spună că o doreşte...

Noaptea care trecuse, ieşise afară din timp. Atunci deciziile de bun simţ nu şi-ar fi avut locul. Nevoia de a separa şi de a uita trecutul judecata sănătoasă care îi

şoptea să îi ofere libertatea de a merge pe propriul lui drum, de a-şi continua viaţa în care ea nu îşi avea locul şi nu şi-l avusese, în cei şase ani care trecuseră.

Dar noaptea care trecuse nu se mai putea repeta. Era maximum din ceea ce ar fi putut duce fără a capitula şi a-şi recunoaşte dragostea faţă de el. Dacă ar fi ştiut că ea îi iubise mereu, s-ar fi simţit prins în cursa trecutului, prin simţul răspunderii. Şi nu voia să îl supună la aşa ceva îl iubea prea mult.

Cafeaua era gata, cănile verzi ca aluna şi farfurioarele asortate se găseau pe masă simplă din lemn de brad, de sub fereastră şi Jet tocmai ungea nişte felii de pâine prăjită cu unt şi cu ouă jumări, când Denny intră în bucătărie.

Se bărbierise, făcuse un duş şi arăta proaspăt. Purta o aură de putere cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi purta costumul de serviciu cenuşiu închis, superb croit, cămaşa de un alb imaculat şi cravata de mătase oliv.

Inima lui Jet tresăltă de două ori, impresionată de bărbăţia copleşitoare ce nu era nici un pic micşorată de eleganţa formală a înfăţişării sale.

Zâmbea cu ochii cu gura încă moale, sub impresia iubirii furtunoase din noaptea trecută şi Jet se aşează repede, înainte să cadă. Spuse, cu o voce care se străduia să pară veselă, dar care sună acră şi ascuţită:

- Mănâncă înainte să se răcească. Mâinile îi tremurau când turnă cafeaua pentru amândoi şi îşi ridică repede cana pentru a bea lichidul fierbinte şi reconfortant. Suportă senzaţia de arsură ce îi cobora pe gât, pentru că asta o ajuta, diminuâdu-i conştiinţa de a-l avea aproape.

- Tu nu mănânci?

Stătea în picioare, deasupra ei, fără nici o intenţie de a-şi consuma micul dejun, iar ea scutură din cap cu chipul, acoperit de părul răsfirat.

- Ar trebui. Nu mă face sa mă îngrijorez.

- În privinţa ta mai mult decât o fac deja, Jet.

Neliniştea profundă din glasul lui era ca un cuţit ce i se răsucea încet. Luptă din răsputeri pentru a găsi resursele şi a arunca vreo remarcă amuzantă sau în doi peri, dar nu avu timp, pentru că el se aplecă deasupra ei şi îi dădu la o parte părul de pe faţă.

Cu blândeţe, îi luă capul între mâini şi i-l ridică, iar ochii îi scormoniră proprii ei ochi cu o tandreţe ce sclipea, prin strălucirea lacrimilor nevărsate.

Cu buricele degetelor îi mângâie pomeţii proeminenţi şi îşi coborî capul, pentru a-i frământa buzele, pentru a i le deschide şi a-i gusta cu limba dulceaţa de miere a gurii.

Dorinţa se stârni sălbatică înlăuntrul ei şi scâncetul din gât i se transformă în oftat când el se ridică şi şopti, pârjolindu-i mintea cu fiecare cuvânt cald al lui:

- Va trebui să lipsesc vreo două-trei zile iubito, dar mă voi întoarce cu un certificat special în buzunar. Ne vom căsători, Jet. Din păcate, cu şase ani prea târziu. Dar voi face în aşa fel încât să uiţi prin ce ai trecut, asta ţi-o promit.

Capitolul 11.

Nu era pregătită pentru aşa ceva. Pentru grija lui faţă de ea, da, ca şi pentru o prietenie atentă, care ar fi înnebunit-o, pentru că ea îşi dorea cu mult mai mult decât atât. Dar pentru o cerere în căsătorie - niciodată!

- Nu ai nimic de zis?

Îi ridică bărbia, forţând-o să îl privească, iar zâmbetul, căldura din ochii lui, o făcură să tremure la limita unei capitulări negândite. Dar nu trebuia să capituleze vreodată; nu trebuia să îi permită să îşi ţină o promisiune făcută cu şase ani mai devreme, numai pentru că îi era milă de ea.

- Putem aranja o ceremonie simplă, la biserica din sat. Vorbeşti tu cu vicarul sau ai prefera să fac eu asta?

Ce Dumnezeu ar mai fi putut spune? Dacă ar fi iubit-o, s-ar fi aruncat în braţele lui, nebună de fericire. Dar ca să îl accepte, ştiind că nu o iubea, că legătura care îl va uni lângă ea nu era altceva decât milă şi un deplasat simţ al răspunderii, asta i-ar fi condamnat pe amândoi la o viaţă întreagă de regrete. Nu îi putea face aşa ceva şi nici ei însăşi. Dar îi venea greu să îi spună că nu era obligat să o ia de nevastă. Ar fi însemnat să îi desconsidere toată compasiunea şi bunele intenţii.

Noua maturitate pe care o câştigase, la un asemenea preţ, în timpul ultimelor săptămâni şi care o ajutase să facă faţă amintirilor. şi emoţiilor, o ajuta şi acum.

- Şase ani înseamnă mult timp, Denny, îi spuse ea pe un ton egal. Suntem amândoi alţi oameni.

- Suntem mai bătrâni şi mai înţelepţi, aprobă el, potrivindu-se tonului ei, felului în care punea ea problema.

Trase un scaun şi se aşeză la masă, în faţa ei, ignorând micul dejun pe care i-l pregătise.

- Dar asta nu e rău. Amândoi am trecut prin iad, fiecare în felul lui şi ne-am câştigat bucăţica de paradis, mai ales tu.

Pe scurt, asta era. Se oferea să o despăgubească, să aibă grijă de ea, cum nu o mai făcuse nimeni de la moartea părinţilor ei. Dar asta nu era suficient, nu putea fi suficient, pentru nici unul dintre ei.

Jet închise pentru o clipă ochii, pentru a ascunde tulburarea produsă de vorbele lui. Apoi, când îşi ridică genele lungi şi mătăsoase şi se forţă să îl privească în ochi, ştia ce avea de făcut.

- Acum şase ani, m-aş fi căsătorit cu tine dintr-un foc, spuse ea lejer. Eram foarte tânără, extrem de inocentă şi nu îmi mai aduceam aminte cum era să fii iubită. Dar de atunci am crescut şi mi-am construit propria mea viaţă.

Ridică uşor din umeri, încercând să zâmbească.

- Am descoperit ce îmi place să fee - să scriu - şi am avut destul noroc ca să câştig o grămadă de bani din asta. Sunt liberă şi independentă şi îmi place să fiu aşa.

Se strădui să găsească cuvintele potrivite pentru a-i explica faptul că nu îi datora nimic şi gândi că le găsise când îi spuse:

- Nu aş vrea să mă leg de cineva, sau să fac angajamente de lungă durată.

Dar el argumentă, cu o linie adâncă săpată între ochii încruntaţi:

- Te înţeleg, Jet. Oamenii pe care te-ai bazat în trecut ie-au lăsat baltă, fiecare în felul lui: părinţii - deşi nu a fost vina lor, - acel unchi brutal şi sadic Denise cu iresponsabilitatea ar şi eu - deşi a te lăsa baltă era ultimul lucru care ţi l-aş fi făcut. Înţeleg de ce nu mai vrei să îţi

pui fericirea în mâinile altcuiva. Dar te voi face fericită, Jet, şi nu te voi mai decepţiona niciodată.

- Nu este asta, spuse ea morocănoasă.

Ar fi vrut să o lase în pace, să îi accepte refuzul şi să se mulţumească cu el.

- Ţi-am mai spus - am crescut. Nu mă mai aştept şi nici nu vreau ca siguranţa şi fericirea viitorului meu să mai fie vreodată condiţionate de altcineva, decât de mine. Te rog, încercă să înţelegi, Denny. Nu mă pot căsători cu tine.

Îl privi cu ochi goi şi sesiză luminile furioase şi uimite din ochii lui.

- Este din cauză că nu mai ai încredere în mine? Pentru că m-ai văzut cu Pam?

Se lăsă în faţă, întinzându-şi mâinile peste masă, pentru a i le cuprinde pe ale ei. Ochii lui fură mai serioşi decât îi văzuse ea vreodată, atunci când afirmă:

- Nu m-a interesat niciodată, nici pe departe, Pamela Trent - şi cu atât mai puţin am fost logodit cu ea. Ştiu că a fost - să spunem - atrasă de mine, într-o vreme, dar nu am făcut nimic pentru a o încuraja. Este, pur şi simplu, fiica unor prieteni foarte dragi. Şi am să o fac, să retracteze minciuna pe care ţi-a spus-o, dacă asta te va linişti. Şi voi afla şi de ce scrisoarea pe care i-am lăsat-o doamnei Briggs pentru tine nu ţi-a parvenit. Mă crezi că ţi-am scris-o, nu-i aşa?

Îi răspunse printr-o strângere scurtă a mâinii, pe care apoi şi-o retrase, uimită de intensitatea cu care ochii lui îi pledau cauza. Desigur că: îi spusese suficiente lucruri, pentru a-l face să priceapă că nu avea nevoie de acel gest reparator şi altruist din partea lui, cum era cererea în căsătorie.

- Şi noaptea trecută, Jet...

Continuă tară mustrări de conştiinţă, cu vocea adâncă şi îngroşată, pe un ton de intimitate care o făcu să se topească toată.

- Nu poţi să-mi spui că nu a însemnat nimic pentru tine, că tu ai face dragoste cu orice bărbat, cât de cât prezentabil.

Jet sări în picioare, făcând să se clatine masa. Nu putea vorbi despre noaptea care trecuse. Pentru ea, reprezentase lumea întreagă, iar el trebuia să ştie acest lucru. Dar respectul de sine o împiedica să mintă. Ceea ce se petrecuse între ei fusese prea preţios pentru a fi mânjit cu minciuni care l-ar fi putut face să creadă că ea era târfa pe care o crezuse, numai cu câteva ore mai devreme. Nu îşi va profana dragostea pentru el în acest mod.

- Noaptea trecută a însemnat foarte mult pentru mine şi tu ştii asta, îi spuse ea tremurând. Eşti singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste şi care s-a apropiat într-un tel de mine. Dar nu este de ajuns. Faptul că ne simţim bine împreună în pat, nu este suficient pentru a fonda o căsnicie. Mai trebuie să fie şi dragoste...

Când se întoarse orbeşte către uşă, îl auzi gemând, un geamăt smuls din adâncurile lui.

- Este altcineva, Jet? Spune-mi! Se întoarse, şovăind, iară a remarca încordarea lui interioară, auzind doar întrebarea şi expresia exterioară de surpriză. îşi înconjură cu palmele cana de cafea care se răcise. - Nu, nu este nimeni altcineva, îi privi cu ochi trişti şi liniştiţi. - Nu este nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc. Acum sau vreodată.

Casa părea foarte tăcută, lucru neobişnuit. Bărbie şi Ben plecaseră să îşi petreacă sfârşitul de săptămână ia Alan şi îl luaseră şi pe Prince cu ei, pentru că Ben refuzase să se despartă de căţel. Şi aşa, era destul de rău când trebuia să îl lase acasă, când mergea la şcoală.

Culorile toamnei aureau, deja, frunzele copacilor, iar aerul care începuse să se răcească o făcu pe Jet să se gândească, deja, la un foc de lemne, la pulovere groase şi la nopţile lungi în care va sta singură şi va începe un nou

roman. Ultima din cărţile lui Roger Blyde fusese terminată, nu fără greutate şi alta nu mai urma să apară. Conţinutul acelor cărţi nu o mai atrăgea acum. Duritatea de diamant a mintii care le concepuse se îmblânzise şi nu mai era capabilă să producă poveşti despre violentă şi crimă.

Când va scrie din nou, va fi despre ceva mai blând, mai frumos. Jet ştia că va suferi, probabil, din punct de vedere financiar; demisia lui Rogex Blyde urma să o coste o gaură în bugetul pe care Jet Luellyn, tânără şi începătoare romancieră romantică, probabil că nu va fi în stare să o umple. Dar avea curajul de a face fată acestei posibilităţi, aşa după cum găsise curajul de a înfrunta singură viata, fără ajutorul lui Denny, deşi încă îl mai iubea.

Nu îl mai văzuse din ziua în care îi refuzase cererea în căsătorie. Tipper's Hollow era pustiu. Buruienele creşteau printre straturile de flori iar pajiştea, cândva îngrijită, arăta acum ca un câmp părăsit.

Pentru el, nu mai exista nici un motiv de întoarcere. Drama lor se consumase. Îşi avea propria carieră, la Londra, cercul lui de prieteni de care Jet nu ştia nimic, o viaţă a lui proprie de trăit. Era acum liber, se eliberase de urât şi resentimentele care îl aduseseră până aici, de fiecare dată aşteptând-o să se întoarcă într-o zi. Se eliberase de sentimentul de responsabilitate apărut după ce aflase adevărul. îi dăduse de înţeles că nu trebuia să se simtă responsabil faţă de ea şi era suficient de inteligent pentru a lăsa lucrurile aşa. Dacă s-ar fi întors vreodată, ar fi fost ca să îşi ia de la cabană lucrurile care îi aparţineau, deşi, din câte bănuia ea, probabil că o făcuse deja. în fiecare zi se aştepta să vadă o tăbliţă pe care să scrie „De vânzare” la poarta veche de la Tipper's Hollow.

Jet oftă şi îşi trase un bobârnac mental. Nu avea nici un rost să fie deprimată. Luă o perie şi începu să îşi perie părul proaspăt spălat. Bărbie şi Alan plănuiseră să se

căsătorească de Crăciun, iar atunci va rămâne complet singură, numai ea şi amintirile. Se întrebă, leneşă, dacă nu ar fi fost cazul să înceapă să crească pisici - multe pisici - să poarte pălării caraghioase şi să vorbească singură.

Chicoti la gândul acestor absurdităţi pe care şi le imaginase şi puse la loc peria pe măsuţa de toaletă. Se ridică, strânse şi mai tare cordonul halatului de baie în jurul taliei şi tremură. Afară se întunecase şi în aer plutea ceva.

Se îndreptă iute către fereastră, se aplecă pe pervaz, încercând să o închidă şi rămase blocată de tulburare, când îl auzi strigându-i numele.

Stătu dreaptă, întrebându-se dacă a început deja să audă voci, dacă era pe cale de a înnebuni. Cercetă amurgul cu ochii larg deschişi, cu părul lung şi negru fluturând peste pervaz.

- Arăţi ca Rapunzel.

Îl văzu cum sprijină colţul casei, cu ochii ridicaţi către ea, cu chipul palid şi estompat în lumina de ametist. Inconştient, un zâmbet larg îi înflori pe faţă când el făcu un pas înainte, cu mâinile întinse în ceea ce, dacă nu ar fi ştiut prea bine, i s-ar fi părut o implorare. O întrebă morocănos:

- Nu ai de gând să cobori şi să-mi deschizi?

- Desigur !

Îi venea greu să pronunţe cuvintele, inima îi bătea atât de tare, dar alergă în jos pe scări, ca şi când ar fi avut aripi la picioare.

Încercă să îşi spună că, probabil, el trecuse doar pe acolo, că se pregătea să îşi vândă casa, îşi aduna lucrurile şi venise să îşi ia rămas bun. Dar inima îi bătea în ritm nebunesc şi nici un gând raţional nu i-ar fi putut diminua bucuria de a-l revedea - chiar dacă ştia că această revedere i-ar fi putut aduce încă şi mai multă durere.

O privire fugară în oglinda de deasupra oglinzii din hol o îngrozi. Arăta ca o femeie care alerga către iubitul ei! Ochii imenşi străluceau deasupra obrajilor îmbujoraţi, buzele îi erau moi, întredeschise într-un surâs care nu se dădea dus, oricât ar fi încercat să se abţină, iar părul negru şi mătăsos era o coamă sălbatică ce părea că invită să fie mângâiată de către degetele unui iubit.

Nu se putea aşa! Oricât de fericită ar fi fost la gândul de a-l revedea, de a-i vorbi, chiar şi pentru scurt timp, nu trebuia să i-o arate.

Aşa că, îşi puse pe faţă ceea ce considera ea a fi o mască politicoasă dar prietenoasă, inspiră adânc pentru a-şi opri tremurul corpului şi îi deschise uşa.

Se sprijinea în cadru, perfect relaxat, cu trăsăturile imobile.

Purta un pulover de caşmir pe gât, într-o culoare deschisă care se potrivea cu ochii lui arămii şi nişte raiaţi gri-cărbune, mulaţi pe coapsele lui suple şi pe picioarele lungi care frizau perfecţiunea.

Inima lui Jet tresări, ca şi cum ar fi fost curentată. Ţinu uşa deschisă, făcu un pas înapoi şi bolborosi:

- Intră, te rog. Ai venit aici în week-end? M-ai prins în ultimul moment. Tocmai mă pregăteam să mă culc.

Îl conduse înăuntru către salon, ştiind că vorbise prosteşte, dar mintea i se învârtea, cuprinsă de confuzie în faţa acestei vizite masculine! Nu era încă nimic de Scut. Limba părea să fi căpătat o viaţă a ei proprie. Aprinse luminile, merse hotărâtă în mijlocul camerei şi se auzi ciripind:

- Bărbie s-a dus la Alan cu Ben, bineînţeles. Se vor căsători de Crăciun, ştiai? O, îmi pare rău, ce-ţi pot oferi de băut? Cafea sau ceva mai tare?

Merse la dulapul cu băuturi şi apucă prima sticlă. Se întoarse, dar nu ridică privirea către el, şi trăncăni în continuare:

- Ai călătorit bine până aici? Drumurile sunt al naibii de aglomerate vinerea după-amiază...

- Taci din gură, Jet!

Cuvintele lui fură calme, dar eficiente şi agitaţia care produsese toată acea vorbărie iară rost se calmă şi ea rămase tăcută. îi întâlni pentru prima oară ochii şi nu putu citi nimic în ei.

Îi luă sticla din mâini şi o aşeză pe o măsuţă joasă. Era vin roşu şi el spuse:

- Poate că o vom deschide mai târziu. Depinde de cum o să meargă.

Ce voia să spună prin asta, ea nu putea pricepe, dar făcu ceea ce îi sugerase cu un gest al mâinii şi se aşeză.

Fără un cuvânt, el merse să se sprijine de pervazul ferestrei, pe jumătate aşezat, cu braţele încrucişate la piept. Nu îl mai văzuse niciodată atât de sec şi de serios, ca şi cum ar fi tratat afaceri. Într-un fel sau altul, între ei doi precumpăniseră emoţiile.

- Am ceva să îţi spun, Jet şi vreau să mă auzi bine, începu el sobru. Pentru început, pentru ca totul să fie clar, vreau să ştii că ceea ce ţi-a, spus Pam, că eram logodiţi, a făcut-o pentru că era geloasă. Îi povestisem, ei şi părinţilor ei, care normal că au vrut să ştie unde mi-am petrecut noaptea, că noi doi ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit şi urma să ne căsătorim. Se pare că, atunci când a descoperit scrisoarea pe care i-o dădusem doamnei Briggs pentru tine, Pam a spus că ţi-o va da ea, pentru că ştia despre ce era vorba şi voia să discute cu tine, oricum, despre faptul că „te-ai agăţat de mine” şi „te-ai făcut de râs”.

Respiră adânc şi apoi continuă:

- Îţi spun toate lucrurile astea, pentru că nu vreau să ai impresia că nu am făcut tot ce era posibil pentru a-ţi da de ştire că plec, atunci când am fost trimis în Africa de Est. Mă crezi sau vrei să mergem acum împreună la Pam ca să le auzi direct de la sursă? Nu a fost plăcut să scot

toate acestea de la ea, dar de dragul tău am să o mai fac încă o dată.

Jet scutură, din cap, regretând nevoia lui de a mai scormoni prin trecut. Făcea ca totul să fie mai greu, numai cu gândul la câtă suferinţă putuse produce gelozia şi duşmănia unei femei.

- Bine. Din partea mea, ştiu că mi-ai fost credincioasă, că erai departe de acea mică târfă pe care unchiul tău m-a făcut să Cred că erai - că nu te-ai grăbit să scapi de o sarcină nedorită, că ai croit o viaţă pe cât ai putut tu de bună pentru copilul nostru, împotriva suferinţelor care distrug sufletul.

Vocea îi suna oficială, ca şi cum s-ar fi adresat unui comitet de conducere şi pe Jet o trecură fiorii; făcu un gest către sticla de vin, în căutare de ceva care să o susţină, în această nouă încercare la care el o supunea.

- Mai târziu.

Îşi scutură capul atât de brusc, încât ea căzu la loc pe scaun. încercând să îşi dreagă nodul din gât, îl întreabă:

- Ce vrei tu să faci acum? Amândoi ştim - acum - ce s-a petrecut. De ce o mai iei de la capăt? - Pentru că este important. Mă conduce acolo unde vreau să ajung. Ştiind că nici unul dintre noi nu a fost de vină pentru cele petrecute, înseamnă că nu avem nici un motiv de resentiment, de nici o parte. Eşti de acord?

Nu îi aşteptă replica, ci punctă mai departe:

- Nici unul dintre noi nu şi-a creat între timp o legătură cu altcineva şi, deşi trebuie să accept că tu nu mă mai iubeşti - mi-ai spus că nu te poţi mărita fără dragoste, dacă ţin bine minte - cred, totuşi, că am putea clădi o legătură satisfăcătoare. Există atracţia fizică, nici unul dintre noi nu o poate nega şi din cauza celor petrecute acum şase ani, a copilului care s-a născut din dragostea noastră, există o relaţie strânsă între noi doi.

- Vrei să spui că îmi propui din nou să ne căsătorim? şopti Jet, impresionată de sângele rece cu care punea el problemele.

Cel puţin, ultima oară când o ceruse de nevastă, o făcuse cu căldură şi din grijă pentru bunăstarea ei!

- Da.

Nu păru deloc afectat de faptul că ea sări brusc în picioare, încruntându-se la el. Scormoni în dulapul cu băuturi unde găsi un tirbuşon, pe care i-l întinse, împreună cu sticla de vin.

- Te rog, deschide-o. Din motive de sănătate dacă nu pentru altceva. Simt nevoia.

Merse după pahare, fără să ştie dacă ar fi vrut mai tare să râdă sau să plângă. Şi, în timp ce îi întindea paharele ca să le umple cu vinul gros şi închis la culoare, îi spuse pe un ton egal:

- Am mai vorbit o dată despre asta şi răspunsul meu rămâne acelaşi. Pentru Dumnezeu, Denny, de ce te străduieşti tu să ne uneşti într-o căsătorie fără dragoste? Asta este o tendinţă masochistă pe care nu am mai observat-o încă la tine!

- Încerc să îţi fac o propunere raţională, aruncă el.

Se întoarse înapoi la fereastră şi privi în întuneric, cu masa musculoasă şi puternică a umerilor profilată sub puloverul subţire de caşmir.

- Dar văd că îmi este foarte greu, în faţa purtării tale neserioase.

Deci acum era şi neserioasă, nu-i aşa? Jet se scufundă la loc în fotoliu şi îşi sorbi, iritată, vinul. Cum se aşteaptă să se comporte? Să leşine? Să facă o criză? Să i se arunce recunoscătoare la picioare, pentru ceea ce îi oferea? Pentru că dacă ceea ce îi oferea el acum ar fi fost însoţit şi de dragostea lui, le-ar fi făcut pe toate.

- De ce te înspăimântă ideea de căsătorie, o întrebă el într-un târziu, apropiindu-se de ea. Am înţeles că ai succes în carieră.

Veni încă şi mai aproape iar ochii săi aurii îi prinseră cu insistenţă privirea tulburată de safir.

- Ai casa ta, un mod de viaţă organizat, propria ta independenţă. Se coborî deasupra ei, atât de aproape încât Jet îi văzu sclipirile arămii ale genelor. Pulsul care i se zbătea nesigur la baza gâtului, demonstra că nu era chiar atât de stăpân pe sine însuşi pe cât voia să o facă să creadă.

- Bine, spuse el cu dificultate. Apreciez toate astea. Iar ceea ce am eu în gând nu ar aduce mari modificări. Căsătoreşte-te cu mine şi ne vom ţine unul altuia tovărăşie, ne vom aparţine unul altuia. Nu voi interveni cu nimic în cariera ta şi nici nu îţi voi cere să te implici în a mea.

În timpul săptămânii voi sta la Londra ca să lucrez şi voi locui în apartamentul meu. Tu vei sta aici şi îţi vei continua munca în linişte. Voi veni la tine în weekend. Nu îţi voi cere nimic din ceea ce nu ai fi dispusă să-mi oferi. Te mai gândeşti la propunerea asta?

- Nu !

Răspunsul veni imediat. Era tot ce putea face ca să nu îi arunce drept în faţă conţinutul paharului. Era cel mai bun model de căsnicie dezastruoasă din câte îşi putea imagina. O neimplicare totală în cariera şi activitatea importantă şi de zi cu zi a partenerului, cei doi venind în contact numai sâmbetele şi duminicile, pentru o tovărăşie vagă şi pentru pat !

Aşa ceva ar fi mers între doi parteneri care ar fi intrat, de bună voie, într-o căsătorie fără dragoste. Problema era, gândi ea nefericită, că exact ăsta era genul de căsnicie care îl avea el în cap. De ce? - Jet nu putea pricepe. Era atrăgător, cu mult deasupra mediei, inteligent, cald, şi-ar fi putut alege o grămadă de femei dornice să îi devină soţii, o grămadă de care să se îndrăgostească.

- Sper că nu ăsta este ultimul tău cuvânt.

Îl simţi cât este de încordat, cum stă deasupra ei şi o priveşte. Fu cât pe ce să îi spună că da şi că îl roagă să schimbe subiectul. Dar el continuă cu asprime:

- Te rog să te gândeşti foarte bine, Jet. Acum am să plec. Se îndreptă către uşă, fără să o privească, iar când ajunse acolo, se opri cu spatele la ea şi îi zise:

- Mă întorc weekend-ul viitor, ca să ai suficient timp de meditaţie. Nu vreau să mă rog de tine...

De odată vocea i se pierdu într-un oftat lung. Durerea crudă a vocii o ului când se întoarse şi cu faţa către ea:

- Dar te implor, Jet! Pentru prima dată în viaţa mea, mă rog pentru ceva fără de care nu pot trăi; pe care nu-l pot obţine!

- Denny !

El suferea, iar ea nu putea sta să privească nesimţitoare. Aici se găsea un bărbat chinuit, sfâşiat de toate durerile pe care încercase să le ascundă de ea. Purtarea sa formală, seacă, şi detaşată fusese numai un paravan după care îşi ascunsese de ea suferinţa. Ar fi trebuit să îşi dea seama mai devreme doar îl iubea!

Alergă către el şi îl cuprinse în braţe, alinându-l cu căldura iubirii ei. îşi sprijini capul de al ei, şoptind înecat:

- Te iubesc atât de mult, Jet. Te rog să îmi acorzi măcar o parte din tine. Te vreau toată. Dumnezeu ştie cât de tare te vreau - gemu el - dar mă voi mulţumi şi cu puţinul pe care ai vrea să mi-l dai. Dacă ăsta ar fi singurul mod în care ai accepta să fi soţia mea, atunci mă voi mulţumi, doar, să am parte de patul şi de prezenţa ta, la sfârşiturile de săptămână. Poate că nu însemn prea mult pentru tine, după cum m-am purtat, dar ştiu că, măcar un pic, tot ţii la mine. Noaptea pe care am petrecut-o împreună m-a făcut să cred asta şi va rămâne ceva ce nu voi putea uita întreaga viaţă. Se părea că suntem două părţi ale aceluiaşi întreg, iar fără tine aş fi mai puţin decât o jumătate de bărbat - mai puţin decât pe jumătate viu.

- Mă iubeşti? Eşti sigur de asta?

Neîncrederea, bucuria, îi ridicară vocea până la un strigăt de durere. El se îndepărtă cu un pas, ţinând-o tandru pe după umeri şi o privi adânc în ochi:

- Niciodată nu am fost mai sigur de ceva! întotdeauna te-am iubit. Pentru mine, dragostea nu a murit niciodată. Am încercat să mă mint pe mine însumi şi să-mi spun că te urăsc, dar, în fundul sufletului meu, ştiam că nu era adevărat. Acel sentiment pe care ţi-l purtam trebuia transformat în ceva mai puţin ucigător decât durerea de a te iubi şi de a şti că te-am pierdut.

O trase mai aproape, mângâindu-i spatele şi vibraţia caldă a atingerii lui pătrunse prin mătasea halatului.

- De ce crezi tu că am bântuit prin aceste locuri, până într-acolo încât am cumpărat casa şi mi-am petrecut tot timpul liber aici? Am vrut chiar să cumpăr Foundlands pentru că locuiseşi tu acolo, cândva! şopti el, cu buzele lipite de obrazul ei.

Jet, ştiu că el se abţinuse cu greu din punct de vedere fizic, că apropierea dintre ei îl afectase la fel de tare ca şi pe ea.

- De ce crezi că am reacţionat atât de violent când te-am revăzut? Eram nebun de gelozie şi nu mai ştiam cum să mă port, pentru că am crezut că Alan era amantul tău. Asta m-a făcut să te atac mereu şi mereu, încercând să te rănesc, în toate felurile posibile.

Jet nu mai putea vorbi. Avea un nod în gât care aproape că o îneca. îşi simţi inima palpitând lipită de pieptul lui. îi luă cu blândeţe obrajii între palmele care îi tremurau puţin şi o privi în adâncul ochilor.

- Nu îmi spune că nu a mai rămas nimic pentru mine. Spune-mi că mai am o şansă.

- Nu îmi vine să cred !

Zâmbetul pe care îl încercă era tremurat şi presărat cu lacrimi, care îi accentua strălucirea ochilor.

- Ţi-ai croit drum înapoi prin viaţa mea, jurându-mi ură eternă, apoi te-ai oferit să mă iei de nevastă din milă...

- Din milă, nu! Niciodată!

Îşi şterse cu degetul o lacrimă singuratică.

- Şi nici ură nu a fost, cu toate cuvintele grele. A fost doar autoapărare pentru că, atunci când te-am revăzut, emoţiile mele au sărit în aer. Erai acolo, locuind pentru o vreme cu Alan, sau cel puţin aşa am crezut. Rece, răpitor de frumoasă, complet stăpână pe tine. Copila speriată şi îndrăgostită de pe dealuri crescuse şi se răzbunase - crescuse departe de mine. M-ai făcut să nu mă îndoiesc nici o clipă de faptul că nu mai însemnam nimic pentru tine, că te pierdusem. Apoi, mult mai târziu, mi-am dat seama că nu erai chiar atât de dură pe cât voiai să pari. încă mai puteai suferi pentru moartea unui câine şi nu îţi păsa dacă te murdăreai ca să mângâi un câine lovit. Am ştiut că încă te mai iubeam, că nu am încetat niciodată să te iubesc şi mi-am propus să scot de la tine tot adevărul. Chiar dacă s-ar fi dovedit că ai avortat copilul, că ai avut zeci de amanţi, eram hotărât să te cer de nevastă şi să încerc să te fac să mă iubeşti din nou.

Jet îşi îngropă capul în pieptul lui, prea tulburată pentru a mai face altceva decât să-i murmure numele. O îmbrăţişă cu tandreţe.

- Nu am putea încerca, Jet? Aceste ultime săptămâni au fost iadul pentru mine. Am încercat să îţi accept refuzul şi să mă consolez. Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar oriunde mergeam, oriunde priveam, te vedeam numai pe tine şi mi-am dat seama că mai trebuie să fac o încercare.

- M-ai spune-mi o dată că mă iubeşti, şopti ea, venindu-i încă greu să creadă acest adevăr.

- Întotdeauna. Te-am iubit şi te voi iubi mereu, Jet, chiar dacă mă vei respinge.

Braţele lui o cuprinseră posesiv, strivindu-i trupul de al lui. îşi ridică înspre el chipul încrezător, cu bucuria izvorându-i din privirile îndrăgostite şi şopti moale:

- Nu te voi respinge niciodată. Te iubesc. Nici pentru mine iubirea nu a murit. Am simţit ca un cutremur de pământ când mi-am dat seama de adevăr şi de atunci încă mai tremur. Ţine-mă! Îl imploră-cu glas răguşit.

Îi auzi inspiraţia profundă şi fiorii bucuriei care îl invadau.

Buzele lui le găsiră pe ale ei şi le întredeschise uşor. Era gata să îi spună că se va căsători cu el a doua zi, dar capitulă în faţa vrăjii sărutului lui, care devenea mai profund, mai savuros... I-o va spune de dimineaţă...

---- Sfârşit ----